

SAMURAI

TRẺ TUỔI

6 - NGŨ ĐẠI - HỎA

Người dịch: Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

CHRIS BRADFORD

CHRIS BRADFORD

6 - NGŨ ĐẠI - HỎA

Người dịch:
Hoàng Hương Trang

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

Tác phẩm: Samurai Trẻ tuổi: Ngũ Đại - Hoả

Tác giả: Chris Bradford

Người dịch: Hoàng Hương Trang

Nhà xuất bản Kim Đồng, 2016

Dành tặng Zach, con trai và cũng là động lực của bố mẹ

MỤC LỤC

Bản đồ: Nhật Bản - Thế kỉ 17

Lá Tâm Thư

1 - Băng Giá

2 - Cơm

3 - Neko

4 - Trắng Đen

5 - Bảy Vị Võ Sĩ

6 - Phát Hoả

7 - Đứa Trẻ

8 - Bắt Cóc

9 - Tuyển Mộ

10 - Cố Nhân

11 - Nhà Sư Thông Thái

12 - Tên Lạ

13 - Hayato

14 - Yuudai

15 - Thời Gian Gấp Gáp

16 - Chiếc Bóng Trắng

17 - Đội Quân Trẻ Con

18 - Thủ Lĩnh Bất Đắc Dĩ

19 - Ảnh Hưởng Của Một Ninja

20 - Nhìn Bằng Con Mắt Của Kẻ Thù

21 - Đấu Khẩu

22 - Phòng Ngự

23 - Kiếm Của Võ Sĩ

24 - Bí Mật Đen Tối

25 - Ranh Giới

26 - Trường Võ Đạo

27 - Dây Gai

28 - Vô Vọng

29 - Truy Nã

30 - Trinh Thám

31 - Theo Dấu

32 - Akuma

33 - Nỗi Lửa

34 - Giải Cứu

35 - Hoả Chiến

36 - Ngôi Mộ Đá

37 - Hồi Phục

38 - Người Rơm

39 - Tiếng Hô Xung Trận

40 - Nghi Hoặc

41 - Nỗi Sợ

42 - Góc Đêm

43 - Giặc Cướp

44 - Cối Xay

45 - Chiếc Cầu Gỗ

46 - Băng Đá

47 - Thương Thuyết

48 - Hoảng Sợ

49 - Bắn Hạ

50 - Thích Sát

51 - Hành Quyết

52 - Giàn Hoả Thiêu

53 - Biến Mất

54 - Nguyên Tố Hoả

55 - Võ Trận

56 - Quyền Trọng

57 - Hồ Nước

58 - Cơn Ác Mộng Chấm Dứt

59 - Buồn Vui Lẫn Lộn

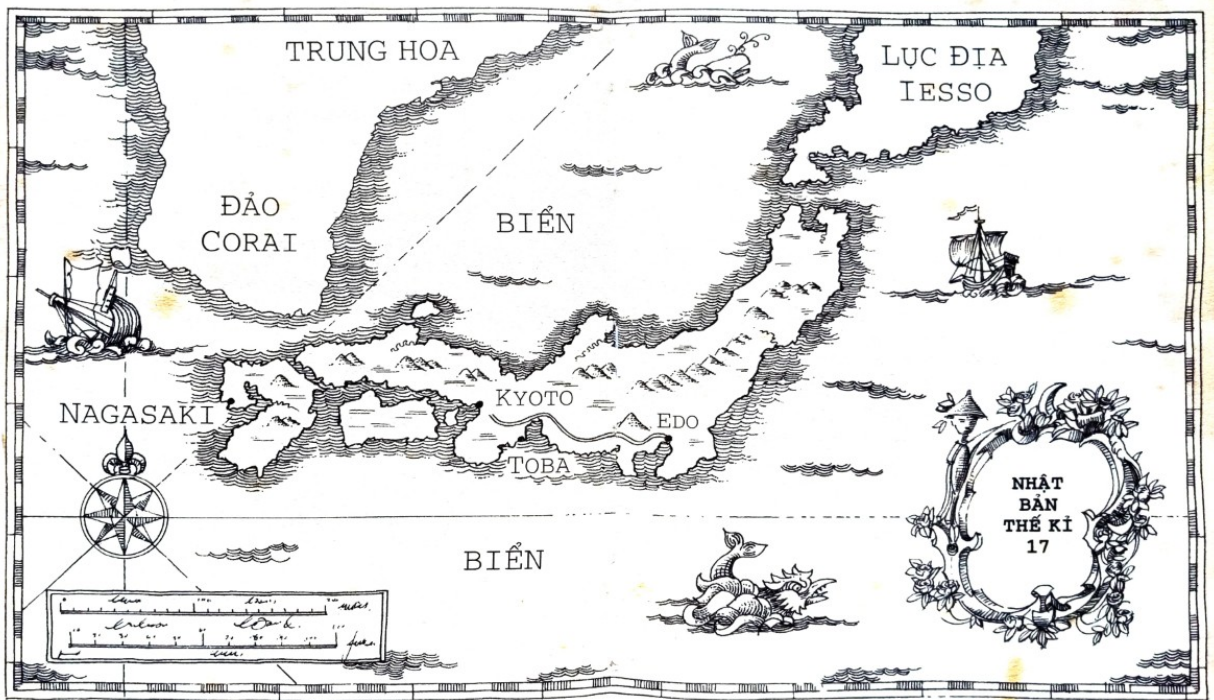
60 - Tiền Vàng

61 - Phạm Nhân

Chú Thích Nguồn Trích Dẫn

Tên Nhân Vật Trong Truyện

Thông Tin Về Võ Sĩ Đạo

ĐƯỜNG TOKAIDO

LÁ TÂM THƯ

Nhật Bản, 1614

Jess thân mến,

Anh mong một ngày nào đó lá thư này sẽ đến được tay em. Ở nơi quê nhà chắc em vẫn tưởng anh trai mình đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương từ rất lâu rồi, nhưng thật ra anh vẫn sống, và rất khỏe mạnh.

Anh và cha cập bến Nhật Bản vào tháng Tám năm 1611, nhưng anh rất đau lòng phải báo với em rằng cha đã qua đời trong một trận tập kích trên tàu của chúng ta, cả đoàn thủy thủ của tàu Alexandria chỉ còn mình anh sống sót.

Suốt ba năm qua, anh sống dưới sự bảo trợ của một võ sĩ Nhật Bản tên Masamoto Takeshi, và theo học lò võ của ông tại Kyoto. Tuy ông đối xử với anh rất tử tế, nhưng sự đời thật chẳng bao giờ suôn sẻ.

Một ninja sát thủ tên Độc Nhân Long đã được thuê để cướp cuốn hải đồ của cha (hẳn em còn nhớ vật này quan trọng với ông như thế nào chứ?) Ban đầu tên này đã hoàn thành được ý đồ, nhưng nhờ có sự giúp đỡ của những người bạn võ sĩ, cuối cùng anh đã đoạt lại được.

Chính tên ninja đó là kẻ đã sát hại cha chúng ta. Tin này có lẽ cũng không giúp em nguôi ngoai được nỗi buồn, nhưng dù sao công lí cũng đã được thực thi, kẻ hại cha chúng ta chết rồi. Cái chết này không thể giúp cha chúng ta sống lại được - anh nhớ cha lắm, và rất cần những lời khuyên răn, bảo ban của ông nữa.

Nước Nhật vừa trải qua một cuộc nội chiến, những người nước ngoài như anh đã không còn được chào đón ở đây. Hiện anh đang phải sống lưu vong, chỉ có thể hành động trong bí mật. Sắp tới anh sẽ tìm cách đi về phía nam của hòn đảo xa lạ này, hướng đến cảng Nagasaki, nếu may mắn có lẽ anh sẽ gặp được một chiếc thuyền nào đó chuẩn bị lên đường về Anh Quốc.

Tokaido, tên con đường mà anh đang đi, đầy rẫy những nguy hiểm rình rập. Đối với anh lúc này, kẻ thù còn đông hơn rất nhiều so với bạn bè.

Nhưng em cũng đừng lo lắng quá, ngài Masamoto đã dạy anh trở thành một võ sĩ, và anh sẽ chiến đấu để được trở về quê nhà bên em.

Mong sẽ có ngày anh được trực tiếp kể với em về hành trình này...

Từ giờ đến lúc ấy, cầu Chúa phù hộ em gái bé bỏng của anh.

Jack, anh trai em.

T.B. Lá thư này được viết vào những ngày cuối xuân, khi đó anh bị một nhóm ninja bắt cóc. Nhưng khác với ngộ nhận ban đầu, họ hoàn toàn không phải địch thủ mà là ân nhân cứu mạng, và chỉ bảo cho anh về năm nguyên tố của vũ trụ: Địa, Thủy, Hỏa, Phong, Không. Bây giờ anh cũng đã biết cách sử dụng nhẫn thuật, thậm chí chúng còn phần nào hữu ích hơn những kỹ năng học được khi còn ở trường samurai. Tiếc là nỗi ám ảnh về cái chết của cha khiến anh thật sự khó có thể toàn tâm theo học nhẫn giả...

1

BĂNG GIÁ

Nhật Bản, mùa đông năm 1614

Tay chân Jack tê cóng đến mức chẳng thể run rẩy nổi. Chỉ còn duy nhất ý chí giúp nó lê từng bước một trong cơn bão tuyết.

Đến giờ nó mới thấm thía hậu quả của quyết định chọn đường băng qua núi. Quyết định này có thể giúp nó tránh giáp mặt quân đoàn của Shogun, nhưng cũng khiến nó phải chật vật đấu tranh giành giật sự sống trên dãy Funasaka (Funasaka Pass). Ban đêm thời tiết trở nên khắc nghiệt tới mức nó không còn cách nào khác phải tìm nơi trú tạm và càng lúc càng trượt xa khỏi đường núi.

Từng đợt gió như lưỡi dao băng giá cắt qua bộ kimono lụa mỏng đến tận xương tủy. Jack ôm chặt lấy cơ thể mình mong tìm chút hơi ấm. Đầu nó cúi gằm trước gió bão, chiếc mũ rơm mỏng manh không đủ che chắn cho nó khỏi lớp gai tuyết sắc nhọn. Bên hông Jack vẫn giắt cặp song kiếm chuôi đỏ mà người bạn thân thiết nhất, Akiko đã trao tặng, vắt qua người Jack là chiếc túi vải đi đường, bên trong có viên ngọc đen của Akiko, năm chiếc *shuriken* và vật quan trọng nhất, *hải đồ* của cha nó - cuốn sổ vô giá đầy ắp thông tin chỉ dẫn hàng hải mà nó đã bao phen đánh cược mạng sống để bảo vệ. Giờ đây đối diện với cơn bão tuyết khắc nghiệt, tất cả dường như đã trở thành gánh nặng đang ghì chặt cơ thể Jack.

Vừa lạnh cóng vừa kiệt sức, lại còn thêm cái đói, chút sức lực cuối cùng cũng đang dần từ bỏ nó.

Jack hé mắt nhìn lên để xác định phương hướng nhưng vô vọng. Quang cảnh xung quanh chỉ toàn một màn tuyết trắng xóa, bầu trời vẩn vù những lớp mây dày xám xịt bao trùm tới tận chân trời. Đến cả những vết chân của nó cũng nhanh chóng bị lớp tuyết mới phủ lấp.

Ít ra cũng thoát khỏi núi rồi, Jack nghĩ bụng trong lúc đưa mắt nhìn một lượt đồng bằng Okayama bị tuyết bao phủ. *Có lẽ phải nghỉ một lát thôi. Để*

tuyết che phủ cơ thể mình. Sẽ không ai còn tìm được mình hết, kể cả Kazuki.

Jack xốc lại tinh thần. Nó quyết không để những suy nghĩ hèn nhát đó xâm chiếm. Để chống lại với cơn đói và sự kiệt sức, nó bắt cái đầu phải tập trung vào niềm tin cháy bỏng trong tim: ngày nó được trở về nhà với Jess.

Kể từ khi chia tay những người bạn mới - Ronin và Hana - hành trình tới Nagasaki để tìm kiếm chuyến tàu trở về Anh Quốc của Jack khá suôn sẻ. Nó đã an toàn vượt qua khu ngoại ô Osaka một cách thần kì. Tiếp đó Jack men theo đường bờ biển để tránh đụng phải các chốt kiểm tra của quan quân. Lúc tới được Himeji thì nó phạm phải sai lầm đầu tiên. Do hết lương thực, Jack đành liều mạng dùng nốt số tiền ít ỏi còn lại để mua cơm trong bối cảnh tai mắt bọn quan quân của Shogun có ở khắp nơi truy lùng những kẻ ngoại quốc, đặc biệt là *samurai ngoại quốc*. Dù đã cẩn thận giấu mặt, Jack vẫn bị phát hiện và buộc phải tháo chạy. Trong ba ngày sau đó, hàng đoàn quân *samurai* liên tục truy đuổi nó gắt gao. Nhờ vào kĩ năng *ninja* của mình, Jack đã may mắn thoát được nguy hiểm. Không thể tiếp tục đi theo lộ trình ven biển, nó đành chạy sâu vào trong núi.

Chính quyết định đó đã đẩy Jack vào một nguy hiểm mới, đe dọa tính mạng của nó.

Cầu mong tìm được nơi ẩn nấp, Jack yếu ớt vật lộn trong cơn bão tuyết. Hai lần nó gục ngã xuống rồi lại cố gượng đứng lên. Đến lần thứ ba thì cơ thể nó không còn chút sức lực nào nữa - kết quả của việc không có thức ăn, không được ngủ, mà trời thì lạnh cóng.

Tuyết nhanh chóng rơi dày lên thân hình nằm sõng soài bất động của Jack.

Lớp tuyết dưới đất dần dày lên, từng chút từng chút một nuốt chửng lấy nó. Đứng lúc này tiếng nói của Yori bất chợt vang vọng trong đầu Jack... *Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên!*

Câu thần chú đã cứu Jack hai năm trước trong trận quyết đấu Tha Lưu Tỉ Thí giữa trường nó và Liễu Sinh Lưu, liên tục lặp lại, mỗi lúc một lớn dần lên.

Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên! Bảy lần ngã xuống, tám lần đứng lên! BẢY LẦN NGÃ XUỐNG, TÁM LẦN ĐỨNG LÊN!

Bài học về việc không bao giờ được phép bỏ cuộc bỗng chốc bùng cháy dữ dội trong sâu thẳm trái tim, Jack gom hết sức bình sinh chiếm lại quyền điều khiển cơ thể mình. Cố gắng bằng chút sức lực cuối cùng, nó kéo lê thân mình trên mặt tuyết. Lão đảo hướng về phía ánh sáng, mỗi lúc nó lại

nhìn thấy có thêm nhiều chiếc đèn lồng phía trước, cho đến khi khung cảnh của thị trấn hiện lên rõ ràng trong cơn bão.

Bình thường Jack sẽ tránh xa khu vực có dân cư bất cứ khi nào có thể, nhưng lần này, nỗi tuyệt vọng đã đẩy nó về phía trước. Bằng nỗ lực cuối cùng, nó ngã nhào xuống hiên của căn nhà gần nhất, nằm co quắp một góc.

Sau khi đã hồi phục được một chút, Jack mới quan sát được chỗ trú ẩn mới của nó.

Từng cây đèn sáng được treo trên lối đường chính theo hướng mời gọi vào trong, ánh sáng ấm áp hắt ra từ đồng lửa bao phủ những người lữ hành mệt mỏi đang ngồi ăn uống bên trong những khu nhà nghỉ. Đập vào tai Jack là âm thanh cười nói và cả tiếng hát lè nhè của một nhóm các võ sĩ, *geisha*, thương lái và dân làng đang trốn cơn bão tuyết trong những khu nhà gỗ.

Bất giác Jack nhận ra chỗ nó đang nằm hoàn toàn lộ liễu trước nhóm người kia và có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào. Thu hết can đảm, nó kéo chiếc mũ rơm rộng vành xuống che mặt rồi tiến vào thị trấn, làm bộ như mọi vị võ sĩ khác.

Mùi thơm nức mũi của cơm mới nấu, tương và cá hấp liên tục tấn công vào mọi giác quan của nó. Phía bên phải Jack là cánh cửa giấy khép hờ, bên trong có ba vị võ sĩ ngồi quanh lò sưởi vừa uống rượu *sake* vừa nhòm nhোam từng miếng cơm to trong miệng. Jack không thể nhớ nổi lần cuối cùng nó được ăn một bữa tử tế là khi nào. Trong suốt một tuần, nó đã buộc phải lục lọi thức ăn trong rừng cỏ. Nhưng mùa đông quá khắc nghiệt. Trước đó nó may mắn bắt được một con sóc bằng *shuriken*^[1]; còn thời gian trên núi thì chẳng có gì cả, lớp tuyết dày đã đuổi tất cả thú rừng trốn xa.

Khi một trong số ba vị *samurai* ra đóng kín cánh cửa giấy trước mặt Jack, nó biết rằng lúc này ưu tiên hàng đầu phải là thức ăn. Không một xu dính túi, cũng chẳng danh tiếng gì, Jack sẽ chỉ còn cách xin ăn, trao đổi hoặc trộm lương thực để có thể sống sót.

Đột nhiên Jack va phải thứ gì đó rắn chắc, và nó suýt nữa ngã ngửa ra sau.

“Liệu hồn!” vị *samurai* dữ tợn gầm gừ, đi cùng ông ta là một *geisha* có khuôn mặt trắng toát, cô ta bắt đầu khúc khích cười không ngớt.

“*Sumimasen*,” Jack xin lỗi bằng tiếng Nhật và cúi người kính cẩn. Trong hoàn cảnh này, tốt nhất là nên tránh xa rắc rối.

Nhưng nỗi lo lắng của nó dường như quá thừa thãi, bởi vị *samurai* đã say mềm và đang muốn tìm khu nhà trọ hơn là để ý đến nó.

Phía trước, một cánh cửa giấy trượt sang, sau đấy ba người đàn ông bị đẩy ra khỏi nhà trọ, cùng với tràng cười nghiêng ngả từ bên trong khi ba người này ngã đập mặt xuống nền tuyết.

“Đừng có quay lại đây nữa!” chủ nhà trọ hét to, khua tay xua đuổi trước khi đóng sập cánh cửa lại.

Ba người đàn ông đứng dậy mệt mỏi phủi tuyết trên người. với bộ đồ xơ xác cũ mềm, trông họ giống những người ăn xin hoặc như nông dân nghèo khổ. Mà cho dù họ là ai đi nữa thì Jack cũng nhận ra một điều rằng thị trấn này không có chỗ chứa chấp cho những người cùng khổ.

Trong khi Jack còn đang mải tính toán giữa những lựa chọn ít ỏi của nó thì ba người đàn ông tiến tới. Mặc dù trông họ không có dáng dấp của những kẻ có kinh nghiệm chiến đấu, với tình trạng yếu ớt của nó, Jack vẫn có khả năng bị đe dọa bởi số đông. Khi ba người đàn ông tiến đến gần hơn, bàn tay Jack vô thức đặt lên kiếm. Những ngón tay tê cứng của nó chỉ đủ sức nắm lấy chuôi kiếm. Jack ngờ rằng nó chẳng còn chút sức lực nào để chiến đấu nữa.

“Mày lên đi!” người có vẻ là kẻ cầm đầu lên tiếng, với khuôn mặt cáu kỉnh, hai má hõm xuống và cặp môi mỏng toẹt, hằn đầy tên trẻ nhất lên.

Jack thủ thế.

Tên trẻ nhất với bộ dạng lo lắng, hàm răng bị mất một chiếc răng cửa và hai tai trông như cái bình trà, cất tiếng hỏi, “Anh là... một *ronin*?”

Jack gật đầu xác nhận rằng nó là một võ sĩ vô chủ rồi chuẩn bị đi tiếp. Tên trẻ tuổi liền chặn đường. Jack cảnh giác khi thấy kẻ thách thức vừa rồi đủ can đảm để tiếp tục tra hỏi.

Hít một hơi thật sâu, tên trẻ tuổi hỏi, “Muốn có việc làm không?”

2

CƠM

Jack khựng lại trước câu hỏi bất ngờ.

“Bọn tôi có thể trả tiền công,” tên còn lại, trông có vẻ già nhất hội và chỉ còn vài lọn tóc vắt qua cái đầu hói lên tiếng.

Jack lưỡng lự. Đương nhiên nó cần tiền. Nhưng trông bộ dạng vất vưởng của ba người đàn ông kia, nó tự hỏi làm sao họ có thể trả tiền công cho mình. Mà thậm chí dù họ có khả năng trả được đi chăng nữa, việc nhận lời đề nghị này đối với Jack cũng là quá liều lĩnh. Làm sao nó có thể tin họ được? Jack có nhiều đặc điểm dễ bị nhận dạng. Hành trình chạy trốn của nó sẽ bị trì hoãn thêm. Hơn nữa, biết đâu lời đề nghị kia chỉ là một cái bẫy.

Jack lắc đầu và bước tiếp.

“*Làm ơn... nghe chúng tôi nói,*” người có vẻ lớn tuổi nhất năn nỉ với bộ mặt nhăn nheo cầu khẩn. “Ít nhất cũng ăn cùng chúng tôi một bữa đã. Chúng tôi có cơm mới nấu.”

Câu nói vừa rồi của hắn khiến bụng Jack sôi lên òng ọc. Bộ dạng mời mọc của tên già nhất bọn cũng có vẻ thành thực. Nghe họ nói thôi thì có mất gì đâu? CƠN ĐÓI lâu ngày cồn cào ruột gan đã lấn át mọi suy tính lí trí, cuối cùng Jack gật đầu đồng ý. “Nhưng tôi không hứa hẹn gì đâu đấy,” nó nói thêm.

“Chúng tôi hiểu,” tên cầm đầu đáp, đoạn gập người cảm ơn. “Mời anh theo lối này.”

Jack đi theo ba người đàn ông xuống ngã rẽ dẫn vào một căn nhà kho đột nát ở rìa thị trấn. Mọi giác quan của Jack đều ở trạng thái cảnh giác cao độ, nó liếc nhìn xung quanh tìm kiếm dấu hiệu của một trận đột kích - dấu chân dẫn tới một con hẻm tối, tuyết rơi xuống từ trên mái nhà, căn nhà kho có thể là nơi lí tưởng che giấu một đợt tấn công bất ngờ. Nếu địch thủ của Jack đang lẩn trốn quanh đây thì hắn chúng phải là những kẻ rất thiện nghệ.

Tên cầm đầu đẩy cánh cửa lỏng lẻo sang bên rồi bước vào đầu tiên. Jack đứng lại trước ngưỡng cửa, cố gắng đánh giá mức độ nguy hiểm bên trong

căn nhà. Nhưng bên trong tối om như mực khiến nó chỉ nhận biết được mỗi mùi thơm ẩm mốc.

“Mong cậu thứ lỗi,” tên già nhất nói, đoạn nhẹ nhàng đẩy Jack vào trong. “Nhưng đây là căn duy nhất bọn tôi có thể thuê được.”

Một cây nến được thắp lên, ánh sáng yếu ớt đủ để Jack nhìn thấy căn phòng xơ xác với sàn gỗ cứng và một khoang gỗ sơ sài dùng để ngủ.

Tên trẻ nhất đóng cánh cửa lại sau lưng trong lúc tên cầm đầu mời Jack ngồi xuống chỗ bọc gỗ trên sàn. Tháo túi hành lí ra khỏi vai, Jack đặt xuống cùng cặp song kiếm ngay bên cạnh nó. Ba người đàn ông quỳ gối đối diện nó trên mặt sàn bẩn thỉu.

“Tôi là Toge,” tên cầm đầu lên tiếng, đoạn cúi người. “Chúng tôi là nông dân ở làng Tamagashi. Đây là Sora” - người già nhất cúi đầu - “còn cậu này là Kunio.”

Nhe hàm răng mất một chiếc ra cười, Kunio phủ phục người trước mặt Jack. Lén nhìn từ dưới vành của chiếc mũ đội đầu, Jack thấy Kunio không lớn hơn nó là mấy. Cùng lắm cũng chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

Jack gật đầu đáp lễ, quyết định không để lộ tên thật của mình. Nó cần phải cẩn trọng trước khi biết được ý định của những người này, dù vậy nó cũng không muốn nói dối họ. Bầu không khí im lặng ngột ngạt bao trùm, ba người nông dân bắt đầu bồn chồn sốt ruột trước vị *samurai* bí ẩn.

“Cơm của cậu xong rồi,” ông Sora nói nhanh, đoạn ra dấu về phía góc đằng xa của căn nhà kho.

Đến lúc đó Jack mới nhận ra người thứ tư ở trong phòng; ảnh hưởng từ lần bất tỉnh vừa rồi rõ ràng đã khiến trực giác võ sĩ của nó bị kém đi. Nó đặt tay vào thanh *wakizashi* rồi thận trọng quan sát khi tiến đến gần góc nhà kho mà ông Sora chỉ. Trong bóng tối, một cô gái nép người bên cạnh bếp lửa đang tàn dần. Xới phần cơm vào chiếc bát sứ mẻ, cô gái vội vàng lại gần đưa cho Jack.

Vóc người nhỏ thó với bộ kimono rách rưới, cô gái khoảng mười bốn tuổi có mái tóc ngắn rối bời và khuôn mặt tròn xanh xao, mặc dù mặt bị lem nhem bởi bụi than nhưng trông cô vẫn khá xinh xắn. Khi cô gái ngược lên nhìn Jack, nó nhận thấy đôi mắt như mắt mèo liên tục đảo từ nó sang những người nông dân và ngược lại, để lộ tâm thái sống động ẩn sau vẻ trạng nhom nhem.

Toge ra dấu về phía cô gái khiến cô nhanh chóng lui trở lại bếp. Lặng lẽ, cô tiếp tục xới thêm ba bát cơm nữa đưa cho ba người nông dân.

“Mời anh,” Toge nói qua cặp môi mím chặt.

“Cảm ơn,” Jack đáp lại, cố gắng không ăn ngẫu nhiên hết luôn cả bát cơm. Nó không thể để họ thấy mình trong bộ dạng thảm thương. Không có đũa nên nó phải dùng tay bốc cơm. Ngay khi cơm chạm vào lưỡi, mùi vị thức ăn khiến nó buột ra âm thanh cảm kích và cúi mặt vào ăn.

“Có ngon không?” Ông Sora hỏi, khuôn mặt để lộ sự vui mừng.

Jack gật đầu. Không kìm được nữa, nó vội vàng ăn nốt chỗ cơm còn lại, nhai trệu trạo vài cái rồi nuốt chửng. Cơm khiến bụng nó ấm lên và nó cảm thấy như mình hồi sinh thêm một chút.

“Thêm bát nữa nhé,” ông Sora mời, đoạn phớt lờ cái nhìn bức bối của Toge. Ông ta ra hiệu cho cô gái nhận lại chiếc bát từ tay Jack rồi xới thêm cơm vào.

Lần này cơm đói đã được thỏa mãn phần nào nên Jack thông thả hơn. Nó không muốn ăn lấy ăn để rồi bị đầy bụng.

“Sao các ông lại cần đến sự giúp đỡ của một *samurai*?” Jack hỏi, nhận thức rõ ràng về việc rồi nó cũng phải lật ngửa ván bài này.

“Để bảo vệ kho gạo của chúng tôi,” Toge giải thích trong lúc chậm rãi nhai cơm như thể mỗi hạt cơm đều là hạt cuối cùng vậy.

“Đấy đâu phải là nhiệm vụ của các *samurai*.” Jack đáp.

Vội vàng nuốt cơm, Toge đáp, “Có mà.”

“Gạo rất quan trọng với chúng tôi,” ông Sora thêm vào. “Nó là thứ nuôi sống cả làng nên chúng tôi không thể không thận trọng, nhất là vào mùa đông.”

“Mùa đông có nhiều kẻ trộm à?” Jack hỏi.

“Thỉnh thoảng,” Toge đáp, đoạn đặt chiếc bát rỗng xuống.

Jack cân nhắc sự việc trong một thoáng. “Làng các ông có gần đây không?”

Trong lúc Toge dẫn giải về vị trí xa xôi của làng ở rìa đồng bằng Okayama, Jack nhận ra những người nông dân này chỉ còn lại một ít cơm, trong khi bát của nó vẫn còn đầy hơn nửa. Nó liếc nhìn về phía cô gái và thấy cô đang cạo cháy ở đáy nồi. Đột nhiên nó thấy trong lòng tràn ngập tội lỗi khi ăn hết cả phần của họ.

Mặc dù bụng Jack đủ sức chứa thêm ít nhất là năm bát cơm đầy nữa, nó vẫn quyết định đứng dậy đưa bát cơm của mình mời cô gái ăn. Cô gái tỏ ra lo lắng và bối rối. Cô nhắc chiếc nôi rồng lên ra chiều hết cơm rồi lắc đầu để thông báo rằng không còn cơm thêm nữa.

“Ăn đi,” Jack nói, vẫn đưa bát cơm của nó ra cho cô gái.

Cô gái có vẻ không hiểu tiếng Nhật của Jack khiến nó phải cúi hắt bát cơm vào tay cô. Nhận ra ý định của Jack, cô gái lén nhìn về phía Toge nhưng không chờ sự cho phép. Thoáng mỉm cười với Jack, cô vội vàng lui vào một góc. Ba người nông dân sững người nhìn nhau trước cử chỉ hào phóng của Jack.

“*Đấy! Ta thấy rõ ràng cậu ấy là samurai tốt mà,*” ông Sora che tay lên miệng thì thầm với Kunio đang há hốc mồm.

“Lẽ ra anh ấy nên cho *chúng ta* mới phải,” Kunio lầm bầm trong miệng.

Jack nghe hết những lời đối thoại nhưng giả vờ như không. Nó ngồi xuống cân nhắc sự lựa chọn của mình. Những người nông dân này đã thành thực với nó và dâng lên mọi thứ họ có chỉ với một hi vọng mong manh rằng biết đâu nó sẽ nhận lời giúp họ. với tư cách là một *samurai* và lòng tôn thờ những quy tắc của võ sĩ đạo, Jack thấy nó cần đáp lại sự hi sinh của họ ít nhất bằng cách xem xét tình cảnh của những con người này.

Công việc có vẻ đơn giản và nó tự tin có đủ khả năng để đối phó với một vài tên trộm. Hơn nữa, bây giờ đang là giữa mùa đông, mà nó thì chẳng có chút lương thực nào, Jack khó lòng tiếp tục con đường tới Nagasaki trong thời điểm hiện tại. Nó cần lấy lại sức lực trước đã. Dù vậy nó vẫn tiếp tục cân nhắc khả năng hành trình có thể bị trì hoãn và đội quân của Shogun sẽ đuổi kịp tới nơi - Kazuki và băng đảng của hắn chắc chắn cũng đang truy lùng nó.

“Tôi đang trong hành trình khổ luyện quan trọng,” Jack giải thích. “Sẽ không thể ở đây lâu.”

“Vây cũng được mà!” Toge lên tiếng, cố gắng bắt lấy chút cơ hội mong manh. “Chỉ một tháng thôi là đủ... đến mùa trắng non tới.”

Jack tiếp tục cân nhắc. Ngôi làng nằm cách xa hành trình chính, vì vậy kẻ thù sẽ không thể phát hiện ra nó lúc này. Hơn nữa cho đến lúc thời tiết khá hơn và đường sá quang đãng trở lại, nó cũng chẳng thể đi đâu.

“Các ông định trả công như thế nào?”

Ba người nông dân ngại ngùng nhìn nhau. Cuối cùng, Toge hắng giọng rồi lẩm bẩm, “Chúng tôi là nông dân nên chỉ có cơm và gạo thôi. Hai bữa một ngày, cộng thêm củi.”

Jack thấy lời đề nghị này có thể giúp nó hồi phục sức khỏe, nhưng không thể giải quyết vấn đề lương thực đi đường.

Nhận thấy tình thần vị võ sĩ triển vọng đang lung lay, Toge vội nói thêm, “Vậy ba bữa một ngày. Rồi anh muốn mang gì thêm trên đường khổ luyện cũng được.”

Cố gắng thắt chặt giao ước, ông Sora gợi ý, “Hay là cậu cứ thử đến thăm làng tôi xem sao? Rồi quyết định sau cũng được.”

Lời đề nghị trở nên khá hấp dẫn với Jack. Mặc dù lí trí nó cảnh báo rằng *không nên* dây vào thì hơn nhưng dường như đầu óc nó đã ấn định sẵn câu trả lời. Vấn đề là liệu nó có nên tin tưởng để tiết lộ danh tính thật của mình với những người nông dân này không. Tuy nhiên vấn đề này có thể được giải quyết. Nếu họ có phản ứng bất lợi, nó có nhiều cơ hội chạy thoát khỏi ngôi làng ở nơi hẻo lánh hơn là thị trấn phồn hoa nhộn nhịp này.

Hơn nữa, nói thật thì nó đâu còn lựa chọn nào khác. Nếu không nhận lời những người nông dân, nó chỉ còn cách tự vật lộn kiếm ăn ở Okayama, một thị trấn không mấy thiện cảm, đầy ắp các *samurai* và chẳng sớm thì muộn nó sẽ bị phát hiện.

Quay về phía người nông dân, Jack xác nhận, “Tôi đồng ý.”

NEKO

Ông Sora và Kunio vui mừng ra mặt trước câu trả lời của Jack. Chỉ có Toge là không mấy hứng thú, dù gì thì với bản tính cáu kỉnh của người này, biểu hiện đó cũng dễ hiểu thôi.

“Chúng ta sẽ khởi hành vào sáng mai,” Toge lên tiếng, đoạn kéo tấm chiếu bằng rơm lớn từ dưới bàn ra. Anh ta đặt nó xuống bên cạnh Jack cùng một búi rơm.

Ba người nông dân co cụm lại ở góc đối diện cho ấm, để dành toàn bộ chỗ sàn gỗ cho Jack. Xét theo thứ bậc trong xã hội thì một *samurai* như Jack được quyền hưởng trọn vị trí tốt nhất và thoải mái nhất.

Trong lúc trải rơm làm đệm, Jack nhận thấy phía sau nó, cô gái đang cọ rửa nồi bằng thứ nước lạnh giá như băng. Mặc dù cô không hề phản nản gì, Jack vẫn cảm nhận được cô gái có vị trí còn thấp kém hơn nữa.

Đắp tấm chiếu rơm lên người, Jack kéo chiếc mũ che mặt lại rồi nằm xuống ngủ. Ba người nông dân bắt đầu thì thầm nói chuyện với nhau, nhưng Jack đã quá mệt để có thể nghe được câu chuyện. Không còn cảm giác đói bụng, nó nhanh chóng thiếp đi...

Jack bật dậy ngay khi nhận thấy có người đang kéo mũ của nó ra. Tháng ngày khổ luyện Thể thuật đã giúp nó hình thành bản năng tự vệ - lập tức tóm lấy tay kẻ tấn công bẻ quặt ra phía sau khóa lại. Chiếc mũ của Jack rơi phịch xuống nền, nó nhận ra trước mặt mình chính là cô gái. Cô không hề thốt ra bất kì âm thanh nào mặc dù đòn khóa tay của nó chắc chắn rất đau đớn. Cô gái gần như sững người trước mái tóc vàng, cặp mắt xanh và làn da trắng của nó.

Jack vội vàng thả tay ra, mong rằng không làm cô gái quá đau.

“Cho tôi xin lỗi, nhưng lẽ ra cô không nên làm vậy,” nó nói nhỏ với cô gái trong lúc cô xoa xoa cổ tay trong bóng tối.

Có vẻ cô gái đang mãi mê ngắm mái tóc vàng của nó hơn. Cô giơ tay ra chạm vào một lọn tóc xoắn của Jack rồi toét miệng cười khi thấy nó thật

mềm. Jack mỉm cười đáp lại, thấy nhẹ nhõm phần nào trước cử chỉ thân thiện của cô gái khi cô nhận ra nó là người ngoại quốc. Liếc về phía sau, Jack thấy ba người nông dân vẫn đang ngủ say, Kunio thì ngáy to như sấm.

Cô gái cúi người kính cẩn trả lại chiếc mũ cho nó, đoạn lặng lẽ lui về góc của mình, ngồi co người ôm gối, mắt vẫn không rời khỏi Jack. Trông cô không có vẻ gì sợ hãi, hơn nữa còn làm Jack thấy ngạc nhiên khi cô không hề đánh động cho những người xung quanh.

Có lẽ cô ấy không biết về lệnh trục xuất người ngoại quốc ra khỏi Nhật Bản của Shogun, Jack nghĩ thầm. Hoặc là không biết rằng mình đang được treo thưởng hậu hĩnh, dù còn sống hay đã chết.

Ý nghĩ đó giúp Jack có thêm hi vọng. Có thể những người nông dân kia cũng không biết tin này. Nếu thật vậy thì ngôi làng của họ chính là nơi trú ẩn an toàn nhất. Kéo chiếc mũ che mặt, Jack quay lại chỗ ngủ của nó, lòng thầm cầu nguyện những người nông dân kia cũng sẽ có phản ứng thân thiện như cô gái khi biết nó là một *samurai ngoại quốc*.

Jack bước ra ngoài căn nhà kho với đôi mắt mờ tịt, cứng ngắc vì lạnh. Cơn bão đêm qua đã tan, lớp tuyết dày bao trùm cảnh vật làm hắt lên thứ ánh sáng trắng mờ ảo của buổi sớm. Bữa sáng đạm bạc với canh miso loãng và một tách trà xanh cũng loãng - nhưng ít ra vẫn còn được đun ấm. Ông Sora liên tục xin lỗi và hứa sẽ tổ chức một bữa thịnh soạn hơn khi cả bọn về đến làng.

Ba người nông dân tiếp tục đối xử với nó rất kính cẩn và dè dặt như đêm hôm trước khiến Jack cho rằng cô gái đã không tiết lộ sự việc xảy ra. Cô gái bước đi theo sau cả bọn, trên lưng vác theo đồ dùng nấu nướng. Năm người cùng ra khỏi thị trấn và tiến về ngôi làng.

Cả đoàn đi khá chậm và khó khăn do lớp tuyết dày đến tận đầu gối. Jack thấy ghen tị với những người nông dân khi họ có đôi ủng dày làm bằng rơm, trong khi tất và dép xỏ ngón của nó gần như chẳng có tác dụng gì trong điều kiện thời tiết giá lạnh. Cứ mỗi bước đi nó đều giậm mạnh chân, hi vọng máu có thể lưu thông, nhưng sau đó Jack nhận ra cô gái chỉ bước đi trên đôi chân trần. Lê từng bước khó nhọc, lưng oằn xuống dưới sức nặng của hành lí, hơi thở của cô gái thoát ra như làn khói trắng nhỏ. Jack tự nhủ tình cảnh của nó vẫn chưa đến nỗi tệ.

“Ông có *chắc* là người này đáng tin không?” Toge thì thầm trong lúc vượt lên trước cùng Sora. Trong bầu không khí mùa đông tĩnh lặng, âm

thanh cuộc nói chuyện vẫn vang lại phía sau. Jack thầm cảm ơn những ngày tháng khổ luyện giác quan ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu đã giúp nó tăng khả năng thính giác, dễ dàng nghe lỏm cuộc trò chuyện của hai người.

“Phải tin thôi,” ông Sora đáp bằng giọng chán nản. “Đâu còn ai khác nữa.”

“Nhưng chúng ta còn chưa biết tên của người này,” Toge rít lên.

“*Samurai* lúc nào chẳng thô lỗ vậy; với họ thì nông dân chúng ta chỉ là tầng lớp thấp kém trong xã hội. Cơ mà không có chúng ta thì họ sống nổi không?”

“Nhưng người này còn không cho chúng ta thấy mặt nữa. Kì cục thế nào ấy...”

Đến lúc này thì Kunio tiến lại gần để đi cùng Jack khiến nó mất tập trung.

“Mùa đông năm nay khắc nghiệt thật,” Kunio lên tiếng, đoạn xoa xoa tay vào nhau cho ấm.

Jack chỉ gật đầu, nó đang cố gắng nghe tiếp cuộc trò chuyện giữa hai người kia nhưng Kunio vẫn liến thoắng.

“Anh từ đâu đến vậy?” Cậu ta hỏi.

“Kyoto,” Jack trả lời.

“Nơi đó có đẹp như người ta vẫn đồn không? Tôi nghe nói đền chùa ở đó toàn xây bằng vàng và bạc thôi!”

“Đúng thế,” Jack đáp.

Kunio thích thú mở to mắt làm Jack nhớ lại cảm giác choáng ngợp khi lần đầu nó được Akiko dẫn đi thăm Chùa Vàng và Chùa Bạc.

“Vậy chắc anh là một *musha... musha...*” Cậu ta lăm nhăm tìm cụm từ chính xác.

“*Musha shugyō*” Jack nói ra cụm từ ý chỉ vị võ sĩ đang trong hành trình khổ luyện để rèn luyện kỹ năng chiến đấu của mình qua các cuộc thách đấu tay đôi sinh tử.

“Đúng rồi! Vậy anh đã đấu với ai chưa?”

Nó nhớ lại sự kiện mình bị lừa tham dự một cuộc đấu tay đôi với vị võ sĩ đáng sợ Sasaki Bishamon. Lần đó nó đã suýt bị kiếm của ông ta xuyên qua người.

“Rồi,” Jack đáp và cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Kunio nhìn nó đầy vẻ ngưỡng mộ. “Tôi chưa từng gặp vị chiến binh *thật sự* nào cả.” Đoạn cậu ta liếc xuống cặp song kiếm giắt bên hông Jack và lập tức bị thu hút bởi chuôi kiếm quấn lụa đỏ. “Đẹp quá,” cậu ta trầm trồ, bất giác với tay ra định chạm vào chúng.

“Và nguy hiểm nữa,” Jack nói thêm, nhanh chóng nắm lấy chuôi chiếc *katana* cảnh báo.

“Vâng, chắc hẳn lưỡi kiếm phải sắc lắm,” Kunio gật gù, mỉm cười ngưỡng mộ trong lúc rút tay về.

Để thay đổi chủ đề câu chuyện, Jack lên tiếng trước, “Cô gái đằng sau là ai thế?”

Kunio liếc nhìn lại phía sau như thể không hề nhớ đến sự hiện diện của cô gái. “Con nhỏ đó là Neko^[2]. Lúc nào nó cũng hành động như mèo nên bọn tôi gọi luôn bằng tên đó.”

Jack quan sát Neko đang vất vả vượt qua lớp tuyết dày. Nó muốn mang giúp hành lí cho cô gái nhưng vị thế *samurai* của nó không cho phép có hành động giúp đỡ kẻ nô bộc. Jack không còn cách nào khác ngoài việc hành xử theo đúng vị trí của mình vì nó không thể liều mạng gây nghi ngờ cho những người nông dân kia.

Dù vậy, nó vẫn hỏi Kunio, “Sao cậu không giúp cô ta?”

Kunio nhăn mặt. “Sao phải thế?”

“Vì cậu khỏe mạnh hơn cô ấy.”

Kunio vừa nhe răng cười vừa ưỡn ngực tự hào trước lời khen. “Chắc chắn rồi, nhưng tôi không muốn bị mệt đâu. Còn lâu nữa mới đến Tamagashi cơ.”

Jack lắc đầu như không tin nổi vào tai mình. Nó tự hỏi liệu Neko sẽ nói gì khi nghe thấy những lời này. “Neko không hay nói thì phải?”

Kunio cười toáng lên. “Nói được mới lạ đó. Con nhỏ đó vừa câm điếc vừa đần độn mà.”

Tim Jack đau nhói. Giờ thì nó hiểu vì sao cô gái không hề nói gì với mấy người nông dân. Nhưng cô ấy vẫn có thể đánh thức họ dậy mà. Qua sự việc này có vẻ Neko muốn ủng hộ nó.

Neko ngược nhìn lên, bắt gặp ánh mắt Jack. Cô bẽn lễn cười với nó rồi đặt tay lên mũi như thể muốn nói rằng sự thật về nó sẽ được giữ bí mật. Jack nhận ra cô gái này có thể không lạnh lặn như người thường, nhưng bên

trong lại ẩn chứa sự can trường, sức sống mãnh liệt và chắc chắn không hề
đần độn như lời Kunio mô tả.

4

TRĂNG ĐEN

Làng Tamagashi có thể nói là tập hợp của những căn nhà mái tranh xiêu vẹo nằm lúp xúp bên rìa đồng bằng Okayama. Phía bắc là dãy núi đồ sộ vươn cao chắn ngang bầu trời, tưởng như có thể đè nát cả ngôi làng dưới cái bóng của nó. Phía tây là rừng tuyết tùng, còn phía nam là những ô ruộng nối nhau về phía đồng bằng dưới lớp tuyết mùa đông. Từ vùng đồng bằng tiến về phía ngôi làng, Jack gần như chẳng thấy bóng người nào làm việc trên ruộng, còn ngôi làng thì cứ như bị bỏ hoang lâu lắm rồi.

Cả bọn đi qua vài căn nhà nông mục nát và một chiếc cối xay cũ mèm, tiếp tục đến chỗ con sông lớn chảy xiết. Cây cầu gỗ rít lên kèn kẹt dưới sức nặng của năm người bước qua. Jack cùng ba người nông dân đi theo con đường chính bên cạnh thửa ruộng dẫn vào làng. Vòng qua một cái hồ, cả bọn bước vào khoảng sân chung của làng Tamagashi. Nơi đây càng khiến Jack có cảm giác như nó vừa bước vào một ngôi làng ma ám. Không ai chào mừng sự xuất hiện của họ, Jack thậm chí còn nhận thấy những cánh cửa và cửa sổ mở hé hé, để lộ những cặp mắt len lén sợ sệt nhìn ra phía vị võ sĩ bí ẩn.

“Những người dân làng này sợ gì vậy?” Jack hỏi.

“Không có gì,” Toge nói nhanh.

Mỉm cười ngượng nghịu, ông Sora phải lên tiếng giải thích, “Chỉ là họ bận chuẩn bị bữa tối thôi.”

Trước khi Jack kịp hỏi thêm, Toge nhanh nhẩu, “Trưởng làng đang chờ đón anh đấy.”

Đi qua đoạn dốc lầy lội dẫn tới căn nhà rộng nhất, ba người nông dân vội vã bước vào hành lang. Jack cũng tháo dép theo sau, chỉ có Neko là bị Toge xua tay đuổi về để trả lại dụng cụ nấu nướng cho vợ ông Sora.

“Xin chờ một chút,” Toge vừa nói vừa cúi người trước Jack.

Sau khi gõ cửa, anh ta bước vào cùng ông Sora, còn Jack và Kunio đứng chờ bên ngoài.

“Anh thấy sao?” Kunio hỏi, ra chiều rất tự hào về ngôi làng của mình.

“Rất... yên bình,” Jack đáp. Mặc dù thật ra trong lòng nó luôn có cảm giác bất an khi ở đây.

Nếu so sánh với làng của *ninja* thì làng Tamagashi nghèo nàn và sắp xếp lộn xộn hơn hẳn. Các căn nhà được xây cất lung tung không theo trật tự nào, đa phần đều cần gia cố hoặc tu sửa lại, thậm chí có căn còn trông như sắp sập đến nơi. Mặc dù căn nhà của trưởng làng đã là rộng rãi nhất, nhưng kì thực vẫn rất đơn sơ. Nền sàn gỗ cứng ngắc và cong vẹo, các tấm ván tường gỗ cũng chẳng đều và khít.

“Nhà tôi là cái ở gần hồ đó,” Kunio nói, háo hức chỉ tay về phía căn nhà nhỏ xiêu vẹo.

Trong lúc cậu ta còn mãi liên tưởng về những người trong gia đình thì Jack bận tâm đến câu chuyện đang diễn ra trong nhà trưởng làng hơn.

“Hai người đã đi tận ba tuần mà chỉ quay về cùng với *duy nhất một samurai* thôi sao!” Giọng một người đàn ông giận dữ vang lên.

“Nhưng không có *samurai* nào khác nhận lời chúng ta cả,” Toge đáp lại.

“Thế tất cả số gạo ta đưa cho các người đâu rồi?”

“Những *ronin* mà chúng tôi dẫn về đều chỉ ăn cơm rồi bỏ đi mất,” anh ta cay đắng giải thích. “Cứ hễ kể cho họ nghe về công việc và phần công là họ lại quát mắng chúng tôi làm mất thời gian của họ. Người thì lấy cớ vì sợ việc.”

“Nhưng mấy người mang đủ gạo cho cả một tiểu đoàn cơ mà!”

“Okayama không phải là nơi hiền lành chút nào,” ông Sora buồn bã thú nhận. “Đa phần gạo đều bị lấy cắp. Con bé Neko cầm điếu đó quá vô dụng.”

“Bọn ngu ngốc! Giờ thì chúng ta biết làm thế nào đây?”

Giọng khó chịu của một người có vẻ đã nhiều tuổi vang lên cắt ngang. “Chúng ta đã mời được một *samurai*. Đó là điều quan trọng.”

“Ông Yoshi, tôi xin hỏi ông với tất cả lòng kính trọng, một *samurai* thì làm được gì?”

“Trước tiên hãy gặp người đó đã rồi quyết định sau.” Cánh cửa mở ra kèn kẹt, khuôn mặt ông Sora lộ ra.

“Vào đi!” ông Sora nói miễn cưỡng. “Trưởng làng và các vị chức sắc rất vui mừng vì cậu đã tới.”

Jack bước qua ngưỡng cửa, trong lòng tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra với mình. Căn phòng khá tối, mùi gỗ nồng khắp bầu không khí, bên trong không có đồ đạc gì ngoài một vài bình đất sét đựng đồ và thùng nước đặt ở góc. Chính giữa căn phòng là bếp củi, bên trên treo một cái nồi. Mặc dù đồ đạc khá đơn sơ nhưng căn phòng vẫn thể hiện được thiện ý của chủ nhân bởi hơi ấm từ bếp lửa. Jack được mời ngồi vào vị trí quan trọng ngay cạnh đó.

Toge ngồi đối diện nó, bên cạnh hai người nữa. Trong ánh sáng nhập nhoạng, khuôn mặt Jack càng khó lộ diện bên dưới chiếc mũ rộng vành, vì thế nó đánh liều liếc nhìn lên. Một người có vẻ trung tuổi, mặt có nhiều nếp nhăn và nứt nẻ chân chim giống một thửa ruộng không được chăm sóc. Người kia già hơn hẳn, cơ thể hom hem với mái tóc trắng phau và đôi mắt gần như nhắm tịt lại. Dưới ánh sáng lập lờ của bếp lửa, khuôn mặt ba người nông dân hiện lên tăm tối và u ám.

“Tôi là Junichi, Trưởng làng,” người đàn ông trung tuổi lên tiếng, đoạn cúi đầu. “Còn đây là ông Yoshi, già làng của chúng tôi.”

Vị già làng cao tuổi lẩm bẩm trong miệng, nhưng có vẻ đã quá già cả nên chẳng cúi nổi nữa.

Jack cúi người đáp lại cử chỉ chào mừng của Trưởng làng Junichi. Trong lúc ngồi thẳng lại, nó bắt gặp Neko đang hé mắt nhìn qua khe tường bên cạnh, ánh mắt cô gái rõ ràng đang theo dõi sát sao diễn biến sự việc.

“Trước tiên chúng tôi xin được cảm ơn anh vì đã nhận lời giúp đỡ làng trong hoàn cảnh khó khăn,” Trưởng làng Junichi tiếp tục. “Làng chúng tôi rất cần một vị *samurai* có lòng quả cảm như anh. Xin anh thứ lỗi vì phần công ít ỏi, nhưng vinh quang và danh tiếng sẽ là vô cùng - xứng đáng với một *samurai*. ”

Lời nói của vị trưởng làng khiến Jack có cảm giác bất an trong lòng. “Được rồi, nếu công việc chỉ là bảo vệ kho gạo khỏi một, hai tên trộm...”

Già làng Yoshi hắng giọng. “Cậu có nghe về Trăng Đen chưa?”

Jack gật đầu, nó hiểu cụm từ này ở Nhật ám chỉ trăng non. Nó sẵn lòng ở lại đây một tháng như lời yêu cầu.

“Cậu không hề lo lắng gì về hẳn?”

“Hẳn?”

Già làng Yoshi nhú mày với Jack rồi quay về phía Toge. “Cháu không hề kể gì sao?”

“Cháu... Cháu cũng định kể,” Toge lấp bắp. “Nhưng không có cơ hội.”

Cảm giác bất an trong Jack càng dâng cao hơn.

Trầm ngâm một lát, Già làng Yoshi lắc đầu buồn rầu. “Trăng Đen là cụm từ chúng tôi dùng để ám chỉ tên sơn tặc Akuma.”

Căn phòng như tối sầm lại khi vị già làng nhắc đến cái tên này, những người nông dân run rẩy thấy rõ, ánh mắt không ngừng nhìn quanh tìm kiếm những chiếc bóng.

“Vì chúng tấn công vào thời gian đó.” Già làng Yoshi tiếp tục. “Vào đêm trăng non đầu tiên của mùa đông, khi bầu trời trở nên đen kịt, chúng tấn công ngôi làng và cướp sạch gạo của chúng tôi. Khiến chúng tôi chết đói và phải đi lục lọi từng mẩu vụn thức ăn.”

“Chỉ mình hăn lại có thể làm được việc đó ư?” Jack hỏi. “Hăn phải chống lại cả làng cơ mà.”

“Hăn đến cùng những tên khác nữa.”

“Bao nhiêu?”

“Một nhóm khoảng bốn mươi tên.”

5

BẢY VỊ VÕ SĨ

Jack không biết nó nên cười hay nên chạy trốn chết trong tình cảnh này nữa. “Thậm chí võ sĩ giỏi nhất cũng không thể cùng lúc chiến đấu với nhiều địch thủ như vậy được!”

“Tôi đã bảo rồi mà, ông Yoshi,” Trưởng làng Junichi lên tiếng. “Vô ích. Chúng ta đành phải dâng gạo cho bọn Akuma thôi. Thế là xong.”

Già làng Yoshi phớt lờ Junichi, tiếp tục hỏi Jack, “VẬY CẬU CẦN bao nhiêu người nữa?”

“Để đối đầu với *bốn mươi* tên sao?” Jack không tin nổi là vị già làng này vẫn còn tính tới viễn cảnh đó. Nó nhớ lại khoảng thời gian còn luyện tập ở trường và trận chiến Thành Osaka. Nó đã từng chứng kiến cảnh vị kiếm sĩ tài giỏi nhất chiến đấu cùng lúc với năm, sáu tên lính. Hơn nữa, nếu quân địch không được tổ chức tốt và kỹ năng kém thì còn có thể hơn, mà bọn sơn tặc nhiều khả năng sẽ như vậy. “Nếu các ông tìm được người nào nhiều kinh nghiệm và kỹ năng chiến đấu thì... có thể là bảy.”

“Những bảy người!” Toge thốt lên. “Mất cả tuần chúng tôi mới tìm được một. Biết đi đâu để kiếm được những bảy *samurai* đây?”

“VẬY còn lãnh chúa của các ông thì sao?” Jack hỏi, nó biết lãnh chúa một vùng có trách nhiệm bảo vệ người dân trong lãnh thổ của mình.

Tất cả cùng khịt mũi khinh bỉ.

“Lãnh chúa Ikeda chẳng thèm quan tâm đâu,” Trưởng làng Junichi bực bội. “Miễn là ông ta vẫn thu được thuế gạo đều đều, vị lãnh chúa hai mặt đó không bao giờ cứu giúp chúng tôi cả.”

“Nhưng nếu các ông mất gạo rồi thì lấy gì mà đóng thuế?”

“Tên Akuma xảo quyệt đó,” Già làng Yoshi giải thích. “Hắn chỉ tấn công *sau khi* thuế đã thu xong.”

“Năm nay đã là năm thứ ba rồi,” Trưởng làng Junichi buồn rầu lên tiếng. “Chúng tôi chẳng còn cách nào khác ngoài việc tự tìm cho mình vị cứu tinh.

Nhưng bao nhiêu công cũng vô ích. Chúng tôi hết cách rồi.”

Đến Jack cũng phải thừa nhận rằng họ nói đúng. Một đấu với bốn mươi, một trận chiến chưa đánh đã thua rồi. “Tôi xin lỗi,” nó đành miễn cưỡng thú nhận. “Nhưng không thể giúp các ông được.”

Cơn cuồng nộ bùng lên bao trùm lấy Toge đang tuyệt vọng. Anh ta giận dữ đấm tay trước mặt Jack mà nói oang oang, “*Samurai* các người cùng một giuộc với nhau hết! Chúng tôi làm ruộng, cuốc đất, trồng lúa để lấp đầy dạ dày của mấy người. Để mấy người ra trận tranh giành lãnh thổ với lãnh chúa. Rồi đến khi chúng tôi cần thì *mấy người ở đâu?*”

“Vậy chứ các ông muốn tôi làm gì?” Jack chống chế. “Một mình đối mặt với bốn mươi tên cướp sao!”

“Chẳng phải *samurai* là những người quả cảm sao?” Toge đáp trả.

“Đúng, nhưng không phải là tự sát.”

“Thật đáng ghê tởm...”

“Đủ rồi, Toge!” Già làng Yoshi cắt ngang. “Đó không phải là cách chúng ta tiếp đãi khách. Cậu ấy tự nguyện đến đây. Chúng ta phải tôn trọng quyết định rời đi của cậu ấy.”

Căn phòng lại chìm vào nỗi buồn thảm, chỉ còn âm thanh lách tách của củi lửa và tiếng lục đục của nôi cơm sôi.

Tâm trí Jack rối bời. Nó thật lòng mong muốn giúp đỡ dân làng. Lòng kiêu hãnh của một *samurai* khiến nó muốn bảo vệ họ. Nhưng sự thật quá phũ phàng, nếu nó đối đầu với từng ấy quân địch thì chỉ có con đường chết - một cách vô ích. Bọn sơn tặc sẽ lại cướp sạch số gạo của người dân.

Từng giọt nước mắt ứa ra trên đôi mắt của ông Sora, ông bắt đầu sụt sịt. Dùng cánh tay bần quệt ngang mũi, ông cố lấy lại giọng, “Rồi chúng ta lấy gì nuôi bọn trẻ đây?”

Không ai dám nói câu gì. Tất cả chỉ nhìn chăm chăm xuống nền gỗ cũ nát, nắm tay siết chặt.

Đột nhiên Kunio ngẩng lên, khuôn mặt sáng bừng với một ý tưởng. “Chúng ta có thể tìm *thêm* các *samurai* khác nữa!” cậu ta buột miệng.

Toge lắc đầu như không tin nổi vào sự ngốc nghếch của chàng trai trẻ. “Mất bao lâu chúng ta mới tìm được *một samurai*! Trong khi còn chưa đầy một tháng nữa là đến trắng đen rồi.”

“Nếu là *anh* ấy thì sẽ dễ hơn nhiều,” Kunio nói, ám chỉ Jack.

“Đúng rồi, đúng rồi!” ông Sora đồng ý, đôi mắt ông ánh lên tia hi vọng. “*Samurai* không nghe nông dân nói, nhưng họ sẽ chịu nghe một vị võ sĩ khác.”

Tất cả cùng quay về phía Jack mong chờ.

“Tôi cũng không biết nữa...” Jack mở lời, nó biết rằng một thằng *ngoại quốc* còn có ít cơ hội được lắng nghe hơn là một người nông dân.

“Xin cậu!” ông Sora phủ phục trước mặt Jack van nài. “Cậu là hi vọng *duy nhất* của chúng tôi.”

Kunio quăng người phủ phục trước mặt Jack, theo sau là Trưởng làng Junichi và Toge. Run rẩy như chiếc lá trước gió bão, Già làng Yoshi giơ tay ra trong tư thế cầu khẩn. Sự tôn kính và tình trạng khốn khổ của họ khiến Jack day dứt. Những người nông dân này đã quá tuyệt vọng. Còn vị lãnh chúa của họ thì rõ ràng sẽ chẳng bao giờ đến giải cứu ngôi làng.

Có lẽ mình có thể dạy họ cách chiến đấu, Jack cân nhắc trong đầu. *Hoặc ít nhất thì cũng cải thiện khả năng tự vệ của ngôi làng. Cơ mà, đến tận bốn mươi tên cướp!*

Cho dù vận may có ít ỏi thế nào, nó vẫn phải làm điều gì đó cho những người nông dân này. Khi lần đầu tiên đến Nhật Bản, vị kiếm sĩ vĩ đại - Masamoto Takeshi - đã cứu mạng nó khỏi tay thần chết. Mồ côi cha mẹ, không thể về nhà, Jack đã được vị kiếm sĩ nhận nuôi, được truyền thụ võ thuật tại trường đào tạo *samurai* ở Kyoto, được tạo cho cơ hội chiến đấu. Giờ là lúc nó phải trả ơn, phải trở thành vị võ sĩ cứu rỗi người khác. Nó biết việc này có thể phải đánh đổi bằng tính mạng, nhưng người bạn thân thiết đã quá cố, người em trai Nhật Bản của nó, Yamato đã chỉ cho nó biết thế nào là một *samurai* của gia tộc Masamoto - hi sinh không vị kỉ.

“Tôi sẽ giúp,” Jack tuyên bố.

Ông Sora như vỡ òa trong niềm vui sướng. Ông vội vàng lại gần bếp xối từng muỗng cơm đầy áp vào bát. Cúi gập người, ông kính cẩn dâng bát cơm cho Jack.

“*Arigatō gozaimasu, arigatō gozaimasu,*”^[3] ông luôn miệt mài cảm ơn.

Sau đó ông chia phần cơm còn lại trong nồi cho mọi người, còn Kunio thì rót cho mỗi người một cốc trà xanh. Như một buổi lễ trọng đại, Trưởng làng Junichi cung kính nâng cốc trà ăn mừng.

“Chúng tôi xin phép được vinh danh anh. Nhân đây có thể cho chúng tôi biết quý danh của anh chẳng?”

Jack nhận thấy thời khắc tiết lộ sự thật đã đến. Những người nông dân đã mắc nợ nó và đang cần sự giúp đỡ của nó. Hơn nữa, chiếu theo phản ứng của Neko thì nó không cần phải giấu họ thêm nữa.

“Jack Fletcher,” nó đáp, đoạn tự tin bỏ chiếc mũ ra khỏi đầu.

PHÁT HOẢ

Ông Sora giật mình ngã ngửa ra sàn. Kunio há hốc mồm sững sờ. Trưởng làng Junichi hét lên sững sốt, còn Già làng Yoshi neho mắt lại khít đến mức gần như không còn nhận thấy được đôi mắt trên khuôn mặt già nua của ông.

“Một kẻ *ngoại quốc*!” Toge thốt lên.

“Lại còn chỉ là một thằng bé! Ra khỏi đây ngay!” Trưởng làng Junichi hét, đoạn chỉ tay về phía cánh cửa.

“Tôi ở đây là để giúp các ngài,” Jack phản đối khi Toge giật bát cơm ra khỏi tay nó.

Sững người trước phản ứng đột ngột của những người nông dân, Jack nhìn chăm chăm vào họ. Chỉ một giây trước thôi họ còn vừa van nài vừa cầu xin nó, giờ thì lại muốn đuổi nó ra khỏi đây ngay tức khắc.

Trưởng làng Junichi quay sang Toge, “Chuyện gì thế này? Một thằng nhóc ngoại quốc giả vờ làm một *samurai*!”

“Chúng ta đã bị lừa gạt rồi!” Toge nói, đoạn trừng mắt nhìn Jack.

“Cũng như ông che giấu chuyện Trắng Đen thôi,” Jack đáp. “Có thể tôi không phải là người Nhật, nhưng tôi là một *samurai*.”

“Ta còn là *Lãnh chúa cơ*” Toge trả lời với điệu cười khinh bỉ. “Giờ thì mà nghe Trưởng làng Junichi nói gì rồi đấy: ra khỏi ngôi làng này ngay - và đừng bao giờ trở lại nữa.”

Định thần sau cơn sốc ban đầu, ông Sora bước tới bảo vệ Jack. “Nh-Nh-Nhưng cậu ta đồng ý chống lại bọn Trắng Đen. Chúng ta cần cậu ấy.”

Trưởng làng Junichi ném về phía ông Sora cái nhìn khinh miệt. “Ông thật sự cho rằng một *thằng nhóc* như nó có thể đánh bại được bọn xấu xa quỷ quyệt Akuma?”

Ông Sora ngớ người ra rồi lúng túng tìm câu trả lời.

“Đôi khi lấy độc trị độc cũng tốt,” Già làng Yoshi lên tiếng đồng tình với ông Sora.

“Nó là điềm dữ,” Trưởng làng Junichi phân bua. “Chúng ta nên tổng khứ thẳng *ngoại quốc* này trước khi có thêm nhiều vận xấu đổ xuống đầu dân làng.”

“Không một *samurai* nào đứng về phía chúng ta, nhưng cậu ngoại quốc này thì có,” Già làng Yoshi tiếp tục.

“Chúng ta không thể liều lĩnh như vậy được,” Toge đáp. “Trong thời gian ở Okayama, tôi nghe nói Shogun đã ra lệnh trục xuất tất cả bọn ngoại quốc. Bất kì ai chứa chấp bọn chúng đều sẽ bị xử tử!”

“Vậy đó,” Trưởng làng Junichi lên tiếng. “Với tư cách Trưởng làng, tôi tuyên bố thẳng nhóc này phải bị tổng cổ ra khỏi đây ngay lập tức.”

Ông ta ra hiệu cho Kunio mở cửa. Trước khi Jack kịp phản đối thì Toge đã đẩy nó ra ngoài hành lang rồi đóng sập cánh cửa sau lưng. Một giây sau, cánh cửa mở ra và cái mũ rơm của nó cũng bay luôn ra ngoài.

Thật có lòng tốt quá đi, Jack nghĩ bụng, cúi xuống nhặt chiếc mũ.

Nhìn khắp lượt ngôi làng hoang tàn, mọi cánh cửa đều đóng chặt trước mặt nó. Mọi cảnh vật ngoài trời đều bao trùm bởi những lớp tuyết dày, Jack biết số phận nó không sáng sủa là mấy. Nó không có chỗ trú thân, không lương thực, lại mắc kẹt ở một nơi xa lạ. Một lần nữa nó phải đứng một mình giữa giá lạnh và đơn độc.

Mà cũng có thể không. Jack cảm nhận có người đang nhìn nó. Phía cuối hành lang, Neko quan sát nó với biểu cảm nửa bối rối nửa buồn rầu trên khuôn mặt nhem nhuốc. Khi nó xỏ dép vào chân bước xuống con đường lầy lội, ánh mắt cô lạng lẽ như van nài nó dừng đi.

Dấu chân trên đường đi về bốn hướng khiến Jack không biết nên theo hướng nào. Nó đã đi chệch xa khỏi hành trình của mình, mặt trời thì đang sắp lặn. Chắc chắn tối nay nó không thể đi xa. Jack có thể lần theo dấu chân trở về Okayama, hoặc cắt qua hướng tây-nam đến đường chính ven biển. Nhưng cảnh vật trước mắt chỉ toàn màu tuyết trắng xóa lạnh lẽo khiến nó chẳng có nhiều cơ hội sống sót. Dãy núi phía bắc quá cao và hiểm trở, hơn nữa còn ở sai hướng cần đi. Khu rừng có vẻ mang nhiều hi vọng hơn. Rừng sẽ bảo vệ nó tốt hơn trước sự khắc nghiệt của thời tiết, ngoài ra còn có thể tìm thấy đồ ăn, và ít ra thì cũng nằm ở hướng nó cần đi tới. Buộc chặt túi đồ trên người, Jack buồn rầu vẫy tay từ biệt Neko rồi bước về phía tây ngôi làng.

Trong lúc đi qua từng ngôi nhà, Jack bắt gặp những khuôn mặt hốc hác của dân làng len lén nhìn mình. Giờ thì nó không còn thấy tội nghiệp họ

nữa. Vì ít ra họ vẫn còn bếp lửa sưởi ấm và thức ăn. Một cơn gió lạnh buốt thổi qua khiến Jack rùng mình run rẩy. Phía trước Jack là màn đêm giá rét và đơn độc. Bát cơm ngày hôm trước giờ đây chỉ còn là mẩu kí ức xa xôi, cơn đói bắt đầu xâm lấn dạ dày nó. Toge thậm chí còn không cho nó kịp ăn bữa cuối cùng!

Khi Jack tới được rìa ngôi làng thì Neko từ căn nhà phía sau nhảy xổ ra. Thở dốc vì phải chạy theo, cô gái đưa cho nó một cái túi nhỏ, bên trong có vài nắm cơm do cô lén bốc vội.

“Cảm ơn em, Neko,” Jack nói, đoạn cúi người biết ơn khi nhận lấy lòng tốt của cô gái.

Cẩn thận cất túi cơm quý giá vào túi hành lí, Jack tiếp tục bước về phía khu rừng. Lần cuối nó quay lại, Neko vẫn giữ nguyên tư thế cúi người chào tạm biệt, những bông tuyết bắt đầu rơi xuống người cô gái. Jack chỉ hi vọng cô sẽ không bị liên lụy gì vì giúp đỡ nó.

Ngay khi nó chuyển hướng về phía tây, mặt trời khuất sau đường chân trời khiến màn đêm nhanh chóng buông xuống. Khu rừng trở nên lạnh lẽo và nó cảm giác nguy hiểm đang rình rập khắp nơi. Jack chưa đi được bao lâu thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân vội vã.

Nó lập tức tránh ra khỏi đường chính và nấp vào sau một gốc cây. Jack tốt kiếm khỏi vỏ, sẵn sàng tự vệ. Có phải những người nông dân đã thay đổi ý định? Hay đó chính là băng đảng ác quỷ của tên Akuma?

Kẻ truy đuổi đang đến gần hơn.

Gập người sau gốc cây, Jack nín thở và bất động như hòn đá. Kỹ năng có được từ lúc luyện tập thuật ẩn nấp của *ninja* đã khiến Jack trở nên vô hình với kẻ địch.

Một bóng người chạy qua rồi dừng lại ở ngã ba đường.

Jack lén nhìn qua nhánh cây và thấy Neko với khuôn mặt hoảng hốt, ánh mắt không ngừng tìm kiếm trong rừng. Khi cô gái chuẩn bị đi tiếp thì Jack bước ra từ nơi ẩn nấp.

“Em muốn gì thế?” Nó hỏi.

Neko điên cuồng ra dấu nhưng Jack chẳng hiểu đầu cua tai nheo cô gái định nói gì. Nó đành nhún vai lắc đầu.

Hết cách ra hiệu, Neko đành túm lấy tay Jack rồi kéo nó ra khỏi đường chính đi vào khu rừng. Cô dẫn nó đi vòng lên để tới một chỗ quang đãng hơn, đoạn hồi hải chỉ về phía làng Tamagashi bên dưới.

Trong màn đêm mờ bụi khói, Jack thấy một đám lửa bùng lên ở khu sân chung của làng. Nó thất kinh khi nhận ra một ngôi nhà đang bốc cháy.

ĐỨA TRẺ

Jack vội vàng bám theo chạy xuống đường. Cô gái trông vậy mà nhanh nhẹn như sóc. Và Neko cũng tỏ ra rất can đảm - dù không nói được nhưng cô tìm mọi cách thuyết phục nó trở về làng và nhất quyết không chịu thả tay Jack ra cho đến khi nó đồng ý. Jack chỉ có thể suy luận rằng Akuma đang tấn công ngôi làng, có lẽ mùa đông khắc nghiệt đã khiến hắn ra tay sớm hơn thường lệ.

Hai người phóng ra khỏi khu rừng và chạy theo con đường lầy lội về giữa ngôi làng. Tất cả người dân đang tụ tập trong sân, hãi hùng nhìn bức tường lửa bốc cao trước mặt. Mái ngôi nhà bốc lửa ngùn ngụt. Vài người dân cố gắng dập lửa bằng những xô nước lạnh lấy từ hồ nhưng hầu như không có hiệu quả, ngọn lửa tiếp tục lan ra.

Một người phụ nữ la khóc, vùng vẫy trong vòng tay của một người đàn ông mặt tròn với mái tóc mỏng, người này cũng đang tỏ ra đau đớn không kém. Người phụ nữ tuyệt vọng có vẻ như muốn lao mình vào căn nhà đang bốc hỏa.

Neko và Jack chạy đến chỗ ông Sora, lúc này ông cũng đang đứng nhìn với bộ mặt khốn khổ hơn bao giờ hết.

“Akuma đâu?” Jack hỏi, nhìn quanh tìm kiếm bọn sơn tặc.

“Akuma?” ông Sora thở hắt, sợ sệt trước cái tên được nhắc đến và có lẽ sợ cả việc gặp lại Jack. “Không... không phải bọn cướp. Một cái nồi đựng dầu bị đổ khiến căn nhà bắt lửa.”

Jack tra thanh *katana* vào bao, bức bối khi Neko kéo nó quay lại đây chỉ vì mỗi chuyện này. Thật mỉa mai là chuyện này lại chẳng liên quan gì đến nó. Jack quay đầu trở lại hành trình cũ.

“Nh-Nh-Nhưng đứa trẻ vẫn còn ở trong đó,” ông Sora thốt lên.

Ngoài âm thanh rừng rực của ngọn lửa bốc lên và tiếng la khóc của người mẹ, Jack giờ đã nghe thấy tiếng khóc gào của một đứa trẻ. Ngôi nhà gần như không còn trụ vững được lâu, dù vậy dân làng vẫn đứng nhìn mà không

có hành động nào. Rõ ràng họ quá sợ hãi, không dám liều mạng lao vào cứu đứa trẻ.

Không để phí thêm phút giây nào, Jack đưa Neko túi hành lí và cặp kiếm rồi chạy sang gian nhà bên cạnh xé toạc mảnh vải treo trên cửa sổ. Jack túm lấy xô nước của một người dân rồi đổ ụp lên người. Rùng mình vì lạnh, nó nhúng mảnh vải vào xô thứ hai và quấn xung quanh người, đoạn hít một hơi thật sâu rồi lao vào trong căn nhà rực lửa.

Bức tường nhiệt khổng lồ đập vào người Jack khiến nó suýt ngã dúi. Bầu không khí nóng rực khiến phổi nó bỏng rát. Điện cuồn gạt vật cản xung quanh, nó hé mắt nhìn lên. Căn phòng mù mịt bụi khói và lửa cháy khắp nơi. Bức tường phía bên phải bị ngọn lửa liếm trọn. Khu bếp giờ như lò hỏa ngục mà không một sinh vật nào có thể sống sót. Phía bên trái Jack, bọc gỗ nằm ngủ của gia đình chỉ đang cháy âm ỉ chứ chưa phát lửa.

Phía góc đằng xa, nó bắt gặp một chiếc cũi và nghe thấy tiếng la hét của đứa trẻ bị kẹt lại trong căn nhà. Đứa trẻ bắt đầu thở khò khè và ho sặc sụa khi khói bốc lên bao trùm chiếc cũi.

Kéo tấm vải ướt che mũi, Jack phóng nhanh qua căn phòng. Dù đã đi dép nhưng bàn chân nó vẫn bỏng rát trước sức nóng khủng khiếp từ sàn gỗ. Chẳng mấy chốc mặt sàn nơi đây sẽ ngập trong ngọn lửa.

Đến nơi, Jack ngạc nhiên thấy đứa bé không hề hấn gì, một chiếc khăn vải cũ đã bảo vệ khuôn mặt em bé. Ôm lấy đứa trẻ từ trong cũi, nó nhanh chóng lấy tấm vải ướt bọc quanh người đứa trẻ. Dưới sức nóng từ căn nhà ngập lửa, tấm vải gần như đã khô cong và chẳng còn mấy tác dụng. Đúng lúc nó chuẩn bị chạy ra phía ngoài thì đột nhiên một tiếng rắc lớn vang lên. Nhìn lên, Jack bắt gặp xà ngang trên mái đã bị ngọn lửa nung cháy đến tách làm đôi.

Những giây cuối cùng Jack chỉ kịp lăn người ra khỏi chốn nguy hiểm với đứa trẻ trong tay. Cây xà ngang đổ ụp xuống mặt sàn nơi nó vừa đứng. Đứa trẻ càng kêu khóc to hơn vì sợ hãi. Jack nhanh chóng bật dậy, giật mình nhận ra cả hai đã bị ngọn lửa bao vây.

Từ chỗ này Jack có thể nhìn thấy cánh cửa ngôi nhà phía trước như thể đang trôi lơ lửng, bởi muốn đến được đó nó sẽ phải vượt qua biển lửa.

Tấm vải phía sau lưng Jack giờ khô quắt lại như đồng búi nhúi bắt lửa, nó không còn lựa chọn nào khác. Giữ tấm vải ra khỏi vai, nó ôm chặt đứa bé vào ngực rồi lao tới phía cửa. Lửa liếm khắp cơ thể nó, chỉ còn bộ kimono ướt sũng mồ hôi là lớp bảo vệ cuối cùng.

Căn nhà rên xiết trong ngọn lửa rồi đổ sụp ngay khi Jack vừa kịp bật nhảy ra ngoài. Nó gục xuống nền tuyết ho sặc sụa, lần đầu tiên Jack thấy biết ơn bầu không khí lạnh băng của thời tiết đã xua đi sức nóng khủng khiếp còn sót lại trên người nó.

“*Con tôi! Ôi đứa con bé bỏng của tôi!*” người mẹ nước nở, vùng ra khỏi vòng tay ông chồng.

Jack trao đứa bé vẫn còn đang kêu khóc cho người mẹ. Ngay khi người mẹ vừa đón lấy, đứa trẻ liền ngừng khóc như thể cảm nhận được đã an toàn trong vòng tay mẹ. Người phụ nữ ngắm nghía đứa con của mình, đoạn ngược nhìn Jack với đôi mắt ướt đầm vừa vui mừng vừa biết ơn.

“*Arigatō gozaimasu,*” người phụ nữ sụt sịt trong lúc cúi người thấp hết mức.

Người đàn ông tiến đến chỗ Jack khiến nó chuẩn bị tinh thần chạy trốn. Bất ngờ ông ta quỳ sụp xuống, hai tay vươn ra phía trước còn đầu thì cúi gập tới tận nền tuyết trong tư thế kính trọng tột bậc.

“Thưa ngài, gia đình tôi mãi mãi mang ơn ngài,” người đàn ông lên tiếng. “Tên tôi là Yuto, cha của đứa trẻ. Từ giờ tôi xin nguyện làm bậc tôi tớ trung thành của ngài.”

BẮT CỐC

Jack được thưởng thức bát cơm to nhất mà nó chưa bao giờ nhìn thấy. Tất cả phụ nữ trong làng đều mang thức ăn tới cho nó làm lễ vật. Lần này Jack không làm khách nữa. Khéo léo dùng đôi đũa, nó chén sạch đến hạt cơm cuối cùng rồi chuyển qua canh miso, rau luộc, thậm chí còn được nếm cả cá thu hun khói. Theo kinh nghiệm từ lần chạm trán trước với họ, Jack biết nó phải tận dụng tối đa giây phút này khi còn có thể.

Jack ngồi trong nhà Trưởng làng Junichi, bên cạnh lò sưởi ấm áp và được thay bộ kimono mới. Mẹ của đứa bé đã khăng khăng xin giặt bằng được bộ kimono bám đầy khói bụi của nó. Neko rón rén đi vào và giờ đang ngồi quỳ bên cạnh Jack mà canh gác đôi kiếm và túi hành lí của nó một cách đầy tự hào. Trưởng làng Junichi, Già làng Yoshi và Toge ngồi đối diện nó và đang nhâm nhi tách trà. Sau lưng họ là ông Sora và Kunio đang ngồi quỳ, ánh mắt cậu chàng không rời khỏi vị anh hùng mới của ngôi làng.

“Xin cậu thứ lỗi cho cách hành xử thiếu suy nghĩ của chúng tôi lúc trước,” Trưởng làng lên tiếng, đoạn cúi đầu. “Sự an toàn của ngôi làng này là tâm nguyện cả đời của tôi. Vì thế tôi đã rất sợ hãi khi biết cậu là người ngoại quốc. Bởi chúng tôi không muốn chống lại mệnh lệnh của Shogun.”

“Tôi hiểu,” Jack đáp, nó biết rõ đây là việc liên quan tới sinh mạng của nhiều người.

“Chúng tôi muốn mời cậu ở lại đây. Ít nhất là cho đến khi cậu hoàn toàn bình phục,” Trưởng làng Junichi tiếp tục. “Thậm chí nếu cậu muốn ở lâu hơn...”

“Tôi cần suy nghĩ về việc đó đã,” Jack nói. Những người nông dân này đã để lộ ra bản chất không kiên định của mình nên đương nhiên Jack cũng không muốn tỏ ra gắn bó với họ, dù vậy nó sẽ đồng ý với đề nghị ở lại đây một, hai ngày.

“Bên trong cậu ta chất chứa một ngọn lửa vĩ đại,” Già làng Yoshi quan sát Jack. “Ngài đã chứng kiến thanh niên làng ta yếu đuối và nhu nhược đến

nhường nào. Chúng ta rất cần một người dũng cảm như vậy.”

“Cậu ấy rất dũng cảm,” Toge lẩm bẩm, đoạn nhấp chén trà một cách đầy tâm trạng, “nhưng điều đó không khiến cho cậu ta trở thành một *samurai* được.”

Phát chán vì tính đa nghi như Tào Tháo của Toge, Jack đặt đôi đũa của nó xuống, rồi không hề báo trước, vung thanh *katana*. Lưỡi kiếm sắc bén cắt ngang qua tách trà êm ru làm nước trà nóng chảy xuống đùi anh ta.

Sững người như bức tượng, Toge chỉ kịp thốt ra thứ âm thanh đáng thương khi nước trà nóng thấm qua kimono làm bỏng da. Sau khi đã hoàn hồn, anh ta hoảng hốt kiểm tra từng ngón tay như thể xem chúng có còn ở đó không.

Neko thích thú vỗ tay trước phản ứng hoảng loạn của Toge. Kunio thì cười lẫn lộn trên sàn. Thậm chí đến Già làng Yoshi cũng phải toét miệng cười trước màn biểu diễn kiếm thuật vô tiền khoáng hậu của nó.

“Nếu đến thế rồi mà cậu vẫn không tin,” Già làng Yoshi cười như nắc nẻ, “thì sao không thử so tài với cậu ta một phen?”

“Đúng thế, so tài đi!” Kunio hào hứng. “Jack đang trên hành trình khổ luyện của một *samurai* - cặp kiếm đó rất nguy hiểm!”

Không nói lại được câu gì, Toge xấu hổ khoanh tay trước ngực tỏ ý giận dỗi.

Trưởng làng Junichi vội vàng đặt tách trà xuống tuyên bố, “Tôi hoàn toàn tin tưởng vào tài năng của cậu, chàng *samurai* trẻ ạ.” với nụ cười đầy lo lắng, ông nói thêm, “Ông Sora đã đề nghị để cậu ở lại ngôi nhà của ông ấy bao lâu tùy thích. Cậu cũng có thể sử dụng bồn tắm của tôi bất cứ lúc nào.”

Jack gật đầu cảm tạ lòng tốt của họ, đoạn tra thanh *katana* vào vỏ và tiếp tục với bữa ăn.

Được nghỉ ngơi, tắm rửa và no bụng, Jack thấy nó như lột xác thành một người khác hẳn khi bước ra khỏi nhà ông Sora để đón ánh mặt trời buổi sớm. Tối qua là đêm đầu tiên nó được ngủ mà không bị thức giấc trong suốt hàng tuần liền. Với đà này thì chỉ cần vài ngày là sức khỏe nó sẽ hoàn toàn hồi phục.

Neko, giờ trở thành người đồng hành thân cận của nó, đã đợi sẵn bên ngoài. Ông Sora cũng cùng nó đi bộ xuống phía hồ nước của làng. Jack đi

qua ngôi nhà nào cũng đều nhận được những cái cúi người kính trọng và ánh mắt thân thiện của dân làng, rõ ràng họ đã chấp nhận sự hiện diện của nó trong cộng đồng. Mặc dù Jack chưa bao giờ thật sự là một phần của xã hội Nhật Bản, vẫn có những thời điểm mà bức tường ngăn cách ấy được dỡ xuống khiến nó có cảm giác như mình cũng thuộc về nơi đây - như khoảng thời gian nó ở bên Akiko vậy. Dòng suy nghĩ của nó trôi dần về phía người bạn thân thiết nhất, Jack thầm cầu nguyện cô ấy vẫn bình an. Kazuki đã thề sẽ trả thù Akiko vì hắn bị mũi tên của cô trong trận chiến Thành Osaka xuyên qua làm một tay mất khả năng cầm kiếm. Mặc dù nó đã từng cứu mạng tên cừu thù ấy để đổi lại sự an toàn cho Akiko, Jack vẫn không thể tin tưởng Kazuki. Đó cũng là lí do nó phải nhờ Hana báo tin cho Akiko biết, còn nó thì tiếp tục hành trình để nhử tên Kazuki đuổi theo.

“Có chuyện gì à?” ông Sora hỏi khi nhận thấy cái cau mày trên nét mặt Jack.

Jack gật đầu. “Tôi thấy lo cho những người bạn của mình.”

“Tất cả chúng ta đều vậy mà.” Ông buồn rầu đáp lại.

Jack quan sát khuôn mặt rầu rĩ của ông Sora, nó nhận thấy người đàn ông này như đã phải trải qua mất mát không gì có thể bù đắp được. Nhưng không phải chỉ riêng ông Sora. Khi nhìn lại, Jack nhận ra tất cả những người dân làng này đều có nét đau thương buồn bã. Nó lập tức liên tưởng việc này là do băng đảng của tên Akuma thường đến cướp gạo gây ra, nhưng ngay cả đến những đứa trẻ trong sân cũng có vẻ buồn rầu và ủ rũ.

Đúng lúc đó Jack mới nhận ra rằng trong làng gần như không có bóng cô gái trẻ nào - chỉ có những người mẹ và những đứa trẻ nhỏ tuổi.

“Sao không thấy thiếu nữ nào trong làng vậy?”

Ông Sora sụt sịt, “Đi hết rồi.”

“Ý ông là họ đến chợ phiên ấy hả?”

“Không, bị bắt cóc hết rồi.”

Jack ngừng bước. “Ai bắt cóc họ?”

“Còn ai ngoài tên Akuma đó nữa đây?” Ông Sora hét lên, hai nắm tay siết chặt trong cơn giận dữ. “Hắn đã bắt đi đứa con duy nhất của tôi.”

Kí ức tràn về khiến ông Sora run rẩy đến không kìm lại được.

“Hai năm đầu... Akuma chỉ cướp gạo... khiến dân làng chặt vật để kiếm sống... Nhưng mùa đông năm ngoái... hắn bắt cóc cả con gái trong làng về làm nô lệ!”

“Ông có biết hắn mang họ đi đâu không?” Jack hỏi, sững sờ trước thông tin mới được tiết lộ.

“Không. Chúng tôi đã tìm kiếm hàng tháng trời nhưng không được. Hắn ở đâu đó sâu bên trong núi khiến dân làng mãi mãi không thể tìm ra!”

Ông Sora quệt nước mắt rồi chìm vào sự im lặng đáng sợ.

Lần đầu tiên Jack mới thật sự cảm nhận được nỗi thống khổ của người dân vô tội nơi đây trước tội ác của Akuma và băng đảng của hắn. Chúng không chỉ cướp đi công sức lao động hàng tháng trời của dân làng, mà còn tước đi cả sự sống và linh hồn của ngôi làng ấy.

“Biết đâu năm nay tên Akuma sẽ không đến nữa thì sao,” Jack lên tiếng, cố gắng an ủi người nông dân già.

“Không đâu, chúng sẽ đến.” Ông Sora đáp lại. “Như Trăng Đen vậy.”

9

TUYÊN MỘ

“Thế còn về trường hợp của Neko thì sao?” Jack hỏi khi cả ba cùng đi bộ vòng quanh hồ, mặt nước hồ đóng một lớp băng mỏng và tuyết phủ xung quanh. “Cô ấy vẫn còn ở đây mà.”

Neko ngược nhìn Jack, có vẻ nhận ra câu chuyện đang nhắc đến mình.

“Bọn cướp đó không cần nó,” Ông Sora trả lời một cách cay đắng.

“Cha mẹ Neko thật là những người may mắn.”

Ông Sora thở dài tiết lộ, “Cha mẹ nó đã qua đời ngay trong đợt cướp bóc đầu tiên rồi.”

“Vậy giờ ai đang chăm sóc Neko?”

“Chẳng ai cả. Nó là trẻ mồ côi ở làng. Mọi người vẫn nuôi nấng nó, nhưng nó giờ giống như một vết sẹo gợi cho cả làng nhớ lại những mất mát đau buồn thì đúng hơn.”

Jack thấy lòng sục sôi lửa giận. Cũng như nó, Neko đã mất đi tất cả những gì thân thương nhất. Ít ra thì Jack vẫn còn may mắn khi có được những người bạn như Akiko, Yamato và Yori cùng chung vai sát cánh. Còn Neko chẳng có ai cả. Jack biết Neko đã phải chịu đựng sự đau đớn tinh thần như thế nào khi phải sống một mình. Ý chí quyết tâm của nó càng dâng cao. Tên Akuma và băng đảng của hắn là những kẻ xấu xa, tàn bạo - còn hơn cả quỷ ác.

“Tôi cần phải trở lại Okayama,” lời nói của Jack khiến ông Sora giật mình.

“Nh-Nh-Nhưng cậu chưa thể đi lúc này được!”

“Đừng lo, tôi sẽ trở lại,” nó đáp. “Cùng với các *samurai* khác!”

Quyết định của Jack lan nhanh như gió khiến nó được cả làng xưng tụng như một đấng cứu thế. Mặc dù sáng hôm đó quyết tâm của nó rất vững chắc, nhưng đến giờ thì Jack bắt đầu nghi ngờ về việc nó có hoàn thành

được lời hứa với dân làng hay không. Jack có thể thuyết phục được các võ sĩ khác tham gia trận chiến. Nhưng nếu họ biết nó là một kẻ ngoại quốc thì sao?

Dân làng trong nỗi vui mừng khôn xiết dường như đã quên mất điều đó.

Chỉ có Già làng Yoshi là không.

“Hãy mang Toge đi cùng cậu,” ông chỉ dẫn trong cuộc thảo luận về chuyến đi của nó trong bữa trưa ở nhà Trưởng làng Junichi. “Cậu ta sẽ đóng vai là người hầu kẻ hạ. Như vậy cậu sẽ có thêm uy danh.”

Khuôn mặt Toge nhăn lại trước lời gợi ý, tuy nhiên anh ta không còn lựa chọn nào khác.

“Cả cậu nữa, Sora, với tư cách là đại diện của làng.”

“Cháu nữa ạ!” Kunio hào hứng.

“Nếu cần,” Trưởng làng Junichi nói với giọng mệt mỏi. Dù vậy thì biểu cảm trên gương mặt ông như thể đang nhẹ nhõm vì sẽ không bị anh chàng này quấy rầy trong vài ngày tới.

“Cả Neko cũng đi nữa,” Jack nói.

“Để làm gì? Nó nấu ăn tệ kinh khủng,” Toge lầm bầm.

“Vậy *anh* có nấu cho tôi không?” Jack thách thức. Đương nhiên Toge không trả lời.

Đến lúc mọi thứ được chuẩn bị xong thì trời đã tối xẩm.

“Sáng mai chúng ta sẽ khởi hành,” Jack nói.

Jack thức dậy khi tia nắng đầu tiên của buổi sớm xuất hiện, cơ thể sáng khoái và tinh thần tích cực hơn với nhiệm vụ sắp tới. Thời tiết hôm nay có vẻ khá thuận lợi. Ánh sáng của vầng dương mùa đông chiếu rọi xuống tấm chăn tuyết lấp lánh bao phủ đồng bằng Okayama. Con đường chính trở nên quang đãng hơn hẳn và uốn lượn đến tận chân trời.

Tất cả dân làng tập trung tại sân chung để tiễn đoàn. Lương thực và hành lý được chia thành năm phần, Jack muốn đảm bảo rằng lần này Neko sẽ không phải gánh trên vai lượng hành lý quá sức mình.

“Kunio!” nó lên tiếng khi cậu chàng định nhặt túi hành lý nhỏ nhất. “Túi gạo và nồi cơm này chắc chắn chẳng thấm tháp gì so với sức khỏe của một chàng nông dân cơ bắp như cậu đâu.”

Không muốn bị mất mặt trước những thanh niên khác trong làng, Kunio đành gượng mỉm cười.

“Chuyện nhỏ,” cậu ta căn nhắc, đoạn nhắc nôi cơm nặng cùng túi hành lí cồng kềnh cố định trên lưng. Có hơi loạng choạng trước sức nặng ban đầu của hành lí, nhưng rồi Kunio cũng theo cả đoàn rời khỏi ngôi làng.

Bước qua những thửa ruộng bậc thang toàn tuyết, cả nhóm băng qua cây cầu gỗ bên cạnh cối xay, nhanh chóng ra khỏi địa phận làng Tamagashi. Neko vui vẻ nháy chân sáo bên cạnh Jack, cô mừng rỡ vì lần đầu tiên không bị đối xử như nô lệ trong làng.

Đường xá quang đãng khiến hành trình trở nên thuận lợi, đến giữa buổi chiều thì khu vùng ven của Okayama đã hiện ra trước mắt cả nhóm. Toge thương lượng thành công cho cả nhóm ở tạm tại một căn phòng xập xệ như lần trước. Sau khi để Neko và Kunio đang thờ dốc vì mệt ở lại canh chừng hành lí, những người còn lại đi vào thị trấn. Quảng trường chính nơi đây nhộn nhịp người qua lại, âm thanh náo nhiệt rộn rã khắp nơi.

“Hôm nay là chợ phiên,” Toge giải thích trong lúc dẫn Jack đi xuyên qua đám đông, lướt qua các hàng cá, vải lụa, gia vị và vô số mặt hàng khác từ đầu cho đến cuối để làm nông cụ, bình gốm.

“Tin tốt đấy,” Jack nói, chiếc mũ rộng vành che khuất qua mắt nó. “Như vậy sẽ có nhiều *samurai* để tìm hơn.”

Cả bọn nhất trí rằng chợ phiên quá ồn ào và xô bồ, không thể thu hút sự chú ý của người khác được, vì thế Jack chọn một quán trà nhỏ ở góc quảng trường. Nơi này ngoài việc có tầm quan sát khá tốt toàn cảnh phiên chợ thì còn là một nơi thích hợp để gặp gỡ các *ronin* khác. Quan trọng nhất là, từ nơi này Jack có thể vạch ra đường chạy trốn tốt nhất phòng trường hợp danh tính của nó bị phát hiện.

Ứng xử theo đúng vai của mình, Toge gọi một ấm trà xanh cho chủ nhân, đoạn rút ra chén rồi quỳ sang phía bên cạnh ông Sora. Ba người lặng lẽ đảo mắt khắp phiên chợ để tìm vị võ sĩ thích hợp.

Gần như ngay lập tức Jack trông thấy một người. Người này vận trên mình bộ kimono đen tuyền giản đơn, chòm râu được cắt tỉa gọn gàng, trên hông giắt cặp kiếm được giữ gìn cẩn thận, bước đi vững chãi đầy tự tin, tuy nhiên không hề tỏ ra hung hăng.

“Thử với ông ta xem.”

Toge bật dậy nhanh chóng đến chỗ người đàn ông. Jack và ông Sora cùng quan sát Toge cúi người kính trọng, giới thiệu bản thân và mời vị võ sĩ vào uống trà. Vị võ sĩ hỏi Toge một câu, sau khi nghe câu trả lời, ông ta liền lắc đầu rồi đi tiếp. Toge quay trở lại với vẻ mặt rầu rĩ.

“Ông ta cảm ơn lời mời, nhưng không cần việc.”

Cả bọn lại tiếp tục tìm kiếm.

“Người kia thì sao?” ông Sora lên tiếng, tay chỉ vào một *samurai* ăn vận đẹp đẽ với chòm râu dài, cằm phình và bụng phệ.

“Đừng,” Jack nói khi thấy ông ta có vẻ ngoài giàu có hơn là một *ronin*. “Chúng ta cần tìm những võ sĩ nghèo đói vô chủ.”

“Còn người kia?” Toge hỏi.

Một vị võ sĩ gầy nhẳng với đôi má hóp và bộ kimono cũ mềm đi lang thang quanh khu chợ.

“Có thể,” Jack đáp, đoạn nhắp một ngụm trà trong lúc cân nhắc người này.

Vị *samurai* tiến lại gần hơn. Trong lúc đi qua một sạp hoa quả, anh ta lén nhón một quả táo giấu vào ống tay áo kimono.

“Anh ta rõ ràng nghèo đói,” ông Sora nói.

“Nhưng cũng là một tên *ăn cắp* nữa!” Toge lẩm bẩm.

Jack ngả theo hướng của Toge hơn. Họ cần những *samurai* trọng danh dự và đáng tin cậy. Nhưng trong hoàn cảnh này, cả bọn không có nhiều lựa chọn.

Đột nhiên đám đông trở nên xôn xao, một bà cụ già dùng đũa gõ gõ đám đông xông tới. Giơ cao chiếc gậy ba-toong trong tay, bà liên tục đánh xuống đầu vị *samurai* nghèo đói.

“Đồ *samurai* ăn hại!” Bà hét. “Trả lại quả táo mau!”

“T... Tôi... đang định trả tiền mà,” vừa phân trần vị võ sĩ vừa lục lọi tìm túi tiền.

“Này thì trả này!” Bà cụ vẫn không ngừng đập cây gậy vào anh ta.

Vị *samurai* ôm đầu chịu trận trước đòn đánh liên tiếp từ cây gậy. Đánh rơi quả táo xuống đất, anh ta cầm đầu chạy thục mạng. Những người bán hàng xung quanh lập tức cười ngặt nghẽo trước hình ảnh vị võ sĩ chạy trốn khỏi một bà cụ già chỉ cao bằng phân nửa anh ta.

“Không được rồi,” Jack nói. “Chúng ta cần những người dũng cảm, ít nhất là thế.”

Nhiệm vụ của cả nhóm dường như trở nên khó khăn hơn trước rất nhiều khi không có mấy ứng viên tiềm năng đáp ứng được yêu cầu.

Đúng lúc đó thì một vị *samurai* có vẻ ngoài dày dạn kinh nghiệm chinh chiến bước qua quán trà. Vận trên mình bộ kimono đã sờn và không hề có gia huy, vị chiến binh này rõ ràng là một *ronin* đang tìm việc. Hơn nữa những vết sẹo càn quét chứng tỏ số lượng trận chiến mà ông ta tham dự.

“Đây rồi,” Jack lên tiếng.

Toge vội vàng đi tới cúi người trước vị chiến binh.

“Phiền ngài có thể lắng nghe chủ nhân của tôi nói đôi lời chẳng?” Toge hỏi, đoạn hướng sự chú ý của *ronin* về phía Jack, khuôn mặt nó vẫn giấu kín dưới chiếc mũ rơm.

Bị thôi thúc bởi sự tò mò, *ronin* gật đầu đồng ý. Ông ta ngồi xuống bàn của Jack, đôi kiếm đặt ngay cạnh bên. Ông Sora lập tức rót cho ông ta một chén trà.

“Cảm ơn ông đã cất công đến đây,” Jack nói, đoạn cung chén trà với *ronin*. Nó giới thiệu mình bằng tên của vị cha nuôi, “Tôi là Takeshi.”

Vị *samurai* cúi đầu đáp lại. “Tôi là Honen. Tôi có thể giúp gì cho ông?”

“Tôi đang thay mặt làng Tamagashi tìm kiếm những võ sĩ có thể bảo vệ họ khỏi sự tấn công của băng cướp trong mùa đông.”

“Sẽ là một vinh dự lớn nếu như không phải vì mục đích tầm thường đó.”

“Nhưng là một mục đích xứng đáng,” Jack tiếp lời. Nhận thấy vị *ronin* này muốn đi thẳng vào vấn đề hơn, nó nói thêm. “Kẻ dẫn đầu băng này là tên cướp khét tiếng Akuma, hay còn được gọi là Trắng Đen.”

“Hắn là một chiến binh đáng nể. Đã từng ra tay giết hàng trăm người, về vụ này tôi có nghe.”

“Giết một người dân thường không hề có vũ khí trong tay thì có gì gọi là đáng nể?” Jack nói. “Một kẻ như vậy sẽ nhanh chóng bại trận dưới tay một *samurai* như ông thôi. Ông sẽ gia nhập cùng chúng tôi trong trận chiến này chứ?”

Nhấp một hơi hết chén trà, Honen cân nhắc về lời đề nghị.

“Nếu tôi nhận lời thì công cho phần việc *nguy hiểm* này là gì?”

“Vì họ chỉ là những dân cày nghèo khổ nên chỉ có thể trả công bằng ba bữa ăn một ngày và gỗ.”

Nét mặt của vị *samurai* lập tức chuyển từ cảm thông sang phẫn nộ.

“Sao một *samurai* như ông lại có thể xúc phạm tôi bằng thứ đồ ỉn đẽ nhợ nhỏ mọn đó!” Ông ta gầm lên, đập mạnh chén trà xuống mặt bàn. “Tôi có thể là một *ronin*, nhưng tôi không phải là kẻ ăn xin!”

Túm lấy cặp kiếm, vị *samurai* dùng dùng bước ra khỏi quán.

“Vô vọng rồi,” ông Sora thiếu não rên rỉ.

“Không thể từ bỏ hi vọng được,” Jack nói, mặc dù trong lòng nó cũng đang bắt đầu nghi ngờ về chiến dịch này.

Càng về chiều, phiên chợ càng trở nên vắng vẻ. Dù vậy cả nhóm vẫn cố gắng thu hút sự chú ý của hai *samurai* nữa. Vị đầu tiên sau khi nghe đến tên Akuma đã vội vã lấy có rồi đi; người thứ hai thì giậm dừ nói rằng hi sinh cho bọn nông dân thấp hèn là một sự sỉ nhục đối với danh dự của *samurai*.

“Tôi dám chắc ngày mai sẽ khá hơn,” Jack lên tiếng, cố giấu nỗi thất vọng của riêng nó.

Toge chán nản trả tiền trà rồi cả ba người cùng quay lại căn nhà kho đã mượn lúc nãy. Trong lúc đi qua đường, Jack cảm giác như có ai đang theo dõi mình. Không nhìn lại, nó ra hiệu cho Toge đi tới ngõ tiếp theo.

Kẻ bám đuôi cũng đang tiến sát gần.

Vòng qua con đường nhỏ sau lưng các dãy nhà, Jack thúc giục những người nông dân bước đi nhanh hơn. Dù vậy cả nhóm vẫn không thể cắt đuôi. Ra dấu cho Toge và ông Sora đi tiếp, Jack lén vào một con hẻm nhỏ. Tiếng bước chân tiến lại gần trên tuyết. Jack nắm chặt chuôi kiếm. Một bóng người đi ngang qua.

Và dừng lại.

“Lúc nào cậu cũng trốn khỏi bạn bè thế này hả Jack?”

10

CỔ NHÂN

Một cậu chàng với khuôn mặt tròn, cặp lông mày rậm rạp như sâu róm, bụng thì to như cái trống xuất hiện nhe răng cười ở đầu hẻm.

“SABURO!” Jack thốt lên, ngay lập tức nhận ra thằng bạn cũ. “Cậu đang làm cái gì ở đây thế?”

“Tớ cũng đang định hỏi cậu câu đó đây.”

Toge và ông Sora vội vàng quay lại, khuôn mặt hiện rõ vẻ ngỡ ngàng.

“Cậu biết vị *samurai* này à?” Toge hỏi ngay, ánh mắt không rời khỏi vòng bụng của Saburo.

“Không những *biết*, mà còn tập luyện cùng cậu ta suốt những ba năm cơ!” Jack mừng rỡ bỏ qua cả nghi thức xã giao của người Nhật mà ôm chầm lấy cậu bạn mũm mĩm. “Chúng tôi đều là võ sinh của trường Nhị Thiên Nhất Lưu ở Kyoto.”

“Và Jack còn là trò cưng của võ sư Thể thuật nữa,” Saburo vừa trêu vừa thúc cùi chỏ vào sườn nó.

“Ờ, cái thằng suốt ngày bị thầy Kyuzo mang ra đấm đá ở võ đường.”

Saburo cười ngất ngưỡng. “Thì chính cậu muốn khỏe lên còn gì!”

“Làm sao cậu nhận được ra tớ thế?”

“Tớ theo dõi cậu suốt cả phiên chợ,” Saburo giải thích. “Lúc đầu vì không dám chắc nên đã đợi đến lúc cậu rời khỏi quảng trường.”

“Vị *samurai* bạn cậu có muốn dùng bữa tối với chúng tôi không?” ông Sora xen vào.

Nghe đến từ dùng bữa, hai mắt Saburo bùng sáng. “Rất vui lòng.”

Cả bọn bốn người cùng đi về căn nhà kho dột nát.

“Cứ như ông hoàng ấy nhỉ!” Saburo tếu táo trong lúc nhìn một lượt tường gỗ bị mối đục và nền sàn bẩn thỉu.

“Tớ phải che giấu thân phận của mình,” Jack giải thích khi nhận ra vẻ xấu hổ trên mặt ông Sora trước lời nhận xét vô tư của thằng bạn.

Ông Sora vội vã lau chùi bục gỗ trước khi mời cả hai đứa ngồi xuống.

“Thế cậu đến Okayama làm gì?” Jack hỏi.

“Tớ đang trong giai đoạn *musha shugyō*.”

“Cậu á!” Jack buột miệng ngạc nhiên. Thằng bạn của nó là một *samurai* trung thành và đôi lúc cũng khá dũng cảm, nhưng về bản chất thì không phải là người ham danh vọng hay thích ra chiến trường.

Saburo chỉ nhún vai gật đầu. “Là do cha tớ đó. So với sự hi sinh anh dũng của anh trai tớ ở trận chiến Thành Osaka thì vết thương trên vai trong lúc cứu cậu chẳng thấm vào đâu. Cậu hiểu ông ấy mà - sẽ chẳng thỏa mãn với việc chỉ có một người con trai anh hùng, ông ấy muốn tớ cũng phải vang danh trong các trận chiến tay đôi như vậy. Thậm chí ông ấy còn tặng tớ cặp *daishō* này nữa.”

Saburo đưa Jack xem hai thanh kiếm trông rất ấn tượng. “Như là một lời chúc may mắn.”

Jack trầm trồ trước lưỡi kiếm sắc nhọn được trau chuốt cẩn thận của thanh kiếm dài *katana*. “Thế, cậu đã thắng được mấy trận rồi?”

“Thắng tất luôn!” Saburo đáp.

“Ghe vậy!” Jack nói, đoạn trả lại cặp kiếm cho Saburo với sự ngưỡng mộ. “Cậu đúng là đã trở thành một tay kiếm cừ khôi.”

Ghé lại gần Jack, Saburo nói nhỏ. “Thì tớ đã đấu trận nào đâu,” cậu chàng nhe răng cười thận trọng. “Nhưng tớ sẽ không nói với Cha như vậy đâu.”

Jack cười vang. *Thật đúng là Saburo!*

“Thế còn cậu?” Saburo hỏi. “Lần cuối tớ nghe tin về cậu là từ hồi mùa xuân, khi cậu đã rời khỏi nhà Akiko ở Toba. Từ đó tới giờ cậu làm cái gì mà bật vô âm tín thế?”

Trong lúc Jack kể cho Saburo nghe về những sự kiện nó đã phải trải qua suốt nửa năm thì những người nông dân co cụm lại một góc phòng phía xa và đang thì thầm bàn tán về vị võ sĩ mới xuất hiện, còn Neko vẫn lúi húi nấu cơm. Saburo đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, chăm chú nghe Jack kể về những khó khăn của mình: sự kiện nó cùng Akiko trốn thoát khỏi Thành Osaka như thế nào, Akiko bị thương ra sao; rồi nó bị toán quân của Shogun truy đuổi đến tận dãy Iga; sự gặp gỡ tình cờ giữa nó với *ninja* và việc họ đã giúp đỡ nó như thế nào; rồi nó bị đánh, bị cướp đi toàn bộ tài

sản, thậm chí mất cả kí ức; và sự truy sát không ngừng nghỉ của Kazuki và băng Bọ Cạp xuyên suốt Nhật Bản.

Mặc dù Jack hoàn toàn tin tưởng vào thằng bạn, nó vẫn cẩn thận không để lộ quá nhiều thông tin về thời gian nó sống trong ngôi làng *ninja*. Nó không thể biết được Saburo sẽ phản ứng thế nào khi hay tin nó được họ huấn luyện thành một *ninja* chính hiệu.

“Thằng Kazuki đốn mặt!” Saburo thốt lên giận dữ khi nghe Jack kể về việc hắn định truy sát Akiko. “Tớ biết cha hắn đã được phong tước lên làm Lãnh chúa vùng Kyoto, nhưng hắn đã quá lạm dụng quyền hạn rồi.”

“Tớ chỉ mong rằng Hana sẽ gặp được Akiko trước,” Jack nói.

“Đừng lo,” Saburo đặt tay lên vai Jack an ủi. “Bọn mình đều biết Akiko là một trong những võ sinh giỏi nhất trường mà. Dù cho thằng Kazuki đó có tìm được cô ấy, nhất định Akiko sẽ cho hắn một phen nhớ đời cho xem!”

Lời động viên đầy tự tin từ Saburo khiến Jack phần nào được an ủi. Thật tốt khi lại được kề vai sát cánh bên bạn bè - nhất là những người mà khi ở bên họ, nó được là chính mình mà không phải lo lắng đến việc bị áp đặt thành kiến.

Neko bước tới đưa cho Jack và Saburo hai bát cơm đầy ụ. Hai đứa nhanh chóng ăn cơm trong lúc những người nông dân khác chia phần cơm còn lại của họ trong góc.

“Cơm ngon đấy,” Saburo nói khi miệng vẫn nhồm nhoàm.

“Hãy thưởng thức trong lúc còn có thể đi,” Jack đáp. “Những người nông dân này không còn nhiều gạo để nấu đâu.”

Saburo ngược nhìn sang bên và thấy phần cơm ít ỏi mà những người nông dân đang ăn.

“May là tớ không phải nông dân,” Saburo nhận xét rồi tiếp tục ăn.

Jack nhận ra thằng bạn của nó không phải lạnh lùng về mặt bản chất, chỉ là môi trường nuôi dưỡng các võ sĩ đã khiến cho cậu ta không có sự quan tâm đến những tầng lớp thấp kém hơn.

“Mà cậu làm gì với mấy người nông dân này thế?” Saburo hỏi.

“Giúp họ tuyển mộ thêm *samurai*.”

Suýt nữa thì Saburo bị sặc cơm. “*Giúp họ á!* Để làm cái quái gì vậy?”

Jack lại phải giải thích cho cậu chàng về tên Akuma và những trận cướp bóc lương thực vào ngày trăng non sắp tới.

“Chỉ một tên thôi hả?” Saburo thắc mắc.

“Không, bốn mươi cơ.”

Saburo huýt sáo. “Vậy thì mấy người nông dân đó tiêu rồi!”

“Thế nên tớ mới muốn bảo vệ họ.”

Miệng Saburo lại ngoác ra lần nữa vì kinh ngạc. “Đùa à? Cậu mà không nhanh chóng rời khỏi Nhật thì sẽ bị Shogun và thằng Kazuki xé xác ra đó.”

Jack gật đầu thừa nhận. “Nhưng nếu chúng ta không giúp thì sẽ chẳng ai giúp họ cả.”

“*Chúng ta?*” Saburo buột miệng thốt lên, chất giọng cao vút khó tin của cậu chàng khiến những người nông dân chú ý vào câu chuyện.

“Đúng thế, tớ đang hi vọng cậu cũng sẽ tham gia.”

“Cậu còn ghê hơn cả cha tớ nữa!” Saburo cảm thán, hai mắt mở to cảnh giác. “Cả hai *đều* muốn tìm cách giết tớ hả.”

“Chúng ta không đơn độc mà,” Jack phân bua. “Chỉ cần tìm thêm năm *samurai* nữa là được.”

“Vẫn cứ là *bảy samurai* với bốn mươi thằng cướp!”

“*Làm ơn đi mà*, Saburo. Những người nông dân này đang tuyệt vọng, không còn nhiều thời gian nữa đâu.”

Thở dài thườn thượt, Saburo im lặng cân nhắc lời đề nghị của Jack. Những người nông dân đã ngừng nói chuyện và đang hướng ánh mắt về phía Saburo chờ đợi câu trả lời. Jack nhận ra có lẽ nó đã đòi hỏi hơi quá.

“Cậu sẽ chết với tớ, Jack ạ,” cuối cùng Saburo cũng lên tiếng.

“Vậy cậu sẽ giúp tớ chứ?” Jack nói ngay, trong lòng vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa kinh ngạc trước câu trả lời của thằng bạn. “Chúng ta sẽ được trả công bằng thức ăn.”

“Ô, thế sao không nói sớm?” Saburo nhe răng cười. “Tớ chỉ cần nhiều đó động lực thôi à!”

Những người nông dân phủ phục xuống nền sàn để cảm tạ anh chàng *samurai*.

“Tớ chỉ đồng ý làm việc này,” Saburo nói nhỏ thêm với Jack, “vì *cậu* thôi đấy. Xem ra tớ lại phải ra tay cứu cái mạng cậu lần nữa rồi!”

NHÀ SƯ THÔNG THÁI

“Đi mà mời người khác chơi cái trò trẻ con đó ấy!” Vị *samurai* gầm lên giận dữ, xua tay đuổi Saburo tránh sang bên.

“Nhiệm vụ này *không* phải trò chơi,” Saburo cố phân bua trong lúc đuổi theo *ronin* quanh khu quảng trường.

“Đừng có lừa ta. Nếu việc nghiêm trọng đến vậy, bọn nông dân đó đã không thuê một võ sĩ còn non nớt như người.”

“Thì thế họ mới cần ông giúp đỡ.”

“*Người* mới là kẻ cần giúp đỡ. Giờ thì đừng có theo ta nữa, nếu không muốn nếm mùi thanh kiếm này!”

Đến nước này Saburo đành dừng lại để *ronin* đi mất. Quay về cổng chính của ngôi chùa theo đạo Phật ở Okayama, cậu chàng thả người đánh phịch xuống bậc thềm bên cạnh Jack.

“Vị *ronin* thứ sáu từ chối rồi đó,” Saburo cảm râm. “Họ chẳng nghe tớ nói một cách nghiêm túc gì cả.”

Lén nhìn từ dưới vành mũ rơm đang đội sùm sụp trên đầu, Jack tìm kiếm ở quảng trường lần nữa. Hai đứa đã mất cả buổi sáng mà vẫn không thuyết phục được ai.

Phiên chợ sắp tàn, đồng bằng Okayama sẽ không còn nhộn nhịp, cơ may chọn được *ronin* sẽ càng thấp.

“Thật không thể tin được là chẳng có một võ sĩ nào chịu giúp,” Jack nói.

Saburo nhún vai. “Từ lúc Shogun lên nắm quyền, ai cũng chỉ biết lo cho bản thân mình thôi.”

“Vậy sao không thử tìm về bản thân để được cứu rỗi?” Một nhà sư dáng người bé nhỏ đi từ trên chùa xuống.

Vận trên người bộ áo trắng với tấm choàng màu vàng nghệ, vóc dáng vị sư không lớn hơn một đứa trẻ là mấy và đang cầm trên tay chiếc *shakujō* - gậy có treo vòng - phần mũi sắt nhọn và sáu chiếc vòng kim loại tạo nên âm

thanh leng keng theo từng bước đi. Khuôn mặt vị sư ẩn trong bóng tối bên dưới chiếc mũ rơm rộng vành. Trong suốt hành trình của Jack, nó đã gặp nhiều vị sư như vậy. Họ thường giấu khuôn mặt mình như một dấu hiệu của sự tách biệt với hồng trần.

“Người cần giúp đỡ không phải là chúng tôi,” Jack cúi đầu trình trọng giải thích, đoạn chỉ về phía Toge và ông Sora đang ủ rũ ngồi bó gối bên cạnh. “Những người nông dân này cần *samurai* để bảo vệ kho gạo của họ. Nhưng không một *ronin* nào giúp đỡ họ cả.”

“Cũng chẳng có *ronin* nào chịu lắng nghe chúng tôi hết,” Saburo thở dài.

“Vậy sao không thử tiếp cận những võ sĩ trẻ tuổi?” Vị sư gợi ý. “Họ cũng là những võ sĩ rất dũng cảm.”

Jack cân nhắc. “Nhưng họ có thể vẫn đang trong quá trình tập luyện nên sẽ không đủ kỹ năng kiếm thuật. Như vậy mà chiến đấu với tên cướp khét tiếng như Akuma là hết sức liều lĩnh. Chúng tôi cần những người dày dặn kinh nghiệm trận mạc hơn.”

“Ngài thiếu kinh nghiệm trận mạc ư?”

“Cũng không hẳn,” Jack thừa nhận, nó nhớ lại cuộc tấn công vào trường Nhị Thiên Nhất Lưu và trận chiến Thành Osaka.

“Ngài chưa từng đấu tay đôi với một *samurai* trưởng thành khác... và thắng cuộc?”

“À... cũng có,” Jack giật mình buột miệng trước câu hỏi quá rành về nó.

“Vậy sao ngài lại khẳng định rằng ở ngoài kia không có những võ sĩ trẻ tuổi khác cũng như ngài vậy?”

“Bởi vì tôi...” Jack bỏ lửng câu nói. Bởi vì tôi là người ngoại quốc, nó suýt nữa đã nói ra điều ấy.

Có thể nhà sư ấy nói đúng. Một kẻ như Jack còn dám đứng lên chống lại băng cướp. Một ngôi trường như Nhị Thiên Nhất Lưu còn có thể đào tạo nên những chiến binh như Akiko, Yamato và nó, thì không có lí gì mà ngoài kia không xuất hiện những *samurai* tương tự như vậy.

“Nhưng nơi đây không phải Kyoto,” Saburo phân bua. “Ở đây không có nhiều trường dạy kiếm thuật - mà nếu có đi nữa, chúng tôi biết tìm những *samurai* trẻ đó ở đâu?”

“Đôi khi thứ mà con người tìm kiếm lại ở ngay trước mặt họ,” nhà sư trả lời, đoạn nhắc chiếc mũ ra.

Jack và Saburo lập tức sững người. Hai đứa chỉ còn biết đứng đó há hốc mồm trước vị sư nhỏ thó có đôi mắt sáng như sao và cái đầu được cạo kỹ lưỡng.

“Nh-Nh-Nhưng cậu đang ở Chùa Tendai ở Iga Ueno... với thầy Yamada cơ mà,” Mãi rồi Jack mới nói ra được một câu.

“Còn cậu lẽ ra phải đang ở trên thuyền hướng về Anh quốc cơ,” Yori đáp lại.

Quay lại nhà kho, Neko ủ một ấm trà nóng trong lúc Jack, Saburo và Yori liên thoảng kể cho nhau nghe những câu chuyện của mình. Yori thì không thể tin nổi là Jack đã phải vượt qua bao nhiêu sự kiện, khó khăn và hiểm nguy trên hành trình; Saburo thì sửng sốt khi nghe Yori kể về cuộc trốn chạy kinh hoàng khỏi bọn Quý Đỏ ở trận chiến Thành Osaka. Cả ba đứa đều buồn rầu khi nhớ lại những sự việc đau buồn xảy ra ở ngôi trường cũ, dù vậy thì Jack và Saburo phần nào nhẹ nhõm khi nghe Yori báo rằng thầy Kano, vị võ sư bổng thuật bị mù, đã dẫn các *samurai* trẻ khác an toàn trở về Kyoto trước khi ở ẩn để che giấu thân phận của mình. Jack thất vọng vì trong ngần ấy câu chuyện vẫn không hề có tin tức gì về số phận của cha nuôi kể từ sau khi chịu lệnh đày lên một ngôi chùa hẻo lánh ở núi Iwao. Nhưng bao nhiêu buồn bã nhanh chóng bị thay bằng một tràng cười khi Yori nghe Saburo kể về hành trình *musha shugyō* của cậu chàng.

“Làm gì phải liều lĩnh không cần thiết!” Saburo phân trần, đoạn nhướn mày tò mò. “Mà cậu đến Okayama làm gì vậy?”

“Thầy Yamada cũng cử tớ đi khổ luyện,” Yori đáp. “Nhưng là hành trình về tôn giáo.”

“Thầy Yamada cũng ở đây à?” Jack hỏi, nó há hức nghĩ đến việc sẽ được gặp vị thiền sư già, người thầy thân thiết nhất với nó khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu.

Lắc đầu, Yori buồn bã mỉm cười với Jack. “Tớ nghĩ trận chiến cuối cùng ở thành Osaka đã lấy đi thứ gì đó trong thầy. Thầy Yamada đã chỉ dạy tớ tất cả mọi thứ, như thể thầy sắp từ biệt cõi đời này vậy.”

Jack và Saburo nhìn nhau lo lắng.

“Vậy sao cậu không ở lại với thầy?” Saburo gắng hỏi.

“Cuộc đời là người thầy vĩ đại nhất, thầy nói vậy rồi bắt tớ đi khổ luyện, đồng thời chuyển lời đến một người bạn cũ của thầy ở Chùa Okayama.”

Neko cầm bình trà nóng trên tay, lại gần chiếc bực một cách tôn kính rồi rót trà vào ba chiếc cốc. Saburo liền nâng cốc trà lên trong tư thế cung lỵ.

“Để tưởng nhớ đến trường Nhị Thiên Nhất Lưu!” Saburo hô, hi vọng cải thiện tinh thần cả nhóm.

“Và những người bạn nữa!” Jack nói, cảm giác bất ngờ khi cùng lúc gặp lại hai người bạn giờ dần chuyển thành sự biết ơn sâu sắc khi lại được sát cánh bên nhau lần nữa.

“Để tưởng nhớ đến những người bạn đã ra đi nhưng sẽ không bao giờ bị lãng quên!” Yori ứa nước mắt.

Ba chàng võ sĩ cùng nâng cốc và uống vì danh dự của những người bạn. Một khoảnh khắc im lặng tôn kính bao trùm, Saburo sứt sứt khi nhớ lại kí ức về Taro, người anh đã hi sinh anh dũng. Jack thì buồn rầu trước sự mất mát lớn lao khi Yamato hi sinh thân mình cứu nó và Akiko khỏi tay *ninja* Độc Nhân Long.

Neko giật mình, nghĩ rằng biểu cảm buồn rầu trên mặt ba vị võ sĩ kia là do trà của mình pha quá dở. Thấy vậy Yori liền ra hiệu rằng trà do cô bé pha rất ngon. Cô liền cúi đầu cảm tạ lời khen rồi nhanh chóng lui về góc bếp quen thuộc để chuẩn bị bữa trưa.

Jack thầm cảm phục trước sự nhạy bén của Yori đối với những người khác - dù không hề nói gì nhưng cậu bạn nhỏ bé này vẫn cảm nhận được cảm xúc của Neko. Tuy đã lâu không gặp nhưng quả thật Yori không hề thay đổi so với lúc trước, vẫn là trái tim ấm áp và rộng lượng ẩn sâu bên trong vóc dáng nhỏ bé của một nhà sư. Đức tính tốt đẹp đó không phải lúc nào cũng giúp ích cho Yori khi còn luyện tập trong trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Dù vậy, Yori vẫn thể hiện được rằng trong vóc dáng nhỏ bé nhu mì đó còn ẩn chứa cả sự kiên trì, bền bỉ và kĩ năng thượng thặng.

“Giờ tớ vẫn chưa tin là mình còn được gặp lại cậu và Saburo nữa,” Jack lên tiếng.

Yori mỉm cười ấm áp. “Ngẫu nhiên cũng là một cách để điều kì diệu xảy ra. Biết đâu Phật Di Lặc đang mỉm cười với cậu thì sao.”

“Thế thì tớ phải cảm ơn ông ấy nhiều lắm,” Jack đáp, đoạn nhoẻn miệng cười. “Mà cậu định bao giờ sẽ về Iga Ueno?”

“Chỉ khi nào người bạn tốt của tớ trở về nhà bình an vô sự,” Yori cúi đầu.

“Đúng là cậu vẫn hết như xưa,” Jack cúi đầu đáp lại. “Nhưng trước khi tiếp tục hành trình về nhà, tớ đã hứa sẽ giúp những người nông dân này

rồi.”

Yori gật đầu như thể đã biết trước câu trả lời này của nó. Cậu bạn nhỏ bé đáp lại Jack như một nhà sư thực thụ. “Giúp người khác, cũng là giúp chính mình.”

“Cậu không cần phải tham gia đâu,” Jack nài nỉ. “Nhiệm vụ này cực kì nguy hiểm.”

Cho đến giờ Jack vẫn chưa hề trực tiếp mời Yori tham gia nhiệm vụ vì nó biết cậu bạn không quen với những trận chiến khốc liệt. Tuy vậy Jack cũng không thể phủ nhận nếu có Yori gia nhập, cả nhóm sẽ có được lợi thế từ những lời khuyên thông thái và sâu sắc trước trận chiến sắp tới.

“Ở đâu có bạn bè, ở đó còn hi vọng,” Yori trả lời. “*Chính cậu* đã nói với tớ như vậy mà.”

“Nói hay lắm, Yori,” Saburo nhắc nhở. “Nhưng tìm đâu ra được những *samurai* trẻ khác để giúp *chúng ta* đây?”

“Cậu thật chẳng có lòng tin gì cả, Saburo à!” Yori đáp lại với ánh mắt thông minh sắc sảo gợi nhớ đến hình ảnh của thầy Yamada. “Một thầy tu ở đền Okayama có nói với tớ về cuộc thi bắn cung ở gần sông. Đó là nơi họ sẽ xuất hiện.”

12

TÊN LẠC

Khá đông người tập trung tại bờ đông sông Asahi. Khu vực này vốn là trung tâm thương mại của Okayama, tàu bè qua lại rất sầm uất. Gạo, rượu, đủ loại hàng hoá khác liên tục được cừ vạm chuyển lên các nhà kho bằng gỗ. Những chiếc tàu vừa dỡ xong hàng liền nhanh chóng được chất đầy hàng hóa mới để tiếp tục hành trình đi đến vùng đất khác.

Phía đối diện, đập ngay vào mắt là một toà thành năm tầng màu đen cao sừng sững, bóng đổ dài xuống dòng sông. “Đó là Ô Nha Thành,” Toge lên tiếng. “Căn cứ của Lãnh chúa Ikeda.”

Jack thầm nghĩ, ở trong tòa kiến trúc đồ sộ như vậy thì việc ông ta chẳng mấy quan tâm đến con dân của mình cũng là chuyện thường.

Hội thi bắn cung được tổ chức trên phần hiên của nhà kho rộng rãi nhất. Sáu tấm bia đã được dựng sẵn, cách sáu cung thủ tầm sáu mươi thước. Những người này đều vận trang phục mùa đông, tay áo được cố định cao quá khuỷu để thuận tiện thi đấu.

Những mũi tên như xé gió bay trong không khí, kèm theo tiếng thụp của phần đầu bằng kim loại cắm vào bia. Vòng một vừa kết thúc, các cung thủ lại ngay lập tức bước vào lượt bắn tiếp theo.

“Hội thi bắn cung Toshiya là hoạt động thường niên của vùng Okayama,” Toge giải thích. “Cung thủ nào bắn trúng nhiều lần nhất sau một trăm lượt sẽ là người thắng cuộc.”

Lại một vòng đấu nữa trôi qua. Có tên trúng đích và cũng có tên trượt đi khá xa, cắm luôn vào bức tường nhà kho phía sau.

Saburo tìm thấy một vài võ sĩ trẻ trong đám đông dự khán. “Nên hỏi ai trước nhỉ?”

Jack nhìn theo hướng bạn chỉ. Nhóm này bao gồm cả nam cả nữ, nhưng xem chừng còn chưa đến tuổi thành niên nữa. Thấy vậy nó liền lắc đầu. “Không ổn, nhỏ tuổi quá.”

“Thế còn hai người kia thì sao?” Ông Sora gợi ý.

Đôi nam nữ có vẻ như là hai anh em này đứng ngay hàng đầu tiên, họ tỏ ra rất chăm chú theo dõi trận so tài. Sau khi quan sát một lượt, Jack cảm thấy dường như cũng chỉ có bọn họ là tạm ổn.

“Cậu nghĩ sao, Yori?”

“Tớ đã thấy họ đâu,” Yori đáp, và rõ ràng là không cách nào cậu có thể nhìn qua vai đám người đứng trước được.

“Theo tớ nào,” Saburo đi trước dẫn đường.

Lúc cả bọn vừa mới len được ra trước thì một tiếng hô lớn vang lên. Các cung thủ lập tức ngừng bắn để công tác kiểm kê bắt đầu. Đám đông háo hức chờ đợi trong lúc vị trọng tài mặc lễ phục màu trắng lần lượt quan sát các mục tiêu.

“Năm mươi hai điểm,” ông này lên tiếng, vị võ sĩ đầu tiên lễ độ cúi người đáp lại tràng pháo tay khích lệ của mọi người.

“Sáu mươi tư điểm.” Lần này thì người võ sĩ tiếp theo không giấu được nụ cười, đám đông cũng hò reo rất phấn khích.

“Hai mươi một điểm.” Lác đác vài tiếng vỗ tay chiếu lệ không thể át được những lời xì xào bàn tán cũng như làm dịu đi gương mặt đỏ bừng vì xấu hổ của vị võ sĩ thứ ba. May cho người này là anh ta chưa phải chịu đựng bao lâu thì đám đông đã tỏ vẻ kinh ngạc pha lẫn thán phục khi kết quả của cung thủ tiếp theo được công bố.

“Chín mươi tám điểm!” đến trọng tài cũng không thể giữ được bình tĩnh. “Phá kỉ lục rồi!”

Vị võ sĩ dữ tợn có bộ ria mỏng vận võ phục trắng hô vang, hoan hỉ vung tay mừng chiến thắng.

“Người này được đấy,” Yori gật đầu về hướng mái hiên. Cũng trong lúc này thì trọng tài công bố số điểm của cung thủ thứ năm. “Bốn mươi bảy.”

“Sao lại thế?” Saburo thắc mắc. “Lúc này đã thống nhất tìm đồng minh trẻ cơ mà?”

“Thì đúng rồi,” Yori vừa nói vừa nhìn vị võ sĩ thứ sáu, đồng thời cũng là cung thủ cuối cùng.

Đây là người trẻ nhất trong số các đấu thủ dự thi. Cậu ta mặc một bộ kimono giản dị màu đen, tóc búi gọn gàng, trông phong thái phi phàm, khuôn mặt sắc sảo, biểu cảm ung dung.

Trọng tài đã kiểm tra xong, nhưng dường như chưa tin kết quả lắm nên lại quan sát thêm một lượt nữa. Đám đông kiên nhẫn chờ đợi đến lúc ông

quay về phía họ tuyên bố, “Chín mươi chín điểm!”

Khoảnh khắc ấy hầu như không ai tin được điều họ vừa nghe thấy - đặc biệt là vị võ sĩ có bộ ria mỏng kia vẫn nheo mắt nhìn mục tiêu sau lưng trọng tài như thể muốn kiểm định vết những mũi tên cắm trên đó vậy. Mãi một lúc sau đám đông mới vỡ oà ồn ã.

Chờ đến khi không khí ổn định trở lại, trọng tài liền bước đến chỗ cung thủ trẻ tuổi rồi cất tiếng, “Tôi xin tuyên bố người thắng cuộc ngày hôm nay là...”

“Không, chức vô địch là của ta!” vị võ sĩ nọ giận dữ xông tới. “Thắng kia, mày bao nhiêu tuổi rồi?” Ông ta cộc cằn nói với cậu bé.

“Mười lăm tuổi... rưỡi.”

“Đấy! Nó thậm chí còn chưa đủ tuổi trưởng thành nữa!”

“Tuổi tác thì liên quan gì ở đây?” Cậu bé liền phản ứng. “Thắng là thắng.”

Khuôn mặt vị võ sĩ nọ nhìn như sắp phát nổ đến nơi. “Ôn con xác xược! Tao sẽ dạy cho mày một bài học!” Ông ta hung hăng làm động tác hăm dọa.

Thế nhưng cậu bé còn chưa đến tuổi trưởng thành kia lại không hề hoảng sợ. “Muốn đấu cũng không thành vấn đề.”

“Thế thì tăng cự li lên gấp đôi, và đặt ở giữa sông luôn!” Vị võ sĩ chớp lấy cơ hội. “Phân định trong hai lượt!”

Cậu bé bình thản gật đầu chấp thuận lời thách đấu trong tiếng reo hò của đám đông phấn khích với diễn biến bất ngờ vừa xảy ra. Vị trọng tài bèn nhờ người cử vạm dùng thuyền chở mục tiêu ra cắm ở lòng sông, cũng như giải phóng mặt bằng xung quanh để tạo tầm nhìn thuận lợi cho hai cung thủ.

“Tao sẽ cho mọi người thấy ai mới là nhà vô địch *chân chính*!” vị võ sĩ vừa nói vừa giương cung. “Sẵn sàng chịu nhục đi!”

Nói đoạn ông ta dứt khoát bắn phát đầu tiên. Mũi tên xé gió bay trong không khí tạo thành đường vòng cung từ mái hiên đến con tàu. Đám đông nheo mắt quan sát. Không chờ đến khi vị thuyền phu căng cờ hiệu thì mọi người cũng dễ dàng nhận ra đây là một cú xuyên giữa hồng tâm.

Tất cả những người có mặt ở đây như phát cuồng - họ chưa bao giờ được chứng kiến màn trình diễn nào ấn tượng đến thế.

Có phần hả hê, vị võ sĩ ném cho cậu bé nọ cái nhìn khinh khỉnh rồi mới thực hiện lượt bắn thứ hai. Ông ta đã phạm sai lầm lớn. Chỉ phút chốc thiếu tập trung thôi cũng đủ khiến phát bắn này thất bại.

Thuyền phu hoảng hồn nhảy xuống sông, còn mũi tên thì cắm ngay vào chiếc ghế gỗ mới đây ông ta còn dùng để ngồi. Một tràng cười lớn lập tức vang lên.

“Đây là ta *cố tình* thử phản xạ của hã!” Vị võ sĩ lâu bầu lấp liếm sai lầm của mình trong lúc thuyền phu ướt sũng leo trở lên. “Mày mà bắn trúng được thân tàu là may lắm rồi đó, ôn con!”

Chẳng buồn bận tâm đến lời châm chọc, cậu bé bước vào vị trí, đứng nghiêng vai với mục tiêu, tạo thành tư thế hoàn hảo mà Jack đã từng được võ sư cung thuật hướng dẫn - sự kết hợp giữa thăng bằng, tập trung, nhập người và cung lại làm một.

Mũi tên lướt gió dũng mãnh như dao găm kéo theo âm thanh đứt gãy dội ngược trở lại. Vị thuyền phu run run giơ cờ hiệu, miệng hô thất thanh, “Mũi tên trước bị bắn gãy làm đôi rồi!”

Lần này thì đám đông đã hoàn toàn bị thuyết phục.

“Tớ nghĩ là tụi mình xác định được mục tiêu rồi đó,” Jack cười tươi nói với mấy đứa bạn. Cậu bé cung thủ cất mũi tên thứ hai của mình vào bao đeo lưng rồi lảng lảng bước ra khỏi mái hiên. “Ê mày định đi đâu đó?” Vị võ sĩ có bộ ria mỏng gât.

“Tôi thấy mình chẳng còn việc gì ở đây cả.” Cậu bé bình thản đáp.

“Mau quay lại đây! Tao đã xong việc với mày đâu!”

Tốc độ bước đi của cậu ta vẫn không hề suy suyển. Đám đông vừa vỗ tay vừa tránh đường cho cậu đi. Nhục nhã đến cực độ, vị võ sĩ túm lấy cung muốn kết liễu mạng sống đối thủ. Jack còn chưa kịp la lên cảnh báo thì cậu bé đã quay phắt lại giương cung bắn trước.

Mũi tên không ngờ lại lướt qua vai vị võ sĩ biến mất vào dãy nhà kho phía sau. Saburo lắc đầu nói khẽ với Jack. “Cậu có *chắc* không vậy?”

Vị võ sĩ cười rộng lên rồi tiếp tục ngắm bắn. “Mày cầu nguyện đi là vừa.”

Cậu bé vẫn bình tĩnh đứng yên.

Hay nói đúng hơn là đứng yên quan sát từng thùng rượu trượt khỏi xe đẩy lăn về phía vị võ sĩ. Va chạm đầu tiên lập tức khiến ông ta bị mất đà trầm trọng rồi ngã lăn xuống sông sau vài cú đập mạnh liên tiếp. Thì ra mũi tên ban nãy đã cắt đứt sợi thừng buộc hàng hoá trong nhà kho.

Đến khi vị võ sĩ được giải cứu trong trạng thái gần như đuối nước thì cậu bé đã biến mất từ lâu.

HAYATO

“Sao rồi?” Jack lên tiếng hỏi sau khi trở về khu nhà kho cùng Toge. Bị mất dấu cậu bé cung thủ, năm người bọn họ liền chia nhỏ ra tìm kiếm.

Ông Sora chán nản lắc đầu.

“Yori và Saburo đã quay về chưa?”

“Ông mù hả?” Kunio khó chịu xua tay khiến Toge lập tức véo tai. “Lịch sự một chút đi!”

“Úi da!” Kunio vừa xoa tai vừa cúi đầu xin lỗi Jack. “Nhưng tại sao chỉ *mình* cháu không được xem hội Toshiya? Để ông Sora ở lại trông chừng cũng được mà.”

“Chúng ta đến đó không phải để xem hội! Thế cháu quên rằng tình hình bây giờ là...”

Cổng chính mở ra, Yori bước vào cùng với cơn bão tuyết sau lưng. Mọi người đều tỏ vẻ mong chờ tin tức.

Yori lắc đầu phủi tuyết rồi cất cây trượng của mình vào góc nhà. “Gặp người nào tố cũng hỏi, nhưng chẳng ai biết gì về cậu ấy cả.”

Jack thở dài. “Tiếc thật, gặp đúng người cần tìm rồi thì lại...”

“Sẽ có cơ hội khác thôi.” Yori an ủi.

“Sao cậu dám chắc chứ?” Toge gắt, trong cơn tuyết vọng, đôi má của anh ta đã hỏm lại càng hỏm sâu hơn trước.

“Chúng ta quá nghèo để có thể thuê *ronin*! Mục tiêu chỉ gói gọn trong bọn trẻ con, mà quanh đây thì được mấy võ sĩ chứ!”

“Vẫn còn hai đấy thôi.” Jack cố lạc quan.

“Biết họ ở *đâu* mà tìm? Thời gian gấp rút lắm rồi, chỉ còn có ba tuần để chuẩn bị thôi!”

“Đừng mất lòng tin.” Yori lên tiếng.

“Lòng tin!” Toge phản kháng. “Năm nào tôi chẳng cầu nguyện. Cầu mưa, cầu nắng, cầu mùa màng tươi tốt, cầu no ấm bình an, cầu bọn Akuma đừng

tối. Để rồi được cái gì?”

“Rồi sẽ được.” Yori kiên định.

“Dưới mắt thần linh chỉ có võ sĩ các vị, chứ làm gì có nông phu chúng tôi!” Toge gào lên.

Mờ mắt trong cơn giận, anh ta hùng hổ băng ra ngoài qua cửa sau, để lại Jack và những người còn lại chìm trong im lặng.

Neko hoảng loạn thò đầu ra nhìn. Khi thấy Jack vẫn ở đấy, cô bé liền an tâm trở lại công việc chuẩn bị cho bữa cơm tối.

“Đừng để tâm quá.” Ông Sora lên tiếng hoà giải. “Toge chỉ buồn bực thôi. Cứ nhắc đến bọn Trăng Đen đó là cậu ta lại như thế.”

Jack gật đầu rồi cùng Yori ngồi xuống sàn gỗ chờ Saburo quay về.

“Liệu cậu ấy có ổn không nhỉ?” Yori lo lắng nhìn ra bên ngoài, trời đang tối dần.

“Chắc đang ăn mảnh ở đâu rồi!” Jack cố tỏ ra hài hước để giấu đi cảm giác bồn chồn.

Hơn một tiếng trôi qua, Neko mang lên bữa tối với cơm trắng và một ít rau luộc. Mọi người ăn uống trong im lặng. Mỗi phút trôi qua, Jack và Yori lại thêm căng thẳng. Thế rồi cánh cửa bất ngờ mở ra. Jack lập tức lao tới, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm.

“Tìm thấy rồi!” Saburo kêu lên và, cũng như tuyết và gió rét, cùng lúc ủa vào phòng.

Jack tra kiếm vào vỏ rồi nhanh chóng lấy chiếc mũ rơm rộng vành che mặt trong lúc Saburo ra dấu gọi chiếc bóng đang đứng bên ngoài.

Cậu bé cung thủ tiến vào, cậu cẩn thận quan sát khắp phòng bằng cặp mắt điều hâu.

“Cậu ngồi xuống đi.” Saburo lên tiếng mời cậu nhập bọn cùng với Jack và Yori.

Cung thủ liếc nhìn Jack, hơi ngạc nhiên khi thấy khuôn mặt ẩn kín sau chiếc mũ của nó, nhưng không bình luận gì thêm. Sau khi đã tạm hài lòng, cậu mới bỏ cung xuống quỳ ở tư thế nửa đứng nửa ngồi. Xem ra anh chàng vẫn rất cảnh giác - với tư thế sẵn sàng cùng thanh kiếm bên hông, cậu có thể ứng phó với bất kì đòn tấn công bất ngờ nào.

Neko mang lên hai bát cơm nóng bốc khói. Saburo lập tức đón lấy, còn cung thủ trẻ chỉ lịch sự xua tay.

“Anh đã dùng bữa với Saburo rồi,” cậu nói. “Em ăn đi.”

Neko nhìn Jack chờ đợi lời giải thích. Jack bèn vụng về ra hiệu thuật lại. Hiểu ý, Neko hớn hờ nhìn Jack rồi cúi đầu cảm tạ cậu bé cung thủ.

“Tên cậu ấy là Hayato,” Saburo vừa nhai nhồm nhoàm vừa nói. “Lúc này tớ thấy cậu ấy tập bắn ở cánh đồng.”

Hayato cúi đầu thi lễ rồi liếc nhìn về phía Toge, ông Sora và Kunio đang ngồi trong góc. “Tôi nghe nói những người nông dân này đang gặp rắc rối với bọn cướp.”

“Đúng vậy,” Jack đáp rồi cũng thi lễ với Hayato. “Thế Saburo đã kể với cậu về tình hình đối phương chưa?”

Hayato gật đầu, biểu cảm không hề có chút sợ hãi.

“Cũng như việc chỉ có thể được trả công bằng củi và thức ăn chứ?”

Hayato lại gật đầu. “Vậy là quá đủ. Là một võ sĩ, bảo vệ ruộng vườn là chức trách và danh dự của tôi.”

Jack, Saburo và Yori đưa mắt nhìn nhau. Cung thủ trẻ này chính là hình mẫu tiêu chuẩn mà thầy Masamoto luôn muốn xây dựng cho các võ sĩ của mình. Có được người đồng minh thế này, bọn Jack chẳng dám cầu gì hơn. Nhưng hiện vẫn còn một vấn đề phải giải quyết.

Jack xoay mặt về phía Hayato rồi nói, “Trước khi gia nhập, có chuyện này cậu nên biết.” Nói đoạn nó hít một hơi dài, sẵn sàng cho điều tồi tệ nhất rồi cời bỏ chiếc mũ.

Trong khoảnh khắc, mắt Hayato mở to, tay đặt lên chuôi kiếm, nhưng thái độ không thay đổi.

“Thì ra cậu chính là võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng.”

Jack cũng sẵn sàng ứng chiến. Rất có thể Hayato sẽ động lòng trước phần thưởng vị Shogun treo và ra tay với cậu.

“Còn bất ngờ nào nữa không vậy?” Hayato cảnh giác nhìn nhóm của Jack.

Saburo và Yori nhích lại gần hơn, nhóm nông dân cũng lùi gần về phía tường, họ cảm nhận được không khí căng thẳng giữa bốn võ sĩ trẻ.

“Không.” Jack khẳng định.

Đến đây Hayato bèn buông lỏng tay rồi mỉm cười. “Đừng lo lắng, tôi sẽ không bán đứng các cậu đâu. Chúng ta từng là chiến hữu trong trận chiến Thành Osaka đấy. Cha tôi chính là Lãnh chúa Yukimura.”

Jack nhớ người này. Ông ta là vị lãnh chúa đã bị ám sát bởi bọn *ninja* trong đợt tấn công do chính tay Shogun tổ chức.

“Cha tôi... từng nhắc đến cậu.” Hayato tiết lộ bằng giọng thoáng xúc động. “Cậu có ơn cứu mạng với Lãnh chúa Takatomi, người bạn thân thiết của ông ấy. Tôi rất ngưỡng mộ các *samurai* có thể đương đầu với bọn *ninja*, nhất là loại đầu sỏ đáng sợ như Độc Nhãn Long.”

“Tôi chỉ xuất hiện đúng lúc và đúng chỗ thôi.” Jack đáp.

“Rất khiêm nhường.” Hayato đánh giá. “Tôi thích người như vậy. Được làm đồng minh của cậu là vinh dự của tôi.”

Cuối cùng cũng thoát được nỗi sợ hãi, những người nông dân liền cúi xuống thể hiện thành ý. Đến Toge cũng phấn khởi lên không ít, ông vội vàng ra hiệu bảo Neko pha thêm trà xanh.

Bốn vị *samurai* trẻ vừa uống trà vừa bàn luận. Jack thừa nhận với Hayato, “Bây giờ vấn đề cần nhất là nhân lực. Cậu có nghĩ ra ai sẽ đồng ý giúp chúng ta không?”

Hayato đặt tách xuống trầm ngâm trong giây lát rồi đưa một ngón tay lên trời. “Có lẽ người này sẽ được đấy.”

14

YUUDAI

Sáng hôm sau tại bến cảng, Hayato lên tiếng hỏi: “Các cậu thấy sao?”

Jack và đám bạn của nó chỉ biết đứng đó sửng sờ. Vị võ sĩ trẻ này đang chuyển rượu vào nhà kho - hai thùng một, trong khi những người khác phải vất vả lắm mới bê được một thùng.

“Trông cậu ta cứ như quả núi ấy!” Yori thốt lên, cậu chàng thậm chí còn chưa đứng tới hông của nhân vật khổng lồ này.

Jack cũng khiếp đảm. Vị võ sĩ này sở hữu bộ ngực rắn rỏi đồ sộ, chân như thân cây, tay đầy cơ bắp, tóc búi đen nhánh, da như thể được tạc thành bởi đá hoa cương.

“Yuudai khá to lớn so với tuổi,” Hayato giải thích. “Nhưng đó cũng là lí do khiến cậu ta vô cùng lợi hại.”

Một người đàn bà mắt híp gầy nhẳng, da dẻ xám xịt bước ra từ nhà kho. “Làm gì mà lâu quá vậy?” vừa nói bà ta vừa vung vẩy cây gậy tre cầm trong tay.

“Còn những ba chuyến hàng nữa đó. Nhanh lên đi chứ!”

Nói đoạn bà ta đuổi theo Yuudai và những người bốc xếp khác vào nhà kho, vừa đi vừa chỉ trỏ la hét như thể mình là tướng quân vậy. Một người hơi chậm lại phía sau liền bị bà quật mạnh vào chân.

“Bà này còn kinh khủng hơn cả mẹ tớ nữa!” Saburo thốt lên khi thấy thảm cảnh của nạn nhân. Bất thành linh, một tiếng la chói tai vang vọng trong không trung.

“Anh chàng kia nổi điên rồi à?” Jack nói và cùng cả bọn lao đến xem xét tình hình.

Họ thấy người đàn bà nọ đứng trên một cái thùng không, mặt mày xám xịt hơn bao giờ hết, tay siết chặt tấm kimono vào thân thể gầy trơ xương của mình.

“Giết nó! Giết nó cho tao!” bà ta vừa rít lên vừa chỉ vào con chuột nhắt màu nâu trên sàn. Một người bốc xếp lấy chổi định đập vào đầu con chuột nhưng thất bại. Rất nhanh, con chuột lao đến nắp gần chỗ cái thùng của người đàn bà kia khiến bà ta liên tục nhảy lui nhoi như con rối. Những người xung quanh phải khó khăn lắm mới nhìn được cười thành tiếng.

“Ê, thằng võ sĩ!” bà ta tiếp tục la lối, xem chừng đang rất sợ hãi. “Mau cứu tao!”

Yuudai dễ dàng khống chế con chuột rồi chụp lấy nó bằng bàn tay không lồ của mình.

“Bóp chết nó đi!” người đàn bà xương xẩu la lớn.

Yuudai chẳng thèm để ý đến bà ta. Cậu bước khỏi nhà kho rồi thả chú chuột ra bờ sông.

Người đàn bà đứng ở cửa tức tối chỉ trỏ Yuudai. “Tao bảo mày *giết* cái thứ bẩn thỉu đó đi cơ mà!”

“Nó đã làm gì tổn hại đến bà chưa?” Yuuki hỏi bằng chất giọng trầm trầm chất phác.

Người đàn bà mím răng mím lợi tìm câu trả lời. Cuối cùng bà ta tức tối quát, “Mày dám cãi tao chứ gì! Hôm nay cho ăn nửa suất thôi! Còn tụi mày nữa, mau làm việc đi chứ!”

Nói đoạn, bà lại cầm gậy tre truy đuổi những người bốc xếp, màn hài kịch tới đây coi như là kết thúc.

Yuudai thở dài rồi cũng tiếp tục khuôn vác.

“Gì mà lảnh dữ vậy?” Saburo bình phẩm.

“Nhưng khoẻ đấy chứ!” Jack chen vào.

“Tớ thích người này,” Yori kết luận. “Cậu ấy rất từ bi.”

“Từ bi thì có *ích lợi* gì trước bọn thổ phỉ như đám Akuma?” Toge phản ứng.

“Yuudai là người đáng tin và trung thành.” Hayato khẳng định. “Đây là yếu tố rất quan trọng.”

Toge vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng. “Nhưng thân là một võ sĩ, tại sao cậu ta lại hạ mình đi bốc xếp như vậy?”

“Yuudai đã mất hết gia đình,” Hayato tiết lộ. “Cậu ấy phải tự kiếm sống nuôi thân. Và các lãnh chúa thì chẳng mấy hứng thú với các võ sĩ trẻ.”

“Cậu có chắc Yuudai sẽ đồng ý giúp chúng ta không?” Jack hỏi.

Hayato tự tin gật đầu. “Rõ ràng Yuudai chẳng thể hài lòng với tình hình hiện tại, cậu ấy lại đặc biệt cần rất nhiều thức ăn.”

Nghe đến đây, Jack xoay sang nói thầm với Yori, “Nghe giống ai kia thế nhỉ?”

Riêng Saburo thì chẳng thể hiểu nổi tại sao hai thằng bạn lại cứ nhìn mình và cười cười.

Mọi người chờ đến khoảng giữa ngày, thời điểm các phu khuân vác nghỉ trưa. Yuudai ngồi một mình cuối bến, đôi chân dài thả lơ lửng gần như chạm mặt nước. Hayato đến tiếp cận trước, dù gì hai người cũng đã quen biết nhau.

Jack và những người còn lại đứng quan sát cuộc nói chuyện từ xa. Hayato chỉ về phía các nông dân, rồi đến nhóm Jack. Yuudai vừa chậm chạp nhai cơm vừa chăm chú nghe giải thích. Cuối cùng Hayato kết thúc câu chuyện rồi cúi người chờ đợi câu trả lời.

Tất cả đều căng thẳng nghe ngóng phản ứng của Yuudai.

Cậu bé có thân hình đồ sộ như tảng đá lấy khăn lau tay rồi đứng dậy - bước về phía Jack, bước chân nặng nề làm rung chuyển cả ván gỗ.

Yuudai mỉm cười nhìn Jack. “Lời đề nghị hấp dẫn đấy.” Đoạn cúi đầu tỏ ý chấp thuận.

Jack hỏi ngay, “Thế bao giờ thì cậu gia nhập được?”

“Ngay bây giờ.” Yuudai đáp và đi vào nhà kho lấy thanh đại đao *Nodachi* của cậu ta. Dù loại vũ khí này rất dài nhưng vẫn chẳng là gì khi được đeo trên lưng Yuudai cả.

Đúng lúc này, người đàn bà xấu tính xuất hiện tru tréo, “Đừng có lười biếng nữa! Trờ lại làm việc mau!”

Nghe hiệu, nhóm bốc xếp bèn uể oải đứng dậy.

“O, mà đi đâu đó, thằng võ sĩ?”

Yuudai lễ độ cúi đầu chào bà chủ cũ. “Tôi đã tìm được công việc khác.”

Gương mặt người đàn bà lập tức cứng đờ. “Mày mà đi sẽ không bao giờ được nhận lại nữa đâu!”

“Càng tốt.” Saburo cười toe toét với người bạn mới. Điên cuồng trong cơn bức tức, bà chủ cũ quất mạnh cây gậy vào thùng rượu bên cạnh khiến nó gãy làm hai đoạn.

“Đây là lỗi của mày!” Bà ta rút lên, bàn tay xương xẩu chỉ về phía Yuudai. “Mày phải đền cây khác cho tao!”

THỜI GIAN GẤP GẤP

“Vẫn cần thêm *hai* người nữa,” Jack thầm nghĩ. Lúc này mọi người đã chia nhóm nhỏ và tiếp tục tìm kiếm các võ sĩ trẻ khác. Dù bất lợi muôn trùng nhưng nó đã tiến sát đến mục tiêu hoàn thành lời hứa với dân làng. Vấn đề là phiên chợ đã kết thúc, hội thi Toshiya cũng vậy, toàn vùng Okayama chẳng còn bao nhiêu mục tiêu có thể đáp ứng được yêu cầu.

Buổi chiều qua đi rất nhanh, cả bọn chỉ tìm được mỗi một võ sĩ trẻ, nhưng cô này từ chối thắng thưởng, bảo rằng cha mẹ sẽ chẳng đời nào đồng ý. Thật ra nhìn vào ánh mắt thì Jack nghĩ nguyên nhân nằm ở nỗi sợ hãi nhiều hơn. Dù sao cũng không trách được, đây đâu phải trò chơi. Bảo vệ làng nghĩa là phải đánh nhau *thật*, Akuma lại nổi danh là kẻ giết người không ghê tay.

“Biết đâu Saburo và Hayato sẽ may mắn hơn,” Yori lạc quan.

Trước đó hai đứa kia đã nhận nhiệm vụ đi tìm cặp chị em ở cuộc tỉ thí hôm qua.

“Tớ cũng mong như vậy,” Jack đáp.

Ông Sora ủ rũ dẫn đường cho chúng và Yuudai quay về nhà kho. Trên đường đi, hầu như chẳng ai nói gì, lâu lắm rồi Jack mới có được cảm giác an toàn đến vậy. Dù Jack đã cởi mũ tiết lộ thân phận nhưng Yuudai vẫn lịch thiệp nở nụ cười ấm áp nói, “Bạn của Hayato thì cũng là bạn của Yuudai.”

Kunio ngồi trước cửa nhà kho chào họ quay về. Cậu chàng vốn đang rất chán nản này gần như đứng hình khi thấy Yuudai xuất hiện, mắt nhìn không chớp.

“Đừng có bất lịch sự như vậy!” Toge gắt.

Tuy nhiên điều đó cũng không thể khiến Kunio ngậm được khuôn miệng đang há hốc của mình lại. Toge bèn ra lệnh bảo cậu ta ra ngoài nhặt củi nhóm lửa. Vài phút sau, Neko mang mấy chén trà xanh vừa đun đến cho mọi người. Cô bé như muốn xui trước thân hình khổng lồ của Yuudai.

Khi đỡ bâng hoàng, Neko e thẹn cúi đầu rồi run run rót trà cho thành viên mới của nhóm. Trong lúc vội vã, cô bé còn làm rớt một ít ra sàn, mặt đỏ bừng bừng, đôi mắt đen láy mở to hết cỡ.

“Xin lỗi cậu, nó là một đứa cầm đũa.” Toge giải thích và định đuổi Neko vào trong.

“Đừng!” Yuudai trừng mắt nhìn ông ta. “Nhiều người lạnh nhạt mà có biết dùng tai của mình bao giờ đâu!”

Xấu hổ, Toge tự mình lui vào góc. Yuudai nhẹ nhàng mỉm cười với Neko, ra hiệu bảo cô bé tiếp tục rót trà rồi lịch thiệp cúi đầu cảm ơn. Sau khi phục vụ xong cho Jack và Yori, Neko liền nhanh chóng đi vào bếp. Jack để ý thấy thỉnh thoảng cô lại liếc nhìn qua khe nứt trên tường trong lúc vo gạo chuẩn bị nấu cơm tối.

Một lát sau Saburo và Hayato cũng trở lại, mặt mày ảo não. “Bọn tớ tìm được họ.” Saburo bắt đầu.

“Nhưng tiếc là quá muộn.” Hayato kết thúc. “Lúc đó họ đã lên tàu xuôi về Imaban ở phương nam.”

“Hết rồi.” Ông Sora tuyệt vọng. “Làng mình coi như xong.”

“Đừng vội bỏ cuộc.” Yori trấn an. “Mai ta lại tiếp tục tìm.”

“Vô ích thôi!” Toge gắt. “Còn phải chuẩn bị nữa, mà thời gian thì gấp lắm rồi!”

“Chúng ta vẫn chưa tập hợp đủ bảy võ sĩ.” Jack nhấn mạnh.

“Nhưng mọi người đều là cao thủ cả!” Kunio xen vào. “Có khi vậy là đủ rồi đó.”

Jack nhìn xuống tách trà đã vơi một nửa của mình, tình thế lúc này của họ cũng hết như thế - gần, nhưng chưa tới. Jack không muốn những người nông dân vốn đã tuyệt vọng lại càng thêm hoảng loạn, nhưng nó cũng không thể đặt tính mạng của bạn bè mình vào vòng nguy hiểm. Dù có đủ bảy người thì nhiệm vụ này vẫn là rất liều lĩnh. Nay chỉ năm thì chẳng khác tự sát là bao nhiêu.

Đấu tranh tâm lý hồi lâu, Jack quyết định tuyên bố. “Nếu ai muốn rút thì bây giờ là thời điểm thích hợp đấy.”

Không gian xung quanh rơi vào im lặng.

“Tại sao lại là bảy?” Hayato lên tiếng hỏi.

“Phía địch có những bốn mươi tên. Theo tính toán của tôi thì một võ sĩ giỏi cùng lắm cũng chỉ chống được sáu người là cùng.”

“À, vậy thì nên tính Yuudai như hai thì hơn,” Hayato tếu táo. “Hơn nữa với chiếc cung này trong tay, tôi hoàn toàn có thể hạ gục vài tên trước khi bọn chúng kịp đến gần. Ấy là còn chưa kể đến tuyệt kỹ chiến đấu của cậu nữa.”

Jack nhìn những người còn lại. Yori có vẻ hơi bồn chồn, nhưng vẫn kiên định. Saburo, đáng ngạc nhiên là cũng tương tự. Riêng Yuudai thì vẫn trầm ngâm như một tảng đá.

Jack đành miễn cưỡng gật đầu. “Năm thì năm vậy.”

Sáng sớm hôm sau, năm võ sĩ trẻ, ba nông dân và Neko lên đường đi Tamagashi. Gió bắc thổi từng cơn lạnh lẽo khi cả nhóm băng qua cánh đồng phủ đầy tuyết. Trở ngại khiến họ đi khá chậm, đến đoạn tuyết phủ quá dày, Yuudai cũng luôn Yori trên vai.

Hayato bước sóng đôi với Jack. “Còn bao xa nữa?” Vừa nói cậu vừa quan sát địa hình phía trước.

“Lần trước phải gần tối chúng tôi mới đến nơi.” Jack đáp, rồi cảnh giác nhìn xung quanh.

“Cậu cũng cảm nhận được rồi à?”

“Ừm,” Jack nhẹ giọng, xem ra không chỉ một mình nó lo lắng. “Chỗ này rất trống trải, nhưng rõ ràng có ai đó *đang* theo dõi chúng ta.”

CHIẾC BÓNG TRẮNG

Cảm giác bị theo dõi càng lúc càng rõ rệt. Bất giác Jack đưa tay đặt lên chuôi kiếm, Hayato cũng nắm chắc thân cung. Những người còn lại không có biểu hiện gì khác lạ, điều này không khỏi khiến Jack ngờ rằng hai đứa đã cảnh giác quá mức cần thiết. *Không hề* có dấu hiệu của một cuộc truy đuổi. Hơn nữa, ai lại đi làm việc đó cơ chứ?

Dù là người của Shogun thì các võ sĩ vẫn luôn hành động quang minh chính đại. Nếu có ý định đánh úp, họ cũng sẽ chọn Okayama. Kazuki và nhóm Bọ Cạp đáng nghi hơn, nhưng gian manh như chúng khó có thể ra tay ở khu vực vắng vẻ không tìm được viện binh thế này.

“Lũ cướp chẳng?” Hayato thì thầm, ánh mắt liên tục đảo qua các thân cây.

“Cũng có thể,” Jack khẽ đáp.

Không thể bỏ qua khả năng Akuma đã phát hiện ra kế hoạch giúp đỡ các nông dân - qua lời nói của một trong số các võ sĩ nhóm Jack mời chào lúc ở Okayama chẳng hạn. Trong trường hợp này, *bây giờ sẽ là thời điểm* thích hợp nhất để hấn ra tay. Năm võ sĩ trẻ hiện chưa sẵn sàng chiến đấu, lại vừa trải qua một quãng đường dài.

Nhận thấy ba người nông dân đã đi trước một đoạn, Jack liền bảo cả nhóm tăng tốc đuổi theo. Sẽ rất phức tạp nếu phải chiến đấu trong tình trạng bị chia cách. Tiếng bước chân của họ là thứ âm thanh duy nhất phát ra trong bầu trời đầy tuyết.

Bất thành linh, Jack nhận thấy một chuyển động. Thế nhưng khi quay ra thì... nó chẳng thấy gì ngoài những thân cây phủ đá cứng đờ. Có chăng chỉ là một con nai đang co rúm chậm chạp di chuyển.

“Làm gì kinh thế?” Saburo lên tiếng.

“Rất có thể bọn cướp đang đuổi theo chúng ta,” Hayato thì thầm.

Saburo nhìn quanh một lượt rồi cười lớn. “Cướp nào, cướp người tuyết ấy hả?”

Đúng khoảnh khắc ấy, Hayato giương cung nhắm thẳng hướng Saburo bắn khiến anh chàng giật nảy mình. Mũi tên lướt qua tai Saburo lao đến bãi tuyết phía sau.

Nhưng trước khi mũi tên chạm đến, cái bóng trắng bất ngờ lách sang bên, hòa vào không gian xung quanh, ngay lập tức trở nên vô hình giữa cánh đồng tuyết.

“Có khi Saburo đoán đúng cũng nên,” Hayato vừa nói vừa nhanh chóng lấy ra mũi tên thứ hai.

Jack rút kiếm, nhưng đối phương ra tay quá nhanh khiến cả bọn hoàn toàn bị bất ngờ.

Giữa không trung, một chiếc *manriki* xé gió bay về phía Hayato. Cậu dễ dàng thụp người né tránh, nhưng cây cung đã hoàn toàn bị vô hiệu hoá bởi sợi dây xích vừa phóng ra của đối phương. Ngay sau đó, bóng trắng xuất hiện đằng sau thân cây tung chân đạp vào bụng Saburo khiến anh chàng ngã lăn ra đất và kêu gào đau đớn. Bị đánh động, những người nông dân hoảng hốt. Cũng may Yori đã kịp thời tập hợp họ lại thành một nhóm, đồng thời giơ cao quyền trượng sẵn sàng ứng chiến. Jack lao đến chỗ Saburo, nhưng một lần nữa bóng trắng đã biến mất từ trước. Hayato nhọc nhằn gỡ cung khỏi xích, Jack cẩn thận quan sát rừng cây, nó cảm thấy việc mình đang làm thật chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Đúng lúc này thì Neko khẽ kéo tay Jack, mắt hướng về thân cây gần đó. Chẳng có gì ở đấy cả. Nhưng xem chừng Neko rất chắc chắn.

Jack căng mắt ra nhìn, cuối cùng mới thấy một chuyển động nhỏ. Yuudai cũng vậy. Do là người đứng gần đó nhất nên cậu ta nhanh chóng xông tới định vật kẻ giấu mặt. Có điều chưa kịp ra tay thì cái bóng trắng đã tung cước đá vào móm tuyết trên đầu Yuudai khiến cậu bị tuyết bao phủ ngập đến tận hông.

Sát thủ trong trang phục trắng toát nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt Jack.

Không để đối phương kịp tấn công, Jack nhanh chóng vung kiếm chém xuống, tuy nhiên đã bị người này dùng đoản kiếm gạt sang bên. Khoảnh khắc đó, hai cặp mắt đã gặp nhau.

“Đối xử với bạn bè thế đấy hử?” Sát thủ gắt.

Suýt chút nữa Jack đã làm rơi luôn thanh kiếm trên tay. “Miyuki?” Nó đã nhận ra giọng nói của nhân vật bí ẩn. “Ngoài tôi còn ai khác có thể bám

theo cậu ngọt như vậy được chứ?”

Quan sát cô nàng *ninja* vận trang phục chuyên dụng màu trắng, Jack thu kiếm cười lớn khi gặp lại người cộng sự trong những ngày học nhẫn thuật của mình.

Xem ra Phậ Di Lặc vẫn đứng về phía mình, Jack thầm nghĩ.

Dù lúc đầu Miyuki chẳng ưa gì Jack và xuất thân võ sĩ của nó - do trước đó cha mẹ và em trai cô đã bị sát hại dưới tay một *samurai* - nhưng sau nhiều phen sóng gió, họ dần cảm thông, và trở thành đôi bạn chí cốt của nhau. Đương nhiên Jack rất vui khi được gặp lại Miyuki.

“ĐỪNG!” Jack la lên khi thấy Hayato giương cung nhắm bắn vào lưng Miyuki.

Ngay lập tức, Miyuki cũng lăm lăm phi tiêu trong tay sẵn sàng đáp trả. Jack vội vàng nắm tay ngăn cô nàng tung đòn hiểm. Hayato và Miyuki trừng mắt nhìn nhau, một trận tỉ thí tinh thần nhanh chóng nổ ra.

Yuudai vùng vẫy thoát ra khỏi đám tuyết lao đến trợ giúp Hayato.

“Miyuki là *bạn*, không phải thù!” Jack nhấn mạnh trong lúc tìm cách ghìm anh chàng khổng lồ Yuudai lại.

“À là *ninja*!” Hayato vẫn lạnh lùng giữ cung ở trạng thái sẵn sàng.

“Còn người là *samurai*!” Miyuki hung hăng đáp trả, dùng tay không bị Jack nắm cầm dao hướng đến cổ Hayato.

Jack lao vào đứng giữa hai người, cố gắng làm hòa. “Làng của Miyuki đã từng cứu mạng tôi. Cô ấy không có ý xấu đâu!”

Bên cạnh, Saburo vừa rên rỉ vừa đứng lên nhờ được Neko nâng dậy.

“Nếu ả là bạn của cậu,” anh chàng vừa xoa bụng vừa nói, “thì tại sao lại ra tay tàn độc như vậy?”

“Tôi không biết anh là bạn hay thù,” Miyuki không hề tỏ ra hối hận.

Yori dẫn các nông dân ra vị trí an toàn rồi cũng quay lại tham gia vào màn tranh luận.

“Tớ là Yori,” cậu lịch thiệp cúi đầu chào Miyuki. “Bạn của Jack - cũng tức là bạn của tớ!”

Đối diện với nụ cười vừa chân thành vừa ấm áp này, Miyuki quyết định buông thông dao ra chiều ưng ý. Căng thẳng trôi qua, Hayato cất cung đứng cạnh Yuudai, nhưng mắt vẫn chăm chăm nhìn Miyuki.

“Cậu đang làm gì ở đây thế?” Jack hỏi.

Miyuki trừng mắt nhìn nó như thể không cần nói cũng biết vậy.

“Để cứu anh chứ còn gì nữa!” Cô nàng vừa nói vừa kéo khăn trùm đầu xuống, để lộ khuôn mặt thiếu nữ tuổi trăng tròn với mái tóc và cặp mắt đen láy.

“Nhưng tớ có làm sao đâu?”

“Tui nghe chính Hana nói vậy.”

“*Hana?*” Jack thốt lên, hoàn toàn bất ngờ với việc hai người quen biết nhau.

“Đừng lo, Hana không sao. Cô nàng lạc trong rừng Iga, nhưng sau đó đã được Hanzo dẫn đến chỗ Akiko rồi.”

Jack thấy nhẹ nhõm khi nghe được tin này. Nó mừng cho Akiko và mẹ cô, người sẽ được gặp lại đứa con mất tích từ lâu của mình - Hanzo, hay đúng hơn là Kiyoshi - lần đầu tiên kể từ khi bị Độc Nhân Long bắt cóc lúc vừa lên năm^[4].

“Lúc đầu tôi không tin lắm,” Miyuki tiếp tục. “Biết đâu cô ta lấy cặp cái hộp của cậu. Có điều nghe kể chi tiết thì không lẫn đi đâu được. Hana rất lo lắng cho cậu và *Ronin*.”

“Trên đường cậu có gặp *Ronin* không?” Jack xen ngang.

Cái lắc đầu của Miyuki lập tức khiến nó cut hứng. “Cậu làm gì mà để lại dấu vết khắp nơi thế? Bộ học được bao nhiêu trả lại sư phụ hết rồi hả?” Nữ *ninja* càu nhàu.

“Tớ cố ý đấy. Để Kazuki bám theo mà buông tha cho Akiko.”

Miyuki tròn mắt kinh ngạc, “Ừ, công nhận rất hiệu quả. Không chỉ bằng Bộ Cạp, mà đến phân nửa võ sĩ dưới quyền Shogun cũng đuổi tới rồi!”

Jack bất giác thấy lạnh cả sống lưng. “Họ đến gần chưa?”

“Do có bão tuyết nên đường Funasaka đã hoàn toàn bị phong tỏa. Trong vòng một tháng khó ai có thể qua đó.” Jack nhẹ nhõm thở hắt, chí ít thì kẻ thù cũng không đến ngay được.

Miyuki quan sát một lượt những người bạn đồng hành của Jack, chân mày khẽ động dậy vẻ hứng thú với nhóm tập hợp gồm nông dân, võ sĩ và sư thầy nhí này.

“Cậu đang định làm gì với họ vậy?” Cô thắc mắc.

“Tớ đã hứa sẽ giúp những người nông dân này,” Jack đáp rồi bắt đầu giải thích rằng họ đang di chuyển đến làng Tamagashi.

“VẬY MỚI ĐÚNG LÀ JACK TRONG TRÍ NHỚ CỦA TÔI CHỨ,” Miyuki nở nụ cười rạng rỡ, khác hẳn vẻ lạnh lùng thường thấy. “Thế có cần người giúp sức không?”

“*Ninja* đừng xen vào!” Hayato gắt, xem chừng rất bức tức.

“Nhưng chúng ta đang thiếu người,” Jack phản ứng, hiển nhiên nó rất vui trước đề nghị của nữ sát thủ. “Miyuki là một trong những *ninja* giỏi nhất tôi biết. Nhân thuật của cô ấy sẽ giúp ích rất nhiều cho chúng ta.”

“Nhưng ả là *kẻ thù*!” Hayato siết chặt nắm đấm.

“*Samurai* cũng là *kẻ thù* của tôi!” Miyuki đáp trả.

Hai người lại định rút vũ khí.

Yori giơ tay ra hiệu ngăn cản, đoạn nói xen vào, “*Kẻ thù* chỉ có *một*, và tên hắn là Akuma.”

ĐỘI QUÂN TRẺ CON

“Lâu đài của tụi mình đó à?” Saburo bật cười khi cả bọn đi bộ vào làng Tamagashi. “Giống bãi phân hơn nhì!”

“*Samurai* đúng là một bọn kiêu căng,” Miyuki ném cho Saburo cái nhìn khinh bỉ. “Cậu đang nói nhà người ta đó, tôn trọng chút đi.”

Saburo chùng xuống vì xấu hổ với lời bình luận thiếu suy nghĩ của mình, có điều Hayato lại trừng mắt liếc Miyuki vì cô nàng này chỉ là một *ninja* mà cũng dám lên tiếng chỉ trích *samurai*. Trông bộ dạng có thể bùng nổ bất kì lúc nào của anh chàng, Jack ngờ rằng có khi nó lại phải xen vào cũng nên. Trên đường đi nó đã giải thích về mối quan hệ giữa mình với Miyuki, qua đó cố gắng thuyết phục Hayato rằng trước giờ các *ninja* đã hoàn toàn bị hiểu nhầm. Hayato chấp nhận luận điểm Jack là người nước ngoài nên góc nhìn có phần trung lập hơn, nhưng cậu ta *tuyệt đối* không thể đặt lòng tin ở một tên *ninja*. Miyuki không có ý kiến về vấn đề này, cơ bản cô cũng không tin vào các *samurai*. Cuối cùng, Yori ra tay thương thảo điều khoản hoà hoãn giữa hai người - tạm gác lại tranh chấp cá nhân cho mục tiêu chung là đối phó với Akuma.

Có điều, Jack biết sợi dây liên kết này thật vô cùng mỏng manh.

“Tamagashi tuy chẳng có gì đặc biệt,” nó vừa nói vừa dẫn đôi nam nữ như chó với mèo kia đi qua chiếc cầu cũ kĩ. “Nhưng đảm bảo những người dân này hoàn toàn xứng đáng để chúng ta bảo vệ.”

Cả đoàn bước theo con đường bùn đất vào khu trung tâm. Dân làng từ những căn nhà rách nát ra chào nhóm Jack, nhưng không thể giấu khỏi thất vọng khi nhận ra độ tuổi trẻ con của chúng.

“Không được thân thiện lắm nhì!” Hayato bình phẩm.

“Chắc họ hồi hộp thôi.” Yori trấn an, mặc dù cậu cũng bắt đầu nhận thấy điều gì đang xảy ra.

Vào đến quảng trường, Jack nhìn thấy căn nhà chính nơi Trưởng làng Junichi đã chờ sẵn. Ông cúi thấp người thi lễ, mắt dán chặt xuống đất đầy

cung kính.

“Tôi, Trưởng làng, xin được chào đón, cũng như bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc trước nghĩa cử anh hùng của các cậu. Xin hãy xem Tamagashi như nhà của mình...”

Nói đoạn ông đứng dậy nhìn kĩ lại một lượt, và gần như ngỡ người khi nhận ra trước mặt mình là bốn võ sĩ còn rất trẻ, một nhà sư tí hon, cùng một cô nhóc *ninja*.

Cả nhóm cúi người đáp lễ, xem chừng rất lúng túng trước thái độ của Trưởng làng Junichi. “Chuyện này là thế nào, Toge?” Mãi một lúc ông Junichi mới bắt đầu nói qua kẽ răng. Toge trông có vẻ hơi sợ hãi, trong khi ông Sora đứng tấn sẵn sàng. “Chúng tôi chỉ tập trung được chừng này thôi.”

“Đừng có đánh trống lảng!” Junichi rít lên. “Các cậu tìm *trẻ con* về làm việc người lớn đấy hả?”

“Thật sự hết cách rồi.” Toge than thở.

Một tràng những âm thanh thất vọng vang lên từ phía những người dân đang tụ tập xung quanh.

“Thôi bỏ cuộc luôn cho rồi!” Một người la lớn với Trưởng làng Junichi.

“Akuma sẽ đè bẹp chúng thôi.” Một bà cụ tiếp lời, khuôn mặt lộ rõ vẻ tội nghiệp.

“Các võ sĩ *thực thụ* đâu cả rồi?” Một người khác lên tiếng.

Tình huống trở nên hỗn loạn đến mức lời hiệu triệu của Trưởng làng Junichi chẳng còn mấy tác dụng. Đúng lúc này thì Già làng Yoshi xuất hiện từ cánh cửa phía sau, giậm dũ đập gậy lên hiên gỗ trừng mắt nhìn xung quanh.

“Tụi bây lấy tư cách gì để bình phẩm, trong khi tự vệ còn không nổi? Cái làng này còn đáng được cứu sao?”

Đám đông xấu hổ chìm vào im lặng.

Thế rồi bà cụ ban nãy lại phản ứng. “Nhưng dù vậy cũng không thể để trẻ con chiến đấu được!”

“Thế còn ai khác giúp được không?” Già làng Yoshi hỏi ngược lại.

Tất cả đều im lặng.

“Những võ sĩ trẻ này sở hữu các kĩ năng mà chúng ta không có, cũng như đủ can đảm để nhận lấy nhiệm vụ khó khăn. Chúng ta cần phải biết tôn trọng điều đó.”

“Chắc Akuma cũng tôn trọng chúng lắm đây,” một người nông dân nói giọng mỉa mai. “Có khi cười lẫn ra tới chết luôn đó!”

Nhận thấy viễn cảnh vô vọng khi băng cướp lão luyện đối đầu với một đoàn quân trẻ con, đám đông bắt đầu thừa thốt dần.

“Xem ra tụi mình *đâu* có được chào đón.” Hayato vừa bực tức nói vừa xoay người bước đi.

“Chỉ là chút hiểu lầm thôi mà,” Jack trấn an, mặc dù chính nó cũng chán nản trước tầm nhìn hạn hẹp của những người nông dân này. “Để tôi giải thích cho họ hiểu.”

“Thôi khỏi. Rõ ràng họ *không* cần chúng ta giúp, về thôi, Yuudai.” Nghe lời bạn, Yuudai bèn cúi người chào Jack rồi cũng bước đi theo hướng Okayama.

“Lần này thì hẳn nói đúng đấy Jack ạ,” lần đầu tiên Miyuki cùng chung quan điểm với Hayato. “Ở lại chỉ tốn phí thời gian thôi.”

“Nhưng không có chúng ta thì họ sẽ ra sao đây?” Jack thất thần khi nghĩ đến Neko và số phận bi thảm của gia đình cô bé.

“Cậu không thể cứu nếu họ không muốn cứu,” Yori thở dài.

Saburo thì lo lắng nói, “Còn lương thực và nhà nghỉ tối nay thì sao?”

Jack còn chưa kịp trả lời, một hồi chuông báo động đã bất ngờ vang lên.

Những người dân đứng đấy trắng bệch mặt vì sợ hãi.

“Bọn cướp tới rồi!” Một người la lên, những người khác chạy tán loạn như ong vỡ tổ. Số ít quay về lấy của cải hay tìm cách chạy trốn, nhưng hầu hết đều lao đến chỗ toán võ sĩ trẻ đang định rời đi.

“Cứu với! Làm ơn cứu với!” Họ van nài khẩn thiết.

“Giờ thì cần rồi nhỉ?” Hayato nói móc. Tuy vậy cậu vẫn quay về với cây cung sẵn sàng trên tay và Yuudai ngay bên cạnh.

Jack, Saburo và Miyuki rút kiếm chuẩn bị đối phó với trận tập kích bất ngờ, Yori siết chặt quyền trượng, tay run run khi nghĩ đến trận huyết chiến sắp diễn ra.

“Bọn chúng đến từ phía nào?” Hayato hỏi.

“Không biết nữa.” Trưởng làng Junichi hoảng loạn nhìn quanh khắp một lượt.

“Thế ai là người vừa kéo chuông?”

“Không phải *tôi*.” Vị trưởng làng phủ nhận.

“Là nó đó!” Kunio chỉ về phía túp lều của người thợ rèn la lớn.

Hoá ra Neko đang đứng trên mái, tay cầm búa và gậy sắt. Cô bé đập thêm một phát nữa rồi nhe răng cười khoái trá trước cảnh tán loạn của dân làng.

“Rốt cuộc thì lũ cướp đâu?” Miyuki hỏi sau khi quan sát kỹ một lượt xung quanh. Đến đây Jack chợt nhận ra ý định của Neko. “Chẳng có ai cả đâu!”

Yori nhẹ nhõm cười trừ, “Cô bé muốn chứng minh cho những người này biết rằng họ cần chúng ta đấy.”

“Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong!” Yuudai không khỏi kinh ngạc trước cảnh tượng đứa bé cầm điếu vừa gây ra.

Neko thấy mọi người tán thưởng nên lại khoái chí đập thêm một lần nữa. Già làng Yoshi cũng bước đến chỗ nhóm võ sĩ trẻ.

“Xin hãy ra tay giúp chúng tôi,” ông nói giọng khẩn thiết. “Lúc sợ hãi thì ai cũng thành trẻ con thôi.”

THỦ LĨNH BẤT ĐẮC DĨ

Tối hôm đó, cuối cùng đám võ sĩ trẻ cũng nhận được sự tiếp đãi tương xứng. Ông Sora cùng vợ quyết định nhượng lại nhà cho chúng. Trưởng làng Junichi mang đến chiếu cối. Dân làng quyên góp gạo, rau, và cá. Mọi người còn vun củi nhóm lửa rồi mới rời đi để Jack cùng nhóm bạn yên tĩnh ăn uống nghỉ ngơi sau hành trình dài.

“Phải vậy mới được chứ!” Saburo hào hứng xới lấy xới để.

Sáu người ăn trong im lặng, Neko thường xuyên rót thêm trà nước. Xong xuôi, cả bọn cứ thế ngồi nghe tiếng củi cháy. Dán mắt vào ánh sáng bập bùng, Jack chìm trong dòng suy tư - về Akiko, về Jess, về Anh Quốc, và cách để quay về được đó.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như chẳng ai nhớ họ ở đây để làm gì.

“Thế kế hoạch là như thế nào?” Hayato lên tiếng cắt đứt trạng thái mơ màng.

Jack chớp mắt. “Chưa... có.”

“Thế sao lúc trước cậu bảo khác?”

“Loè mấy người nông dân ấy mà,” Jack ngập ngừng cười. Nó vừa nói xong, cả bọn liền đưa mắt nhìn nhau.

“Ít ra cũng phải có ý tưởng gì đó chứ hả?” Saburo phát biểu.

Đáp lại chỉ là cái lắc đầu của Jack. “Tớ chưa nghĩ xa được như vậy.”

“Làm lãnh đạo thì phải luôn có phương án.” Hayato nhấn mạnh.

“Lãnh đạo á?” Jack lặp lại.

Năm cặp mắt dán chặt vào nó.

“Đây là cuộc chiến của cậu,” Hayato tiếp tục. “Cậu là người tập hợp chúng tôi, mang trách nhiệm *chỉ huy* chúng tôi.”

Jack cảm thấy miệng nó khô cứng, bao tử như bị siết chặt. Nó chưa từng nghĩ đến hậu quả hay trách nhiệm gì cả, chỉ hành động theo bản năng muốn

cứu người mà thôi. Ấy vậy mà bây giờ lại phải gánh trọng trách chỉ huy - mắt xích quan trọng nhất của thành công, cũng như an toàn cho cả nhóm.

“C...cái này nên bàn lại một chút thì hơn.”

“Muốn thì tui mình bỏ phiếu vậy,” Yori gợi ý.

“Tôi chọn Jack.” Miyuki giơ tay trước tiên.

“Tôi cũng vậy.” Saburo nổi tiếp theo sau.

Hayato, và ngay sau đó là Yuudai cũng vậy.

Sau một lúc quan sát tình hình, Neko hiểu ra vấn đề liên hào hứng hòa theo.

Yori mỉm cười đầy ý nhị với Jack. “Thêm tớ nữa - số phiếu tuyệt đối luôn.”

Jack không tài nào ngủ nổi, đầu nó cứ lớn vồn đầy nỗi lo. Chừng ba tuần nữa kẻ thù sẽ kéo tới, và nó chưa biết phải làm thế nào để chống đỡ lại bốn mươi tên cướp với chỉ sáu chiến binh.

Nằm một lúc Jack quyết định bật dậy, nhẹ nhàng mở cửa bước ra ngoài. Đêm đông lạnh thấu xương khiến hơi thở của nó liên tục toả ra làn khói trắng đầy ma mị. Nó bước đến hồ nước, phóng tầm mắt quan sát những đồng ruộng hoang vắng. Tối nay trời rất trong, các ngôi sao toả sáng lấp lánh tựa những viên kim cương. Dưới ánh sáng mờ ảo của mặt trăng, mặt đất phủ tuyết có dáng dấp của một đại dương trắng tinh huyền ảo.

Jack thậm chí gần như trở về với những ngày còn ở trên tàu Alexandria, rong ruổi trên biển khơi cùng với cha. Nhưng nó biết quãng thời gian ấy đã qua lâu lắm rồi. Jack chỉ ước giờ này ông vẫn còn sống. Như mọi khi, nó nhìn trời sao trông chờ cha chỉ lối. Ngoài bản hải đồ đã giấu kỹ dưới sàn nhà của ông Sora, các chòm sao chính là sợi dây liên kết cuối cùng giữa hai cha con Jack. Là một thuyền trưởng, ông từng bỏ ra nhiều đêm ròng dạy con trai định vị phương hướng bằng phương pháp thiên văn. Có điều, đêm nay Jack cảm thấy thật sự bị lạc lối, chẳng thể bám víu bất kì đâu.

Thả mình trong dòng suy nghĩ, Jack chợt nhận ra ai đó đang đến gần. “Khi trời tối nhất cũng chính là lúc sao sáng nhất,” Yori bình luận.

Jack bật cười. Đây là một trong những lời dạy của thầy Yamada, nghĩa là dù trong hoàn cảnh éo le nhất vẫn luôn luôn tồn tại một lối thoát.

“Cha tớ thường bảo, *trời trong thì đầu cũng sẽ trong.*” Jack đáp. “Thế nhưng tớ vẫn chưa nghĩ ra được kế hoạch nào cả.”

“Việc gì đến - sẽ đến.”

“Sao cậu có thể chắc chắn như vậy chứ? Tớ vốn là đứa mù tịt về chiến thuật với cả quân sự mà.”

“Không đâu,” Yori phủ nhận khiến Jack không khỏi bất ngờ. “Cậu đã học tuyệt kỹ Nhị Thiên của thầy Masamoto còn gì.”

Jack thật sự hoang mang. Tuyệt kỹ Nhị Thiên là pho kiếm pháp bí truyền của cha nuôi nó. “Nhưng món đấy chỉ dành cho tỉ thí tay đôi thôi,” Jack lên tiếng.

“Chiến thuật áp dụng được với một người, thì cũng sẽ áp dụng được với mười, hai mươi... hay thậm chí một nghìn.” Nghiền ngấm câu nói của Yori, lời dạy ngày xưa bỗng vang lên trong đầu Jack. *Tuyệt kỹ Nhị Thiên không chỉ gói gọn trong việc sử dụng song kiếm, mà điểm mấu chốt nằm ở tinh thần - sẵn sàng dùng mọi biện pháp, mọi phương tiện để giành lấy chiến thắng.*

“Có thể cậu nói đúng,” Jack thừa nhận sau khi một vài ý tưởng bắt đầu nảy mầm. “Nhưng tớ lại chẳng có kinh nghiệm gì.”

“Bù lại thì tố chất tự nhiên rất tốt,” Yori nhấn mạnh. “Một nhà lãnh đạo giỏi sẽ luôn thuyết phục được người khác, cũng như lòng dũng cảm và sự quyết tâm của cậu đã thuyết phục được bọn tớ vậy.”

Jack chợt nhận ra cậu bạn nhỏ của mình, dù cơ thể vẫn như vậy, nhưng trí não đã thông tuệ hơn lần cuối cùng hai đứa gặp nhau gặp nhiều lần. Nó cảm thấy như thể mình đang nói chuyện với phiên bản trẻ tuổi hơn của thầy Yamada vậy.

“Dù sao cũng nên để người khác thử sức trước,” Jack phản đối, trong lòng vẫn đinh ninh có lẽ Hayato thích hợp hơn.

Yori ngược nhìn nó. “Cậu quên rồi à, mọi người đều bỏ phiếu ủng hộ cậu. Cậu là người duy nhất có thể chỉ huy bọn tớ.”

ẢNH HƯỞNG CỦA MỘT NINJA

“Đang làm gì ở đây đó?” Miyuki hỏi khi thấy Jack đứng trên đồi nhìn xuống ngôi làng vào sáng hôm sau. “Mọi người đều đang chờ cậu đấy.”

Nói đoạn cô đưa Jack một tách trà xanh, dĩ nhiên nó rất hài lòng về điều này, cảm giác ấm áp lan toả trên từng khúc xương thớ thịt. Dù đêm qua Jack chỉ chợp mắt được một lúc, nhưng sáng ra nó lại bật dậy rất sớm vì đầu còn quá nhiều suy nghĩ.

“Các chiến thuật tứ ngã ra đều gặp khúc mắc ở một vấn đề nào đó,” Jack giải thích. “Không thiếu người thì cũng thiếu thời gian hoặc là quá mạo hiểm.”

“Vậy thử hỏi mấy người khác xem sao?”

“Nhưng tứ là thủ lĩnh, đưa ra đối sách là nhiệm vụ của *tứ cơ* mà,” Jack nói bằng giọng có chút tuyệt vọng.

“Làm thủ lĩnh không đồng nghĩa với việc tự mình quyết định hết mọi thứ,” Miyuki trấn an. “Chẳng hạn như trong làng của tôi, Shonin vẫn thường hỏi ý kiến tổ sư Soke và các trưởng lão trước khi đưa ra quyết định lớn.”

“Thật không?” Jack cảm thấy như gánh nặng trên vai đã vơi đi không ít. Nó cứ tưởng việc đó sẽ khiến mọi người mất lòng tin.

Miyuki gật đầu. “Soke luôn nói *muốn dẫn dắt người khác thì trước tiên anh phải đi cùng họ cái đã.*”

Đã quen với việc tiếp nhận bài học từ các câu nói như thế này trong suốt quá trình theo học tại Nhị Thiên Nhất Lưu, Jack ngay lập tức hiểu rõ vấn đề. Nó đã quá cuốn theo việc cố suy nghĩ cho hợp quy cách thủ lĩnh, thành thử vô tình quên mất tầm quan trọng của quá trình hoạt động nhóm.

Nghe thấy Miyuki nhắc đến tổ sư, Jack liền hỏi, “Gần đây Soke sao rồi?”

“Tinh thần vẫn minh mẫn, nhưng cơ thể thì đã bắt đầu suy yếu,” nữ *ninja* trả lời bằng giọng đượm âu lo. “Ông ấy đang dồn hết tâm huyết huấn luyện

Hanzo cho vị trí kế nghiệp.”

Jack gật đầu đồng cảm. Nó biết Soke không mấy vui vẻ gì khi làng phải rút sâu hơn vào trong rừng Iga, đồng thời cũng bồn chồn khi nghe tin sức khoẻ của ông đang dần suy giảm. Vị tổ sư này chính là người đã truyền thụ các kỹ năng của *ninja* cho Jack, cũng là người đã cứu nó từ vòng vây quân lính của Shogun, ông còn chỉ dẫn cho nó những kỹ năng cần thiết cho hành trình dài đằng đẵng đến Nagasaki.

“Còn cậu thì sao?” Jack hỏi.

Miyuki cố nặn ra một nụ cười. “Chỗ ở mới cũng tạm, nhưng không bằng hồi đó. Càng lên cao đời sống càng khó khăn, thời tiết khắc nghiệt, đất đai cằn cỗi.” Nói đoạn cô gượng cười nhìn những căn nhà đơn sơ bên dưới. “Tamagashi khiến tôi nhớ lại ngôi làng ngày trước. Cũng có quảng trường, hồ nước, ruộng vườn như thế này - khác chẳng là nhà không đến nỗi cũ như vậy, canh tác cũng nhàn nhuỷen hiệu quả hơn.”

“Thì mọi người vừa là nông dân vừa là *ninja* cơ mà,” Jack nhấn mạnh.

“Ừ, nhưng sắp xếp một chút đơn giản mà. Ví dụ như chỗ này, nếu do chúng tôi hoạch định, kiểu gì cũng...”

“Trở thành *hệ thống phòng vệ*!” Jack cắt ngang, khuôn mặt như bừng sáng. “Miyuki, cậu đúng là quý nhân của tớ mà!”

Miyuki cúi mặt xuống đất, rồi đưa mắt nhìn nó. “Tôi cũng rất nhớ anh.”

Nhưng xem ra Jack đã quá nhập tâm vào ý tưởng của mình nên nó không hề nhận ra thoáng nhẹ nhàng nữ tính trên khuôn mặt của nữ sát thủ.

“Sao mình lại có thể quên Ngũ Đại được nhỉ!” Jack thốt lên cảm thán.

Trong quá trình luyện nhẫn thuật, Jack đã được Soke dạy về Ngũ Đại, năm nhân tố hình thành nên vũ trụ - Địa, Thủy, Hoả, Phong, và Không - nguyên tắc đầu tiên và cơ bản nhất trong kỹ năng và chiến thuật của một *ninja*. Trên thực tế, Ngũ Đại còn là phương châm sống của họ - áp dụng vào cả trong hoạt động đời thường, chẳng hạn như xây cất nhà cửa.

Thoạt nhìn, làng *ninja* trông chẳng khác gì các ngôi làng nhà nông nghiệp. Nhưng sự thật thì chúng là những pháo đài cực kì kiên cố được tạo nên dưới triết lí Thổ - hòa hợp các khối kiến trúc vào cảnh quan, lợi dụng cảnh quan làm bàn đạp.

“Chúng ta cần phải *ninja* hoá ngôi làng này!” Jack nhướn miệng cười toe toét. Khi hai đứa về đến khu trung tâm thì những người còn lại đã chờ sẵn cạnh hồ nước.

“Mới sáng đã hào hứng quá nhỉ.” Saburo bình phẩm.

“Tớ nghĩ ra cách rồi!” Jack tuyên bố.

Nghe vậy mọi người liền tập trung thành vòng tròn xung quanh nó. Riêng Neko đặc biệt hăm hở chen lên đứng ngay cạnh Yuudai. Từ nhà trưởng làng, ông Junichi, Toge và ông Sora im lặng quan sát.

“Ưu tiên quan trọng nhất của tụi mình là ngăn không cho bọn cướp tiếp cận nhà kho,” Jack vừa nói vừa chỉ về phía đối diện. “Thế thì biến ngôi làng này thành pháo đài sẽ vô cùng hợp lí.”

“Trong ba tuần á?” Saburo thốt lên. “Chỗ này đâu phải Thành Osaka!”

“Chỉ cần đồng tâm hiệp lực thì chuyện gì cũng sẽ thành công.” Jack tự tin trấn an.

“Tôi thấy Saburo nói đúng đấy,” Hayato xen vào. “Phòng ngự khó hơn tấn công nhiều, ngôi làng này lại trống trải rất dễ bị tập kích. Biết bắt đầu từ đâu đây?”

“Đây chính là điều tôi muốn hỏi *cậu* đó!” Jack hào hứng đáp.

Trong lòng đã quán triệt rõ rệt chỉ có sự kết hợp chiến thuật *ninja* và *samurai* thì mới có thể có cơ hội chiến thắng, nó liền vận dụng phương pháp cũ của thầy Masamoto. “*Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng*. Nếu là Akuma, các cậu sẽ tấn công Tamagashi bằng cách nào?”

NHÌN BẰNG CON MẮT CỦA KẼ THÙ

“Nếu đến từ các ngọn núi,” Hayato phát biểu đầu tiên, “hướng tiếp cận khả dĩ nhất sẽ là lối đi phía bắc. Akuma chưa biết gì về việc dân làng sẽ kháng cự, vậy thì tại sao phải dùng đường vòng chứ?”

“Ừm,” Jack đồng tình. “Vậy thì tụi mình phải gia cố chỗ đó trước.”

Nói đoạn cả bọn rời quảng trường thẳng hướng lối đi chính xuất phát. Con đường uốn khúc quanh rồi khuất dần đằng sau sườn đồi.

“Chỗ này chẳng có gì ngăn được chúng cả,” Hayato khẳng định.

“Cần phải dựng một rào chắn,” Jack gợi ý. Nó dùng chân vẽ một lần ranh trên tuyết tạo thành hàng rào trước ngôi làng. “Ngay tại đây.”

“Để tôi làm cho,” Yuudai đề nghị, “sẽ cần thêm vài người nông dân nữa.”

“Tuyệt vời!” Jack đương nhiên rất hài lòng với việc có người xung phong nhận nhiệm vụ. “Toge nói bọn chúng có cả ngựa, vậy thì hàng rào phải đủ cao để chúng không thể nhảy qua, cũng như đủ cứng cáp để không bị húc đổ đấy nhé.”

“Cậu cứ an tâm,” Yuudai chắc chắn. “Đảm bảo cả rừng cũng khó mà qua được ấy chứ!”

“Vấn đề là liệu chúng ta có biết được khi nào chúng bắt đầu tấn công không?” Miyuki nhận xét.

Jack nhớ lại bài học về Ngũ Đại - Hoả của Soke. Nguyên tố này đại diện cho năng lượng và động lực của nhân giả, liên hệ trực tiếp với vũ khí. Ảnh hưởng của nó thể hiện rõ rệt nhất qua Hoả Thuật, bao gồm các phương pháp điều chế thuốc súng, chất nổ, dùng lửa tấn công, phá huỷ. Tuy nhiên tổ sư cũng dạy cho Jack rằng nguyên tố Hoả còn có thể được áp dụng một cách mềm mỏng hơn, trở thành lớp phòng tuyến đầu tiên của *ninja*.

Jack chỉ vào ngọn đồi gần đó. “Chúng ta cần dựng một cột khói ở đó, để thông báo sớm trong trường hợp khẩn cấp.”

“Tớ sẽ nhờ dân làng dựng sẵn củi,” Yori lên tiếng, “và bố trí thay phiên gác ở đó.”

“Cảm ơn cậu, Yori,” đến giờ Jack đã dần tự tin hơn với vai trò thủ lĩnh của mình.

“Thế nếu chúng đến từ hướng khác thì sao?” Saburo nghi vấn.

“Câu hỏi hay đấy. Đương nhiên cũng cần đặt thêm đài quan sát ở quảng trường để bao quát xung quanh nữa. Tớ sẽ đảm trách vấn đề này.” Nói đoạn Jack quay về phía Saburo. “Vậy nếu là chúng thì cậu nghĩ điểm yếu tiếp theo của chúng ta nằm ở đâu?”

Saburo nhíu mày suy nghĩ. “Nhiều khả năng là con đường nối với Okayama”.

Nhóm võ sĩ trẻ quay ngược lại chỗ dòng sông, nơi mặt nước gần như đóng băng chậm rãi trôi.

“Bên này dễ phòng thủ hơn này,” Hayato thở phào nhẹ nhõm, lòng sông rộng khoảng mười mét, lại quá sâu để ngựa có thể băng qua. “Tội mình phá cầu thì bọn chúng chịu chết thôi.”

“Không, cầu nhất định phải giữ,” Miyuki xen ngang.

Cả bọn quay lại nhìn, riêng Hayato không khỏi tròng mắt khó chịu vì bị phản đối.

“Dùng làm bẫy,” nữ *ninja* lí giải. “Như kiểu lấy cá dụ mèo vậy, bọn chúng mà đi qua, tội mình sẽ cho nổ tan tành!”

“Quá bẩn thỉu!” Hayato sừng cồ. “Võ sĩ không đời nào đi làm cái trò đó!”

“Thế anh nghĩ Akuma có đường hoàng đánh với chúng ta không?” Miyuki phản bác.

Mặt Hayato liền cứng lại vì không thể phản kích, “Thì không. Nhưng cô định dùng *cái gì* để kích nổ chiếc cầu đó?”

“Thuốc súng.”

Hayato nhìn cô đầy nghi hoặc. “Cô mang theo người à?” “Một ít thôi,” nữ sát thủ đáp, nói đoạn lấy từ đai lưng ra một cái ống và vài túi nhỏ. Hayato phì cười. “Chỗ này còn không đủ cho pháo hoa nữa đó!”

Lần này thì Miyuki thực sự nóng máu. “Thiếu thì làm thêm, nguyên liệu đơn giản thôi.”

“Bộ cô nghĩ mấy người nông dân nghèo này có đủ mấy món đơn giản đó chắc?” Hayato khích.

Miyuki trợn trừng mắt lên nhìn khiến Jack phải lập tức ngăn cản trước khi màn tranh cãi vượt quá giới hạn.

“Cả hai ý tưởng đều rất hay,” nó lên tiếng. “Nếu đủ nguyên liệu thì làm theo kế hoạch của Miyuki, còn không cứ theo lời Hayato. Dù sao chúng ta cũng buộc phải hi sinh hai căn nhà và cối xay ở đây.”

“Không ổn!” Toge đi đến từ phía sau. “Cối xay này là của nhà Trưởng làng Junichi, mẹ ông ấy sống ở đó.”

“Chúng tôi không thể bảo vệ hết mọi thứ,” Hayato giải thích.

“Bà Natsuko là người rất khó chịu.”

“Khó chịu mấy thì giặc cướp đến cửa cũng phải đi hết.”

Toge nhún vai, “Đừng trách sao tôi không nói trước nhé.”

21

ĐẤU KHẨU

“Đoạn tiếp theo nối với bên kia bờ là ở đâu?” Jack hỏi Toge trước khi chuyển thông điệp đến chỗ mẹ của Trưởng làng Junichi.

“Cách đây vài dặm về hướng nam, khúc sông đó khá cạn,” Toge vừa nói vừa chỉ về phía các thửa ruộng.

“Đây sẽ là một trong số hướng tấn công khả dĩ của Akuma.”

Nhóm võ sĩ trẻ lại lên đường xuyên qua làng đến chỗ mục tiêu mới.

“Trống trải như vậy sẽ rất khó phòng ngự,” Hayato căn môi.

“Nhưng bù lại thì dễ phát hiện kẻ địch hơn,” Jack phán đoán. “Hơn nữa, cậu có thể dùng cung diệt vài tên trước khi chúng đến gần.”

Hayato gật đầu. “Dù sao cũng cần tìm cách giảm tốc độ tiến công của chúng, nếu không kiểu gì cũng bị đè bẹp.

“Làm ngập chỗ ruộng được không?” Miyuki gợi ý.

“Ý hay đấy,” Jack đồng tình. Đây là một trong số các chiến thuật rút ra từ nguyên tố Thủy, và Jack vẫn còn nhớ hiệu quả đáng kinh ngạc của nó trong lần làng Miyuki bị tấn công.

“Ích lợi gì chứ,” Hayato phản đối. “Chúng có thể dùng lối mòn cơ mà.”

Jack cẩn thận quan sát khu vực xung quanh. Lối đi rất rộng, lại dẫn thẳng về làng, khác hẳn các *ninja* luôn làm đường thật hẹp để vừa đủ một người có thể lọt qua.

“Vậy thì đào đi,” Saburo lên tiếng. “Kiểu như hào sâu của các lâu đài ấy.”

“Cái này hợp lí này!” Hayato hào hứng.

“Sẽ cần làm hết một vòng *quanh* làng đó,” Miyuki nhận xét. “Không đơn giản chút nào đâu.”

“Thì đã có Saburo lo rồi còn gì!” Hayato quyết tâm loại bỏ tư tưởng phản kháng của nữ sát thủ.

Saburo cười gượng, dù không mấy hứng thú với nhiệm vụ nặng nhọc này, tuy nhiên cậu chàng cũng vui vui vì được khen. Yori nhận thấy nét khó chịu trên mặt Miyuki nên quyết định bước lên đứng giữa.

“Tốt hơn hết tội mình nên làm cả hai đi,” nhà sư nhí nói.

“Cũng được,” Hayato sáng khoái. “Thà thừa còn hơn thiếu!”

“Vậy nghĩa là chỉ còn một lối tiếp cận sau cùng - từ rừng cây hướng tây,” Jack vừa nói vừa đi trước dẫn đường.

Lúc đi qua chỗ ruộng, Neko đột nhiên kéo tay áo Jack ý muốn cho nó đi theo.

“Gượng đã!” Jack nói với mọi người rồi bước theo cô bé ra chỗ bờ hồ.

Đến nơi, Neko chỉ vào mặt nước lạnh lẽo đóng băng.

Jack còn đang cố ngẫm xem ý nghĩa của hành động này là gì thì Neko đã bước qua một cách dễ dàng.

“Neko vừa phát hiện một vấn đề!” Jack tập trung mọi người lại rồi giơ ngón cái tán thưởng nhóc tì cam điếc. “Bọn cướp có thể đi vòng qua ruộng vào làng từ đây.”

“Chúng muốn tắm nước lạnh thì cứ việc,” Miyuki nói.

“Bằng cách nào?” Hayato vặn, nói đoạn rút một mũi tên trong bao gỗ xuống mặt hồ. “Dày như thế này, người bước lên còn được.”

“Chúng ta sẽ làm nó suy yếu,” Miyuki không hề nao núng. “Tạo thành một cái bẫy vô hình.”

“Vậy là cô xung phong lãnh nhiệm vụ phải không?” Hayato thách thức.

Trong lúc hai người lại đấu khẩu, Yuudai lặng lẽ nhặt một tảng đá gần đó quăng mạnh vào giữa lòng hồ tạo thành một cái hố nho nhỏ, hăng hà sa số các vết rạn liền xuất hiện xung quanh.

“Xong rồi nhé,” Yuudai cười tươi.

Jack thật sự thấy thích tính cách của anh chàng khổng lồ này, không hề đứng về phía ai cả, đơn giản chỉ muốn làm được việc mà thôi. Vậy là hiểm họa từ lòng hồ vô tình lại trở thành lợi thế, cộng với ba hướng tấn công đã bị vô hiệu quả, Jack cảm thấy cơ hội đã dần sáng sủa hơn.

Nhưng đó là trước khi nó đến chỗ khu rừng.

“Điểm yếu chí mạng đây rồi,” Hayato thốt lên sau khi quan sát xung quanh. “Quá nhiều chỗ ẩn nấp, khó quan sát, vô số phương tiện vượt rào.”

Jack và những người khác im lặng suy nghĩ hồi lâu mà không tài nào tìm ra hướng giải quyết. Trong trường hợp này rõ ràng phe tấn công chiếm ưu thế tuyệt đối so với phe phòng ngự.

“Để tôi xử lý cho,” Miyuki tuyên bố.

“*Chính xác* là cô định làm cách nào?” Hayato chất vấn.

“Tôi có ý của tôi.”

Hayata vẫn muốn phản đối, nhưng Jack không muốn có thêm xung đột nữa nên quyết định ra tay trước. “Tớ tin óc phán đoán của cậu, Miyuki.”

“Cậu sẽ không phải thất vọng vì điều đó,” nữ *ninja* cúi đầu nói.

Không cho ai cơ hội phản bác, Jack tiếp tục. “Kế hoạch đã xong, đến lúc bắt tay vào việc rồi. Mỗi người phụ trách một hướng, Yuudai xây hàng rào phía bắc; Hayato trông chừng cầu ở phía tây; Yori dựng chốt canh cũng như giữ vai trò liên lạc. Tớ trông chừng chốt canh trung tâm ở quảng trường. Có thắc mắc gì không?”

Yuudai giơ tay. “Cơ bản thì ổn rồi, nhưng chúng ta sẽ cần người tham gia phòng thủ ở từng vị trí.”

Saburo gật đầu tán thành. “Nhưng lực lượng chỉ có mỗi sáu đứa, phải nói là thiếu trước hụt sau.”

Nghe đến đây, Hayato và Miyuki liền đồng thanh trả lời khiến những đứa khác há hốc mồm vì kinh ngạc, “Thiếu thì đào tạo thêm!”

22

PHÒNG NGỰ

Tuần kế tiếp, cả ngôi làng tất bật chuẩn bị. Toge giúp Jack vận động các nông dân chia làm bốn đội, mỗi đội tám người, tuân theo sự chỉ đạo của bốn võ sĩ trẻ. Miyuki tự mình tuyển ra ba trợ thủ, bao gồm cả Neko, rồi chuyển người thừa lại sang cho nhóm Jack. Dưới quyền Jack có một người thợ mộc khá giỏi, nên nó đã để anh ta toàn quyền quyết định việc xây cất chòi canh và kiểm tra đôn đốc xung quanh.

Yuudai quả nhiên là một người làm việc không biết mệt mỏi, hàng rào do cậu phụ trách mới đó mà đã sắp thành hình.

“Làm tốt lắm!” Jack khen ngợi sau khi kiểm tra một trong số các thân cây đã được gọt nhọn cắm xuống đất.

Yuudai đặt một thân khác vào lỗ đào sẵn, vuốt mồ hôi trên chân mày rồi nói. “Mới gần được một nửa!” Cậu tuyên bố. “Sau đó còn phải gia cố thêm cọc, nối chúng lại bằng dây gai và cọc tre nữa.”

“Thế thì Akuma khỏi có cửa tiếp cận luôn,” Jack hoàn toàn bị chinh phục, hai đứa nhìn nhau toét miệng cười.

Thấy các trợ thủ loay hoay với cái cây vừa đổ, Jack và Yuudai liền chạy đến giúp. Sau khi kéo được về đến bãi tập kết chờ gọt tía thì bốn người này cũng gần như ngã quỵ.

“Cố gắng lên!” Yuudai xốc tinh thần. “Tối tối mới được nghỉ đó!”

Nói đoạn lại vác một thân cây khác lên vai quay về chỗ hàng rào. Dù mệt nhưng các trợ thủ cũng rất tích cực nghe lời, ngay lập tức đứng dậy đuổi theo. Jack biết chính tinh thần làm việc của Yuudai đã khiến mọi người bị cuốn theo.

“Cậu có cần gì khác không?” Jack hỏi Yuudai.

Chàng võ sĩ khổng lồ dừng lại trong giây lát, thân cây vác gọn gàng trên vai như thể đó chỉ là ngọn giáo vậy. “Nếu chất thêm rơm rạ làm phòng tuyến thứ hai nữa thì sẽ chắc chắn hơn.”

“Ý kiến hay đó,” Jack đồng tình. “Để tớ nói lại với Yori.”

Xong xuôi nó để Yuudai tiếp tục công việc rồi trở lại làng xem tình hình ở chỗ Saburo. Khi đến nơi thì cu cậu đang ngồi dưới tán cây nhìn ra một bãi đất lớn.

“Nhanh nhẹn lên nào!” Saburo vừa ra lệnh vừa hớp một ngụm trà xanh.

Khuôn mặt lấm lem bùn đất của Kunio hiện ra từ cái lỗ bên dưới. “Nghỉ một chút cũng không được sao?”

“Theo cậu Akuma có nghỉ tấn công làng không hử?” Saburo phản pháo.

Kunio gãi đầu. “Thì không...”

“Vậy biết câu trả lời rồi đó!”

Kunio chán nản thở dài rồi lại tiếp tục đào cùng với ba người còn lại.

“Tình hình sao rồi?” Jack hỏi.

“Nói thật nhé,” Saburo đáp. “Chậm vô cùng. Đất đai ở đây quá cứng.”

Jack quan sát cái rãnh bao quanh khu vực phía nam đang được làm dang dở. “Liệu có làm xong được trước khi kẻ địch tới không?”

“Với tiến độ này thì khó đấy,” Saburo thừa nhận. “Tớ đang định dùng chỗ đất đã đào lên đắp thành bờ lũy, chứ đào hết thì chắc chắn không kịp.”

“Được chừng nào hay chừng nấy,” Jack nhấn mạnh. “Chúng ta cần cái hào này để cản địch. Để tớ nói Hayato hỗ trợ thêm cho cậu, dù sao công tác tháo nước vào ruộng cũng gần xong rồi.”

“Thế còn cây cầu thì sao?” Saburo hỏi.

Dù đã thu thập được than và sun-phua^[5] nhưng không có hoá tiêu, chất lượng nguyên liệu cũng thấp nên kế hoạch của Miyuki không còn tính khả thi. Thành thử Jack buộc phải nghiêng về phe Hayato khiến cậu này vô cùng hài lòng.

“Trưởng làng Junichi chưa muốn bỏ cối xay, mẹ ông ấy cũng không chịu rời đi,” Jack thở dài. “Có lẽ phải gần đến hạn mới xong được vụ đó.”

Saburo nhíu mày lo ngại. “Chỉ mong bọn Akuma không tấn công sớm. Hoặc là đừng tấn công luôn thì ngon!”

Jack tiếp tục vòng qua làng đi đến chỗ khu rừng. So với hoạt động náo nhiệt ở những địa điểm khác thì nơi này chẳng thấy bóng dáng Miyuki và cộng sự của cô nàng ở đâu. Ngoại trừ lớp hàng rào gỗ hai bên lối đi chính, hầu như họ chẳng làm gì cả.

Jack bước đi giữa không gian chật hẹp. “Đừng!” Một tiếng la vang lên.

Jack đứng sững lại nhìn lên thì thấy Miyuki đang đứng trên một cành cây. “Cậu làm gì ở đó vậy?” Jack hỏi.

Nữ sát thủ lém lỉnh cười nói. “Nếu nói ra thì còn gì thú vị nữa.”

Lúc này Neko cũng xuất hiện từ trong bụi rậm. Cô bé đi đường vòng lại chỗ Jack gật đầu mỉm cười với Miyuki.

“Làm tốt lắm, Neko!” Miyuki vừa nói vừa ra hiệu với nhóc tì câm điếc.

“Hai người có thể giao tiếp à?” Jack vô cùng hài lòng khi thấy Neko cao hứng.

“Dễ mà,” Miyuki đáp. “Con bé có cách ra hiệu riêng, tôi còn hướng dẫn thêm mấy cái *ninja* hay dùng trong lúc làm nhiệm vụ nữa. Nếu cậu muốn thì tối nay tôi sẽ dạy.”

Nói đoạn nữ sát thủ làm thêm một loạt kí hiệu, Neko lập tức quay trở lại rừng, xem ra hai người họ rất ăn ý với nhau. “Neko sẽ là một *ninja* giỏi,” Miyuki nhận xét. “Con bé điềm tĩnh, nhanh nhẹn, và sẽ vô cùng lợi hại nếu được tận tình hướng dẫn.”

Jack cười lớn. “Vậy nếu qua được kiếp nạn này cậu nhận nó vào làng luôn đi!” Bất ngờ có tiếng bước chân người đi trong tuyết, Jack quay lại thì thấy Hayato bước tới.

“Vậy ra trong lúc mọi người đang cày cuốc học bơi thì nữ sát thủ của chúng ta thoải mái hóng gió trên cây như vậy đấy!”

Miyuki lập tức nhảy xuống đất. “Chúng tôi làm việc chăm chỉ chẳng kém gì các người đâu.”

“Thế thì thành quả đâu?” Hayato chất vấn.

“*Tự đi mà hiểu!*” Miyuki gắt một câu rồi xoay người đi mất.

Thái độ thiếu tôn trọng của cô nàng khiến Hayato gần như phát điên, và một lần nữa Jack lại phải đóng vai trò trung gian hoà giải. Nó thậm chí bắt đầu có suy nghĩ rằng đánh bại băng Akuma còn đơn giản hơn khiến hai người này hoà thuận.

Nó dẫn Hayato ra chỗ khác rồi đánh lạc hướng cậu ta bằng các câu hỏi. “Saburo cần cậu giúp đào hào. Bên đó còn người không?”

Hayato nén giận yên lặng gật đầu.

“Các cậu làm xong chỗ giáo mác rồi à?”

“Gần thôi,” Hayato làu bàu. “Và do làm bằng tre nên uy lực sẽ khó bằng được hàng thật.”

“Thế khi nào thì bắt đầu luyện quân?”

“Ngay tối nay.”

“Tuyệt vời!” Jack vừa khen vừa đẩy vai Hayato lách giữa hai hàng rào. Nó quyết định cho Hayato quản lí việc này - một phần vì tin tưởng vào năng lực của cậu ta, phần khác vì muốn tỏ ra bình đẳng trong phân công với Miyuki.

Hayato xoay người liếc về phía nữ sát thủ. “Cậu *thật sự* tin ả à?”

“Bằng cả tính mạng,” Jack đáp.

Hayato sững sờ nhìn nó. “Tôi thật không thể hiểu. Tại sao cậu lại có thể tha thứ cho bọn *ninja* sau chuyện chúng đã làm với cha mình cơ chứ?”

Jack cảm thấy tim nó như thắt lại khi dòng kí ức về trận tập kích man rợ đêm ấy tràn về. Trong lần xuất hiện đầu tiên của mình, Độc Nhãn Long đã ra tay sát hại cha Jack. Nó vẫn nhớ như in cặp mắt thoả mãn khi hắn dùng kiếm xuyên thủng ngực của cha...

Hayato nhận thấy thay đổi của Jack.

“Cha cũng từng là tất cả với tôi. Tôi *biết* cảm giác bị bọn *ninja* cướp đi người thân là như thế nào.”

Jack cố gắng lấy lại bình tĩnh rồi nói với Hayato chính câu ngày xưa tổ sư Soke đã dùng để khuyên nhủ nó. “*Một cái cây không đại diện cho cả khu rừng.*”

“Đành là thế,” Hayato đáp. “Nhưng cây nào thì cũng làm từ gỗ cả! Tôi tôn trọng cậu nên mới chấp nhận sự hiện diện của ả. Nhưng sau khi vụ này kết thúc, tôi không dám chắc mình sẽ vị tha được vậy đâu.”

KIẾM CỦA VÕ SĨ

“Đứng vào hàng,” Hayato ra lệnh.

Cả quảng trường trở nên náo loạn khi những người nông dân liên tục hoán đổi vị trí. Không biết phải đứng ở đâu, nhiều người thậm chí va vào nhau, hay loay hoay tại chỗ. Hayato khổ sở lắc đầu, Yuudai tiến lên trước la lớn. “DỪNG!”

Không khí lập tức im ắng trở lại.

“Đội hàng rào xếp thành ba hàng ở đây!” Yuudai chỉ vào khu vực bên trái chỗ cậu và nhóm võ đang đứng. “Đội đào hào đứng lên phía trước. Đội giữ cầu bên phải. Đội rừng cây đứng hàng một ngay bên cạnh. NHANH LÊN!”

Những người nông dân chạy đến vị trí của mình, đội hàng rào của Yuudai xong đầu tiên, sau đó tuần tự là các đội khác.

“Ổn hơn rồi đấy,” Hayato khen ngợi.

Cậu ta quan sát xung quanh một lượt. Vài người trong số các nông dân cầm giáo tre, những người khác thì dùng nông cụ thay vũ khí. Hayato chăm chú đánh giá từng người một. Dù lao động vất vả trên đồng nhưng ba năm thiếu thốn vì nạn cướp đã khiến đời sống người dân nơi đây xuống cấp trầm trọng. Chỉ chừng phân nửa trong số họ tạm gọi là đủ sức chiến đấu. Nửa còn lại người thì nhỏ quá, người thì già quá.

Hayato xoay sang thì thầm với Jack. “Chúng ta sẽ cần đến phép màu đấy.”

“Phép màu, trong *chưa* đầy hai tuần,” Jack hài hước.

Hai đứa chuyển sự chú ý sang ông Sora, người đang run rẩy đến mức cầm không chắc cây giáo trên tay.

“Ông sợ cái gì chứ?” Hayato chất vấn.

“Ch...chiến đấu với giặc cướp,” ông Sora lắp bắp.

Hayato nhìn những người còn lại. “Ai khác cảm thấy sợ nữa?”

Hầu như tất cả đều gật đầu.

“TÔI CŨNG THỂ THÔI!” Hayato tuyên bố khiến họ giật bắn cả mình. “Nhưng mọi người hãy hiểu rằng, lần tới gặp nhau, *chúng* mới là những kẻ phải sợ hãi!”

Nghe đến đây, ông Sora lắc đầu nguầy nguậy, một người nông dân bước ra la lên, “Akuma không biết sợ là gì!”

Hayata trừng mắt nhìn ông ta. “Đã là người thì ai cũng biết sợ cả.”

“Nhưng Akuma thì không, chúng là quỷ sống!”

Một tràng những tiếng bàn tán vang lên từ bên dưới. Mong muốn dẹp tan mọi nghi hoặc, Hayato giương cung bắn về phía người nông dân vừa lên tiếng. Ông này hãi hùng la lên, mặt trắng không còn một giọt máu. Thế nhưng mũi tên chỉ cắm vào phần cán gỗ của chiếc liềm trên tay ông ta mà thôi.

“Akuma cũng là người,” Hayato tuyên bố. “Cũng biết sợ, nhất là trước cái chết.”

Phát bắn vừa rồi đã khiến không khí trùng xuống, những người nông dân thực sự bị thuyết phục bởi tài bắn cung thiện xạ của Hayato. Cậu tiếp tục công tác huấn luyện, liên tục sắp xếp đội ngũ, chỉnh cách cầm vũ khí, hướng dẫn họ về kỹ thuật, cũng như đưa ra các lời khuyên. Jack thầm ngưỡng mộ bạn - anh chàng này vừa có tài lãnh đạo vừa rất biết cách chấn chỉnh sĩ khí!

Khi kiểm tra đến hàng cuối cùng, cả nhóm phát hiện khuôn mặt nghiêm túc cùng dáng đứng hiên ngang của Neko, cô bé là một trong số ít người ở đây đã sẵn sàng để trở thành một chiến binh.

“Phải thế mới gọi là dũng cảm chứ!” Hayato ngợi khen.

“Xem ra tụi mình tìm được võ sĩ thứ bảy rồi,” Jack tươi cười chỉ thanh kiếm trên hông Neko.

Hayato đột nhiên chuyển từ hào hứng sang trầm mặc. “Đưa nó cho anh,” cậu ta ra hiệu.

Neko nhú mày, hiển nhiên không muốn giao nộp bảo vật của mình. Nhưng xem chừng Hayato rất nghiêm túc. “Anh sẽ đưa em một cây giáo như những người khác.”

Miyuki bước ra, khuôn mặt lộ rõ vẻ bức tức. “Tại sao con bé không thể cầm kiếm chứ?”

“Nó *không* phải võ sĩ,” Hayato nói như thể đó là điều hiển nhiên.

“Không phải thì sao?”

Hayato tức lấy thanh kiếm. “Đây là vũ khí của võ sĩ. Còn con bé chỉ là một nông dân.”

“Ừ nhỉ,” Miyuki chuyển sang nói giọng châm chọc. “Xã hội còn có giai cấp mà. Võ sĩ đời nào chịu làm chuyện ảnh hưởng đến *đặc lợi của mình cơ chứ*.”

“Tóm lại nông dân không có quyền cầm kiếm.”

“Con người ai cũng có quyền bảo vệ bản thân!”

“Tôi không phải người làm luật, mà đơn giản chỉ tuân thủ nó mà thôi,” Hayato phản kích. “Và đó cũng là lí do chúng ta đang ở đây - chuẩn bị chiến đấu bảo vệ những người nông dân này.”

Đến đây Yuudai buộc phải bước ra bảo vệ Neko. “Hayato, cậu không thể phủ nhận con bé rất có tinh thần *samurai* đúng không?”

“Và cả tố chất *ninja* nữa,” Miyuki nhanh chóng bổ sung.

“Tớ hoàn toàn đồng ý,” Yori tham gia cuộc tranh luận khi thấy cuộc tranh cãi đã bắt đầu ảnh hưởng tới không khí dân làng, rất dễ dẫn đến một màn hỗn loạn lớn. “Thời gian qua Neko cũng không ít lần thể hiện được bản lĩnh. Thôi thì xem như ngoại lệ một lần đi?”

Nói đoạn, cậu cúi người thi lễ với Hayato. “Đương nhiên là trong trường hợp cậu đồng ý.”

Biết mình đã rơi vào thế thiếu số, Hayato đành ngậm ngừng giao lại vũ khí cho Neko. Nhóc tì cầm kiếm nhoèn miệng cười rất tươi, vội vàng muốn giắt kiếm vào đai lưng.

Hayato tròn mắt trước hành động vụng về này. “Ai đó làm ơn chỉ con bé cách dùng kiếm trước đi, không kéo đứt hết ngón tay bây giờ!”

BÍ MẬT ĐEN TỐI

Đêm nay làng Tamagashi có thêm một âm thanh đặc biệt, tiếng bước chân hành quân lạc nhịp lẫn với tiếng vũ khí va chạm vào nhau. Dù có sự hỗ trợ của chất giọng như oanh tạc của Yuudai thì Hayato vẫn gặp vô vàn khó khăn trong nhiệm vụ huấn luyện nông dân thành chiến sĩ của mình.

Những người này không hề có khái niệm về kỉ luật, cũng như sự ăn ý cần có của người lính. Họ thường hay quên mình thuộc nhóm nào. Chỉ cần nhiều hơn một mệnh lệnh là bắt đầu hoảng loạn. Vũ khí trong tay nhưng không hề có kĩ năng, một phần cũng vì loại giáo này dài đến gấp đôi chiều cao của họ. Và quan trọng hơn hết là, cả cuộc đời của mình, những người này chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải chiến đấu và chém giết.

Có lần đội đào hào xộc thẳng tới đội giữ cầu, và cả hai gần như không thể thoát khỏi một vụ va chạm mạnh, cũng may Yori nhanh trí giải quyết được nguy cơ. Hoàng hôn dần buông xuống, Hayato quyết định cho tạm nghỉ. Kiệt quệ cả về tinh thần lẫn thể xác, những người nông dân lê lết bước về nhà. Nhóm võ sĩ trẻ cũng không khá hơn là mấy, họ theo hướng nhà ông Sora bước đi trong im lặng.

“Thật là một cơn ác mộng mà,” Miyuki thở dài khi cả bọn ngồi quanh bếp lửa chờ Neko nấu cơm.

“Dù sao hôm nay cũng *mới* là ngày đầu tiên thôi,” Yori tìm cách tự trấn an.

“Hỗn loạn hết chỗ nói,” Saburo vừa nói vừa ôm đầu. Nhóm của nó chính là nhóm khó điều khiển nhất, thậm chí họ suýt chút nữa đã đè bẹp luôn thủ lĩnh của mình trong một màn tập huấn.

“Tinh thần võ sĩ đạo vốn là một thứ rất xa xỉ đối với các nông dân.”

“Vấn đề là họ không hề có tố chất!” Saburo than vãn. “Thằng nhóc Kunio thậm chí còn cầm giáo chĩa ngược xuống nữa!”

Thật ra màn luyện quân hôm nay cũng khiến Jack thất vọng không kém. Nó đã cố tự thuyết phục rằng chí ít thì mọi người cũng có chút tiến bộ.

Nhưng sự thật là ngày hạn định đã tới gần lắm rồi. Cứ với cái đà này chỉ sợ bước đều bước còn chưa xong.

“Cậu nghĩ sao, Hayato?” Jack lên tiếng hỏi, nó nhận ra anh chàng cung thủ này đặc biệt im ắng hơn ngày thường.

Hayato không đáp, dường như đang đắm chìm trong suy nghĩ.

Một lúc sau, cậu ngừng đầu nói với cả nhóm. “Thanh kiếm của Neko vẫn khiến tôi thắc mắc.”

“Sao tưởng vụ đó xong rồi cơ mà,” Miyuki nói giọng mệt mỏi.

“Không phải tôi đổi ý,” Hayato trừng mắt với nữ sát thủ. “Mà chỉ đặt câu hỏi về *nguồn gốc* của thanh kiếm đó thôi.”

“Không phải của tôi.”

“Đại đao của tớ đặt trên giường,” Yuudai vừa chỉ thanh kiếm khổng lồ nói.

“Tớ là sư nên không mang kiếm,” Yori mỉm cười giải thích.

Jack vỗ cặp *daisho* trên hông. “Tớ thì luôn để bên mình.”

“Tớ cũng vậy,” Saburo khoe thanh gươm bóng loáng.

“Thì thế mới nói!” Hayato tiếp tục. “Ở một ngôi làng nông dân, lại không phải của chúng ta, con bé lấy nó từ đâu?”

Cả bọn quay về phía Neko, người vẫn đang mài mê chuẩn bị bữa tối, thanh *katana* bí ẩn cất trong góc tường.

“Để tôi ra hỏi,” Miyuki đề nghị. Một lát sau cô trở lại với câu trả lời. “Neko nói nó nhặt được.”

“Nhặt được? Nhặt được ở đâu?” Hayato chất vấn.

“Ăn tối xong nó sẽ chỉ chúng ta.”

Nhóm võ sĩ trẻ bắt đầu chén bữa cơm quen thuộc bao gồm cơm trắng và rau luộc. Vừa xong, chúng không nghỉ mà lập tức khoác thêm áo rồi theo Neko ra ngoài. Neko dẫn cả đoàn băng qua quảng trường, và điều bất ngờ là, cô bé dừng lại trước một tiệm gạo. Kéo mạnh tấm cửa lớn bằng gỗ, nhóc tì cầm chiếc gậy cao chiếc đèn dầu chuẩn bị sẵn từ trước. Ánh đèn leo lắt chiếu sáng căn phòng bữa bọn đây những thùng chứa gạo bện bằng rơm.

“Ồ, vẫn còn nhiều lương thực đấy chứ,” Saburo bình phẩm.

“Cho một người còn được!” Miyuki phản bác. “Nhưng đây là cho cả làng sống sót qua mùa đông đấy!”

Neko ra hiệu bảo mọi người vào trong rồi bước vòng qua bãi cỏ khô gần cuối tường. Tại đây, họ phát hiện Kunio đứng giữa một núi vũ khí và giáp trụ. Lúc này, cu cậu đội một chiếc mũ sừng to quá cỡ, áo giáp che ngực đầm máu, tay cầm kiếm *katana* đã có nhiều vết nứt, xem chừng đang tự tưởng tượng mình là một chiến binh huyền thoại nào đó.

“Bỏ kiếm xuống!” Hayato ra lệnh, bản thân cậu vẫn chưa hết bàng hoàng với cảnh tượng trước mắt.

“Sao Neko được,” Kunio lập tức phản kháng. “Mà em thì không?”

Hayato quay về phía Miyuki. “Điều tôi sợ nhất đã xảy ra rồi đó!”

Nói đoạn cúi xuống nhặt một cây thương lên, vô tình để lộ cửa thông xuống hầm. Xem chừng bên dưới hăng còn thêm nhiều món đồ tương tự nữa.

Hayato tóm lấy Kunio, thô bạo lắc người thẳng bé này.

“Mấy thứ này ở đâu ra?” anh chàng cung thủ nghiêm giọng khiến Kunio sợ đến sững người.

Đúng lúc này thì Toge xuất hiện từ phía sau trả lời thay cho nó. “Từ xác mấy võ sĩ.”

25

RANH GIỚI

“Các người là những kẻ bất lương!” Hayato đẩy Kunio ra trường mắt lờm Toge.

Saburo, Yori và Yuudai cũng ném cho nhau những cái nhìn ghê tởm.

“Chắc có hiểu lầm gì ở đây rồi,” Jack cố tìm cách vượt qua bí mật đen tối vừa được phát hiện.

“Không hề!” Hayato nhặt một chiếc mũ giơ cao trong tay. “Bọn họ đã đi hôi của từ những võ sĩ thất trận, nhơ nhuốc như lũ kèn kèn mỡ xác!”

Nói đoạn quay chân định bước ra cửa. “Cậu định đi đâu vậy?” Jack với hỏi.

“Rời khỏi đây,” Hayato tuyên bố.

“Thế còn băng Akuma thì sao?”

Hayato lạnh lùng cười gằn. “Ý cậu là tôi nên mạo hiểm tính mạng của mình, để rồi bị chính những người mà mình đã ra sức bảo vệ cướp giết ư? Mơ đi!”

“Toge, nói với tôi đây không phải là sự thật đi,” Jack gần như van nài khi thấy Yuudai cũng bắt đầu cất bước.

“Hayato nói không sai,” Toge đáp. “Chúng tôi lần mò vào các bãi chiến trường, lấy vũ khí và giáp trụ từ các võ sĩ, mặc kệ bọn họ van nài.”

Jack hoàn toàn bất ngờ trước thái độ vô cảm của người nông dân.

“Nhưng đây cũng là có qua có lại thôi!”

Hayato đứng sững lại quay mặt nhìn Toge. “Các võ sĩ hi sinh đổ máu chống lại kẻ địch để nông dân an toàn trồng trọt cây cấy. Và đây là cách các người *trả ơn* cho chúng tôi ư?”

“Ơn?” Toge phản pháo, ngọn giáo trong tay run lên bần bật. “Mỗi lần *samurai* đến đây là họ lại xối tung đồng ruộng, bắt cóc phụ nữ, hà hiếp trẻ con, đốt nhà phá cửa! Người nông dân làm gì có *phút* nào được yên ổn cơ

chứ!” Toge vừa nói vừa đá vào một bộ áo giáp bên dưới. “Cậu bảo chúng tôi là quân bất lương, nhưng ai đã khiến chúng tôi phải làm như vậy?”

Nói đoạn, anh ta chỉ đầu giáo về phía các võ sĩ trẻ, gương mặt lộ rõ vẻ căm phẫn. “Chính *cha mẹ* của các người đấy!”

Thế rồi anh ta vụt luôn món vũ khí xuống sàn và xộc thẳng ra ngoài, để lại các võ sĩ trẻ lặng im xấu hổ. Jack không biết nên nghĩ thế nào. Nó không biết khoảng cách giữa nông dân và võ sĩ lại lớn đến vậy. Hoá ra đây chính là lí do các *ronin* từ chối giúp làng; cũng như lí do *samurai* bị quân chúng nghi kị.

“Cậu vẫn muốn rời đi chứ?” Jack hỏi Hayato.

Chàng cung thủ nhún vai. “Họ thiếu tôn trọng như vậy thì rơi vào hoàn cảnh này cũng là do tự chuốc lấy thôi.”

“Việc cần làm bây giờ là khắc phục - chứ không phải đổ lỗi,” Yori lên tiếng.

Cả bọn quay về phía nhà sư tí hon, giọng nói nhỏ nhẹ của cậu giờ đây chứa đựng sự thông thái mà chúng đang tìm kiếm.

“Thầy Yamada vẫn thường dạy tớ như vậy,” cậu giải thích. “Nếu cha mẹ chúng ta là nguồn gốc của vấn đề, vậy thì chúng ta sẽ là chìa khoá để giải quyết vấn đề đó.”

“Bằng cách nào?” Saburo chán nản.

“Hợp tác cùng nhau. Nếu có thể bảo vệ làng khỏi băng Akuma, chúng ta sẽ phần nào lấy lại được hình ảnh mà cha ông đã đánh mất.”

“Và kho vũ khí này sẽ giúp ích không nhỏ,” Miyuki nhặt một cây *naginata* trên sàn lên nói.

“Ừm,” Jack đồng ý. “Như vậy ít ra chúng ta cũng biến việc làm sai trái của các nông dân thành có ích.”

Hayato cũng điềm tĩnh gật đầu. “Tôi thừa nhận chúng ta cũng có một phần trách nhiệm.”

Đúng lúc này, Trưởng làng Junichi và Già làng Yoshi đột ngột xuất hiện bước vào trong.

“Mọi người vừa to tiếng à, có chuyện gì xảy ra ư?” Trưởng làng Junichi hỏi sau khi thấy khuôn mặt căng thẳng của các võ sĩ trẻ. Thế rồi ông nhìn thấy chỗ vũ khí và lập tức chuyển sang sợ hãi xen lẫn với tội lỗi.

“Ch...Chúng tôi...,” Trưởng làng lắp bắp.

“Không sao,” Yori cắt lời. “Chuyện trong quá khứ, không hẳn tương lai cũng như vậy.”

“Vâng, đương nhiên rồi,” Trưởng làng Junichi thở hắt ra nhẹ nhõm.

Già làng Yoshi kính cẩn nhìn Yori. “Nhà sư đây tuổi còn trẻ mà tâm hồn đã trầm tĩnh như bậc cao tăng rồi,” ông cảm thán. “Tôi đây sống tới từng này tuổi mới ngẫm ra rằng con người cần phải biết tha thứ để tiến lên phía trước. Dân làng Tamagashi sẽ mãi mãi nhớ ơn các vị.”

“Vậy là em được phép giữ cái này phải không?” Kunio giơ thanh kiếm trong tay hỏi.

“Cứ tự nhiên,” Hayato cười nhạt. “Và nhận luôn vị trí *tiên phong* khi quân Akuma tới.”

Nghe xong mặt Kunio lập tức trở nên xám xịt, vội vội vàng vàng rút món vũ khí xuống sàn. “Thôi thôi, vậy thì thà dùng giáo tre còn hơn.”

TRƯỜNG VÕ ĐẠO

Những tiếng hò hét chiến đấu vang vọng khắp ngôi làng. Ngay trước mặt Jack là từng nhóm nông dân đứng làm ba hàng, tay giơ cao nắm đấm, chân đứng tấn phòng ngự.

“Một, hai, ba...,” Saburo đếm từng nhịp.

Các nông dân liên tục hô “KI-AI!” tiếng vun vút phát ra không ngừng. Dù vẫn chưa đều nhịp nhưng bù lại thì họ rất nhiệt tình.

Sau khi kho vũ khí bí mật bị phát hiện, dân làng cảm thấy xấu hổ trước sự vị tha của các võ sĩ trẻ, nên thái độ tốt lên nhiều. Giờ đây họ tập luyện mà không hề than phiền, như thể chiến binh thực thụ vậy, đồng thời đã dần xem nhóm của Jack là đồng minh, chứ không phải kẻ áp bức - thứ trước đây luôn ám ảnh những con người sống dưới ách cai trị của Lãnh chúa Ikeda này.

Các võ sĩ của chúng ta cũng bỏ qua suy nghĩ cá nhân để tập trung vào mục tiêu trước mắt. Họ chấp nhận vinh danh các *samurai* đã ngã xuống bằng cách dùng vũ khí và giáp trụ của họ vào việc bảo vệ làng, đồng thời qua đó phần nào chuộc lại những cơ cực mà nông dân đã phải gánh chịu trong các cuộc chiến của giai cấp võ sĩ.

Jack thậm chí còn đề nghị dạy dân làng kỹ năng chiến đấu tay không và kiếm thuật cơ bản. Để chẳng may giặc cướp vượt qua được lớp phòng tuyến thì ít ra họ cũng biết cách tự vệ. Dù việc này là trái luật, cũng như xúc phạm đến lằn ranh phân giới xã hội, nhưng Hayato lại nhìn ra được lý lẽ trong đó, và thậm chí còn đồng ý đứng dạy một lớp. Thời gian không dừng về phía họ, thế nên mọi người hi vọng tập luyện chăm chỉ sẽ gia tăng tỉ lệ sống sót cho *tất cả*.

Ở khu vực bên cạnh Suburo, Yuudai đang dạy đội hàng rào của mình thương thuật. Anh chàng khổng lồ điều khiển họ đâm, thúc, cũng như đội hình phòng ngự, tấn công. Thái độ làm việc của Yuudai trong giai đoạn

trước đó đã vô tình để lại ấn tượng tốt trong nhóm đứng hàng rào, thế nên họ luôn là những người kỉ luật và siêng năng nhất.

Sát ngay đó, Miyuki cùng với Neko diễn tả các kĩ năng phòng vệ cho phụ nữ trong làng dùng trong trường hợp phải đối mặt với bọn cướp. Neko rất hào hứng với vai trò *ninja* tập sự của mình, thế nên mặc dù liên tục phải nhào lộn trên tuyết làm mẫu, con bé vẫn nhiệt tình không oán trách.

Trong lúc quan sát, Jack nghe thấy các phụ nữ to nhỏ với nhau, “Nhưng Neko đâu phải bọn cướp. Chúng ta làm sao chống lại những tên đàn ông to lớn đó được cơ chứ?”

Để bài học có uy hơn, Miyuki quyết định mời Yuudai tham gia. Sự xuất hiện của anh chàng khổng lồ này lập tức khiến nhóm phụ nữ im bật. Miyuki ra hiệu hướng dẫn Neko rồi quay sang nói với Yuudai.

“Túm lấy con bé,” Miyuki chỉ huy. “Đánh thẳng tay.”

Yuudai nhúu mày phản ứng. “Tôi không bao giờ đánh phụ nữ, nhất là bé gái chỉ bằng nửa người mình như thế này.”

“Cậu không làm đau được con bé đâu, tôi đảm bảo.”

Yuudai lưỡng lự nắm vạt áo kimono của Neko, rồi vừa cười áy náy vừa vung cao nắm đấm. Thế nhưng trước khi kịp ra đòn, Neko đã tóm lấy nắm đấm của cậu dùng chiêu bẻ ngón tay. Dù khoẻ như vâm nhưng Yuudai vẫn đau đớn vô cùng. Anh chàng định phản đòn, nhưng Neko nhanh hơn, đập lên chân trụ, rồi thúc ngón cái vào sườn đối phương, đúng như cách Miyuki đã dạy. Jack nhận ra đây chính là Chỉ Dao Quyền, một trong mười sáu tuyệt kĩ quyền thuật lợi hại của *ninja*. Liên tiếp trúng hai đòn, Yuudai bắt đầu mất thăng bằng, Neko bồi thêm một chiêu vặn cổ tay, và lần này thì anh chàng khổng lồ thật sự ngã quỵ, bất lực nằm trong tầm khống chế của đòn khoá tay.

“Lũ kiến nhỏ vẫn có thể đục thủng thân cây to,” Miyuki tự hào tuyên bố, nhóm phụ nữ thì trố mắt trước màn tí hon đả khổng lồ vừa diễn ra. “Nhãn thuật không cần sức khoẻ hay chiều cao; mà quan trọng nhất là khéo léo và kĩ thuật. Rất phù hợp với phụ nữ.”

Hoàn toàn bị thuyết phục, nhóm phụ nữ chỉ bức bối vì không thể nhanh chóng được thực hành. Miyuki chia họ thành từng cặp tận tình huấn luyện. Còn Neko thì ái ngại nên đưa tay giúp Yuudai đứng dậy. Yuudai vui vẻ chấp thuận, nhưng lại kéo luôn nhóc tí cầm điếu xuống rồi nghịch ngợm trát tuyết lên mặt cô bé. Neko vội vàng lăn ra rồi bật cười. Cô nhóc gom tuyết

định phản công, nhưng Yuudai đã nhanh chóng vo tròn một quả đại pháo thực thụ. Bất ngờ, một tràng đạn tuyết đập vào người anh chàng từ phía sau.

“Chúng tôi không chỉ có một người!” Miyuki reo lên sau khi quăng một quả đạn tuyết vào mặt Yuudai.

Anh chàng khổng lồ tội nghiệp chỉ biết vừa cười vừa xin tha khi liên tục phải hứng chịu từng trận tấn công của đám phụ nữ. Đội xây hàng rào tận tụy cũng xông vào giúp thủ lĩnh của mình, bắt đầu phản công.

Jack quyết định bỏ qua màn này, dù sao cũng hiếm khi có được không khí vui vẻ như vậy.

Phía cuối quảng trường, Hayato đã bắt đầu bài dạy kiếm thuật. Jack vội vàng bước đến thụ lí phân nửa môn đồ của mình, những người từ nãy vẫn đang háo hức chờ đợi. Vì không có đủ kiếm cho toàn bộ làng nên chỉ một vài nông dân được sàng lọc tuyển ra. Mỗi người đều cầm trên tay một thanh trường kiếm *katana* hoặc đoản kiếm *wakizashi*. Lẽ ra nên bắt đầu bằng kiếm gỗ *bokken* thì an toàn và bài bản hơn, nhưng vì chỉ còn mười ngày ngắn ngủi nên đành phải làm liều. Dù sao thì Jack vẫn mong muốn các học sinh của mình phải hiểu thật ra việc cầm kiếm trên tay là như thế nào ngay từ đầu. Nó cầm một cây tre lên rồi nói, “Thứ này có thể so sánh với xương của các vị.”

Nói đoạn cầm mạnh xuống đất rồi rút kiếm chém ba đường nhanh như điện xẹt. Trên thực tế cả màn trình diễn này chỉ kéo dài có vài giây.

Một người trong số các nông dân phì cười. “Trật lất rồi!”

Đúng là thoát nhìn thân tre chẳng có gì thay đổi cả. Nhưng rồi phần ngọn từ từ rơi ra, rồi đến hai khúc tiếp theo, tựa như đốt ngón tay vậy.

Jack cầm một mẫu lên chỉ cho người vừa cười cợt thấy đường cắt vừa rồi ngọt như thế nào. “Những thanh kiếm này sắc bén vô cùng,” nó cảnh báo. “Cần phải tuyệt đối thận trọng khi sử dụng. Các vị sẽ không muốn tay cộng sự - hoặc *chính mình* - thành ra như thế đâu!”

Màn biểu diễn vừa rồi đã làm cho các nông dân thật sự sợ hãi.

“À mà lúc gặp bọn cướp thì cứ bộc phát ra hết nhé!” Jack thêm vào.

Một tràng cười nổ ra, không khí cũng phần nào cởi mở hơn.

“Kiếm được xem như cánh tay kéo dài, món vũ khí lợi hại nhất của võ sĩ,” Jack vừa nói vừa trình bày tư thế đứng tấn và cầm kiếm chuẩn – nắm bằng cả hai tay, mũi hướng ngang tầm mắt về phía trước. Do đã trải qua một thời gian dạy kiếm cho cậu em trai Hanzo của Akiko nên nó đã quen

với việc hướng dẫn, hiểu rõ mình cần phải làm gì để đối phương dễ hiểu. Trong mười ngày ngắn ngủi có lẽ chỉ kịp điểm qua các tư thế chém và gạt đơn giản nhất. Thầy Kyuzo, vị võ sư Thế thuật trước đây của Jack vẫn thường bảo rằng *những kĩ năng dù là cơ bản nhất vẫn luôn hữu dụng trong chiến đấu*, Jack chỉ mong sao câu này là chính xác.

“Khi bọn Akuma đến, mọi người đều đã thành chiến binh,” Jack hứa hẹn.

Phấn khích với câu khích lệ này, các nông dân liền bắt chước thế đứng tấn của Jack. Sau khi sửa xong tư thế, Jack bắt đầu hướng dẫn đòn đầu tiên - *kesagiri* - chiêu chém chéo đơn giản nhưng vô cùng nguy hiểm.

Lúc các môn đồ bắt đầu tự tập thì Yori bước đến.

“Có chuyện gì à?” Jack hỏi, trước đó nó đã phân công nhà sư nhí quản lí chốt canh vừa xây dang dở.

Yori lắc đầu. “Nãy giờ chỉ thấy một, hai con hươu thôi. Cứ như vậy lại hay.”

Cậu quan sát xung quanh rồi kết luận. “Cảnh này làm tớ nhớ trường Nhị Thiên Nhất Lưu quá!”

Jack gật đầu, cảm tưởng như kí ức ủa về trong não. Mới hôm nào nó còn là một thằng nhóc chân ướt chân ráo đến Kyoto. “Khác ở chỗ bây giờ tụi mình lên chức võ sư rồi!”

Yori cười khúc khích. “Thế thầy Saburo đang làm cái gì đó?”

Lúc này, nhóm đào hào của Saburo đang tập trung quan sát anh chàng đặt một thanh gỗ lên hai chiếc cột cao ngang hông.

“Có vẻ là *tamashiwari*,” Jack phán đoán.

Nghĩ vậy, nó bèn ra hiệu tạm dừng lớp kiếm thuật để tất cả cùng quan sát màn Mộc Thí sắp diễn ra.

“Tôi sẽ cho mọi người thấy đòn này uy lực như thế nào!” Saburo kiêu ngạo nói với các môn đồ rồi vừa hô KI-AI vừa giơ cao nắm đấm mạnh xuống tấm ván mẫu. Đòn tấn công lập tức khiến tấm ván vỡ tan tành thành nhiều mảnh.

Các nông dân xung quanh tán dương không ngớt. “Xem ra cậu ta tiến bộ khá nhiều rồi!” Yori nhận xét.

Jack gật đầu đồng tình, tuy vẫn nhìn thấy Saburo giả vờ chấp tay ra sau để len lén xoa.

Tiếng vỗ tay thưa thớt dần, một cụ ông lâu bầu, “Dễ ợt có gì đâu.”

Bực mình, Saburo trừng mắt nhìn người dám có ý kiến với màn trình diễn của mình. “Thế ông làm thử tôi xem nào?” Saburo đặt lại một tấm ván khác thách thức.

Điều bất ngờ là ông cụ thân thể chỉ có da bọc xương này bước lên thật. Jack thầm tự hỏi không hiểu điều gì khiến người này tự tin đến như vậy.

Ông cụ đứng trước tấm ván quan sát vài giây rồi nhặt một chiếc rìu lên, dễ dàng chặt đứt làm hai đoạn.

Những người nông dân khác phá lên cười, Jack và Yori cũng không phải ngoại lệ. “Th...Thế này cũng tính hả?” Saburo tức tối.

Ông cụ nhún vai. “Chẳng qua võ sĩ các cậu cứ thích phức tạp hoá vấn đề đấy chứ.”

DÂY GAI

Thời gian trôi nhanh đến chóng mặt. Mỗi ngày qua đi thì kì hạn lại càng thêm gấp rút. Tuy không nói ra, nhưng có lẽ cái tên Akuma đã lấp đầy tâm trí mọi người. Không khí vui vẻ mấy hôm trước đã hoàn toàn biến mất, thay bằng quyết tâm cao độ. Bên cạnh thời gian luyện tập như quân đội chính quy, công tác xây dựng cũng được đẩy nhanh hết mức. Áp lực tăng cao khiến tất cả đều phải dốc sức từ sớm tinh mơ đến tận tối muộn.

Vào ngày thứ sáu trước đêm trăng đen, Jack nghe thấy những tiếng la hét ở phía bắc ngôi làng nên vội vàng cùng Yori chạy đến.

“Tại sao không thấy khói bốc lên?” Nó vừa hỏi vừa rút kiếm ra.

“Có lẽ bọn cướp đã dùng lối đi bí mật nào đó!” Yori suy đoán, cậu siết chặt cây quyền trượng trong tay, tiếng đinh đang vang lên theo từng nhịp.

Phi như bay đến nơi, đập vào mắt hai đứa là một hàng rào chắc chắn được bao bọc bằng dây gai sắc nhọn cao gấp đôi người trưởng thành, chiếm lĩnh hoàn toàn phía bắc ngôi làng, phần cọc gỗ được vót nhọn cẩn thận nên gần như chỉ có kẻ điên mới dám liều lĩnh trèo qua.

Yuudai và nhóm làm hàng rào tiếp tục gia cố thêm một lớp cỏ khô phía trong rồi sẵn sàng quan sát thành phẩm của mình.

“Nhiệm vụ hoàn thành rồi!” Yuudai đồng thanh tuyên bố trong tiếng reo hò một mẻ nhưng hứng khởi của các nông dân.

“*Làm được thế này thì la cũng đáng!*” Jack thu kiếm vào vỏ thầm nghĩ.

Quan sát kĩ hàng rào kiên cố, Jack tự tin đây là một bức tường phòng ngự vô cùng vững chắc.

“Chỉ cần một nhóm quân dùng giáo đứng chắn ở đây nữa thì coi như hết đường công phá!” Yuudai hãnh diện.

“Chậc, lại thua anh mất rồi!” Miyuki xuất hiện cùng với Neko và hai người cộng sự. “Chúng tôi chỉ còn một chút nữa là xong.”

Jack quyết định không đề nghị Miyuki cho xem, vì căn bản nàng nữ sát thủ này chỉ đồng ý để lộ mỗi hai lá chắn gỗ hẹp mà thôi.

Để lại vài người nông dân canh gác, cả nhóm bước đến quảng trường. Tại đây, gác canh đã được xây cao gấp đôi nhà kho, đang tới công đoạn hoàn thiện cuối cùng, sau khi hoàn thành dự kiến có thể bao quát cả ngôi làng và khu vực bình nguyên xung quanh.

“Tuy không thể so sánh với hàng rào của cậu, Yuudai,” Jack bình phẩm. “Nhưng ít ra cũng gọi là tạm ổn.”

Nói đoạn nó bước lên trước định dẫn đường cho Miyuki và Yuudai kiểm tra thành quả.

“Thứ này không chịu nổi sức nặng của tôi đâu,” Yuudai đề nghị ở lại cùng Yori.

“Vả lại tôi cũng sợ độ cao nữa.”

Miyuki sững sờ nhìn anh chàng khổng lồ. “Thế anh đối phó với tầm nhìn từ tít trên đó của mình bằng cách nào vậy?”

“À, không nhìn xuống là xong ấy mà,” Yuudai tếu táo đáp.

Rốt cục, chỉ mình Jack và Miyuki leo lên. Hai đứa phóng tầm nhìn ra bình nguyên Okayama, các thửa ruộng bên dưới lúc này đều đã được xả đầy nước, Hayato cùng đội của cậu đang tiếp tục dẫn nước sang các rãnh hào bao quanh làng.

“Cậu rất tuyệt đấy, Jack,” Miyuki nói sau khi quan sát một lượt xung quanh.

“Cảm ơn, nhưng căn bản toàn nhờ anh thợ mộc cả đấy chứ,” Jack xấu hổ.

“Tôi không nói cái tháp này. Mà là toàn thể cục diện ấy. Sau khi hoàn tất phần hào và phá cầu thì ngôi làng chẳng khác gì một pháo đài nho nhỏ. Dù bằng Akuma mạnh mẽ và nguy hiểm đến đâu thì cũng phải suy nghĩ kĩ trước khi dám tấn công đấy.”

“Nỗ lực tập thể mà,” Jack khiêm tốn.

“*Muốn lãnh đạo người khác, trước tiên phải bước đi cùng họ,*” Miyuki mỉm cười ấm áp. “Cậu đã thực hiện điều này rất tốt, phải tự hào mới đúng chứ.”

Nói đoạn cô nhìn thẳng vào mắt Jack, tình cảm dạt dào hơn cả lòng ngưỡng mộ. “Tôi rất mừng vì đã đến đây,” nữ sát thủ cúi đầu thì thầm. “Từ

khi cậu ra đi, mọi thứ như khác hẳn...”

“Hồng mất Jack ời!” Saburo vừa chạy vừa la lớn. Anh chàng hốt hải gọi mọi người đến khu vực phía đông của làng.

“Chắc có vấn đề gì rồi,” Jack nói với Miyuki rồi nhanh chóng bước xuống thang.

Cả bọn chạy theo Saburo. Tm hình nơi này tương đối lộn xộn, hào mới đào xong chừng hai phần ba, nhưng chẳng ai buồn làm việc nữa. Kunio ôm đầu ngồi trên một bãi đất, xèng vút ngay bên cạnh.

“Thật là phí công vô ích mà,” nhóc nông dân rên rĩ.

Saburo trở tay vào một phần hào giải thích. “Bữa nay Hayato đã làm xong phần xả nước cho ruộng nên tớ mới nhờ cậu ấy dẫn thử nước vào đây. Nhưng như cậu thấy đấy, hoàn toàn thất bại rồi. Ngôi làng này địa hình dốc đứng, chỉ một lúc nước lại trôi đi hết ngay.”

Jack sững sờ nhìn xuống rồi quay về phía các võ sĩ trẻ khác. Cả bọn đều khiếp đảm trước tầm quan trọng của vấn đề này.

“Là lỗi của tớ,” Saburo buồn bã lắc đầu. “Đúng là cái ý tưởng chẳng ra đâu vào đâu mà.”

“Không, dù sao đây vẫn là một phòng tuyến tốt,” Jack an ủi, dù nó biết nỗ lực những ngày qua của nhóm đào hào coi như thành công cốc.

“Không có nước, bọn cướp sẽ *dễ dàng* vượt qua thôi.”

“Đấy là nếu chúng ta không rải thêm dây gai vào,” Miyuki đề nghị.

Mọi người mất vài giây suy nghĩ trong im lặng, rồi lần lượt gật đầu tán thành.

“Ý tưởng quá tuyệt vời!” Jack thốt lên. Nói đoạn xoay sang bảo Yuudai. “Cậu có thể chỉ huy mọi người tìm thêm dây gai được không?”

“Tất nhiên rồi,” Yuudai đáp.

Thái độ nhiệt tình của anh chàng không khỏi khiến ba anh nông dân đang đứng bên ngoài rên rĩ than khổ.

“Chúng tôi đã phải đổ cả máu để xây lên hàng rào đó!” một người phát biểu, anh ta giơ cánh tay trầy trụa khắp nơi của mình lên như để tăng thêm sức thuyết phục.

“Akuma sẽ không nhẹ nhàng như vậy đâu,” Yuudai chẳng tỏ ra chút cảm thông nào. “Nhanh nhẹn lên, còn nhiều việc phải làm lắm!”

Nói đoạn liền dẫn nhóm của mình đi thực hiện công việc hành xác.

Đúng lúc này thì Hayato chạy đến. “Chỗ ruộng sẽ hoàn thành trong đêm nay,” cậu tuyên bố. “Sáng sớm mai tiến hành phá cầu luôn.”

“Rất tốt,” Jack đáp. “Bọn tớ cũng vừa tìm được giải pháp cho vụ hào - rải dây gai.”

Hayato đáp lại bằng giọng thán phục, “Ý tưởng ấn tượng đấy, Jack!”

“Cảm ơn nha,” Miyuki mỉm cười khiến Hayato thiếu điều tự vả vào miệng mình.

Jack cố nén cảm giác buồn cười lại mà xoay người lấy xẻng trao cho cả hai. “Tụi mình cũng đào thôi,” nó tuyên bố rồi ngay lập tức bắt tay vào việc.

VÔ VỌNG

Mặt đất mùa đông cứng như đá khiến việc đào hào vô cùng chậm chạp, tay ai cũng sưng tấy và đau. Phía đối diện liên tục vang lên những tiếng rên rỉ la hét từ nhóm vật dây gai của Yuudai. Sau nhiều giờ liên lao động mệt nhọc, Jack quyết định tạm dừng. Nhận được hiệu lệnh kết thúc ngày làm việc, các nông dân lập tức buông dụng cụ mệt mỏi trở về nhà.

“Sao lại để họ đi như vậy,” Hayato lau mồ hôi và lên tiếng. “Vẫn còn phải tập luyện cơ mà.”

“Thôi quên đi!” Saburo gần như đổ gục xuống gốc cây. “Ai cũng kiệt sức hết rồi.”

“Thế những người đó thích mệt - hay thích chết hơn?”

“Trời sắp tối rồi ông ơi,” Saburo vừa chống chế vừa tìm sự hưởng ứng từ những đứa còn lại.

“Càng tốt chứ sao,” Hayato không hề nao núng. “Nhiều khả năng bọn chúng sẽ chọn ban đêm để tấn công.”

“Cậu ta nói đúng đấy,” Miyuki đồng tình trong sự bất ngờ của Hayato. “Sau khi vụ này khép lại muốn nghỉ bao nhiêu mà chả được.”

Dù mệt muốn đứt hơi, nhưng Jack cũng cảm thấy việc tập luyện thêm là vô cùng cấp thiết. Chỉ toàn lực dốc sức thì mới mong thu được thành tựu trước khi kì hạn tới.

Nghĩ vậy nó bèn nói với Toge. “Phiền ông bảo mọi người tập trung ở quảng trường chuẩn bị tập luyện.”

“Cái gì cơ?” Toge sửng sờ, khuôn mặt hốc hác hơn bao giờ hết. “Nếu cứ tiếp tục như vậy thì sức đâu ra mà chiến với chả đấu!”

“Chưa nói tới sức, các vị đến kĩ năng còn không có,” Hayato khắt khe.

Toge thiếu điều gào lên. “Rồi rồi, các người muốn gì chẳng được.”

Sau vài lần hiệu triệu, cuối cùng những người nông dân cũng tập hợp đông đủ, rệu rã bước vào hàng ngũ. Hayato cùng các võ sĩ trẻ đứng trên mái

hiên nhà Trưởng làng điều động. Nhìn thấy đội hình rời rạc, động tác uể oải thiếu sức sống, Hayato thực sự tức giận.

“Sai rồi! Tôi bảo là hình mũi tên cơ mà!” Anh chàng cung thủ hét lớn trước đội đào hào.

Trong lúc những người này sắp lại hàng ngũ thì một thành viên của đội giữ cầu vung về làm rơi cả giáo khiến xảy ra hàng loạt vụ va chạm khác. Jack, người điều hành khu vực này, bắt đầu cảm nhận sâu sắc được nỗi khổ của Hayato.

“Dừng lại!” Hayato tuyệt vọng. “Tất cả mọi người, MAU DỪNG LẠI!”

Toàn bộ dân làng đứng yên tại chỗ nhìn về phía chàng cung thủ.

“Thậm chí khi còn dễ bảo hơn đây! Suốt tuần qua các anh đã học *cái gì* vậy?”

“Chúng tôi cố hết sức rồi,” Toge phản đối.

“Như vậy mà gọi là hết sức? Phải thật *tập trung* vào. Có cần tôi nhắc là kì hạn chỉ còn có vài hôm nữa không?”

Nghe đến đây, các nông dân lạnh cả sống lưng cúi gục đầu.

“Làm ơn trở về vị trí và NGHIÊM TÚC giùm tôi!”

Lần này thì dân làng rất vội vã, nhưng vì vậy nên lại càng hỗn loạn hơn.

Jack vội chạy đến. “Hay cho nghỉ một lát vậy?”

“Đã được cái gì đâu mà nghỉ?”

Yori tham gia vào câu chuyện. “Có khi tụi mình quá nghiêm khắc chẳng?”

Hayato lắc đầu. “Võ sinh Nhị Thiên Nhất Lưu như các cậu phải hiểu tầm quan trọng của việc tập luyện hà khắc là như thế nào rồi chứ.”

“Tớ hiểu,” Yori tiếp tục. “Nhưng bọn họ *không* tệ đến vậy đâu.”

“Làm ơn nhìn kĩ đi. Tôi thấy họ thật vô vọng thì có! Không hề có lấy dù chỉ là một chút tinh thần võ sĩ đạo nào!”

“Chuyện rồi sẽ đâu vào đấy thôi.”

“Giá mà tôi cũng lạc quan được như cậu,” Hayato thở dài.

Nói đoạn cậu ta bước đến lều thợ rèn cầm búa đập vào đe sắt.

“CƯỚP! CƯỚP TỚI!” Cậu la to.

Giật mình trước hồi còi báo động, dân làng tán loạn như ong vỡ tổ. Các tổ đội liên tục va vào nhau, vũ khí rơi lịch bịch xuống đất.

Hayato trở lại với khuôn mặt đầy suy tư. “Giờ cậu đã thấy chưa?”

Buổi tập kéo dài đến tận tối muộn. Màn báo động giả vừa rồi đã khiến nhóm võ sĩ trẻ hiểu sâu sắc mình cần phải làm gì. Họ dốc hết sức động viên, hướng dẫn dân làng cố gắng vượt qua cơn kiệt sức.

“*Trở lại bài đầu tiên!*” Hayato ra lệnh bằng chất giọng gần như gào thét. “Hàng ngũ không bao giờ được để bị chia cách như vậy. Trong cơn bão cây nào đơn độc sẽ đổ ngã, nhưng cả một khu rừng đứng với nhau thì không. Tôi đã dặn lần thứ bao nhiêu rồi?”

Đến lúc này thì Toge vút luôn giáo xuống đất. “Đủ lắm rồi!”

Ông ta định bỏ đi, nhưng Hayato đã nhảy xuống và chặn lại. “*Không được tùy tiện rời khỏi vị trí!*” cậu gào lên.

Toge vẫn ngoan cố. “Để tôi đi! Tôi *không* phải võ sĩ như mấy người!”

“Và đó chính là vấn đề đấy!” Hayato khinh bỉ. “Các anh bỏ cuộc quá dễ dàng, còn chúng tôi *buộc* phải chiến đấu.”

“Rồi sao?” mặt Toge đỏ lừ vì tức giận. “Tôi sinh ra đã là một nông dân. Tập với chả luyện, quá muộn, *quá muộn* rồi!”

Nói đoạn giẫm gãy cây giáo tre thành hai đoạn rồi hậm hực chạy đi mất.

“Toge nói đúng,” một người lớn tuổi lâu bầu. “Chúng ta làm sao mà trở thành chiến binh được.”

Không khí càng lúc càng nặng nề, dần dần những người nông dân đều lần lượt buông vũ khí bỏ về nhà. Các võ sĩ trẻ chỉ biết chán nản nhìn đội quân nghiệp dư của mình tan rã.

Saburo chán nản lắc đầu. “Bây giờ tớ mới hiểu vì sao ông già bảo nông dân cần võ sĩ hơn võ sĩ cần nông dân. Tuy họ làm ra gạo, nhưng không hề có đủ dũng cảm để bảo vệ gạo.”

Không còn việc gì để ở lại, mọi người bèn trở về chỗ tập trung. Hayato bực tức đá tung cả tuyết. Đúng lúc Jack cũng định bỏ đi thì ông Sora tất tả chạy đến chỗ nó.

“Tôi xin thay mặt Toge xin lỗi mọi người,” ông cúi đầu nói. “Tháng nào gần đến kì trăng đen Toge cũng như vậy cả. Năm ngoái, vợ cậu ta bị Akuma giết vì dám giấu gạo để dành nuôi con.”

Jack nhìn về hướng chiếc bóng của Toge, người đang cô đơn ngồi cạnh bờ hồ. “Ông ấy có con à?”

Ông Sora buồn bã lắc đầu. “Từng có con.”

Nói đoạn thất thểu kéo giáo tre bước đi.

Quảng trường lúc này chỉ còn một mình Jack. Nó thực sự cảm thông với Toge. Có lẽ cuộc đời đầy sóng gió đã hoàn toàn đánh gục người đàn ông bất hạnh ấy.

Yori trở lại tìm Jack. “Cậu đang làm gì vậy? Neko đã nhóm lửa rồi đấy.”

Jack thở dài. “Có lẽ Hayato đã đúng. Bọn họ vô vọng thật rồi. Sĩ khí quá rệu rạo, thậm chí có muốn cũng không đủ khả năng đứng lên.”

“Đưa cá cho một người, anh ta sẽ ăn hết ngay,” Yori nói. “Dạy cách đánh cá cho một người, anh ta sẽ không bao giờ biết đói nữa.”

“Nhưng sẽ cần cả *đống* thời gian mới đạt được thành tựu gì đó mất,” Jack cãi lại. “Mà chúng ta thì chỉ có vài ngày. Cố gắng cũng vô ích.”

“Dù có chúng ta hay không thì Akuma vẫn sẽ tấn công. Cậu giúp họ tức là cho họ một cơ hội, điều mà trước đây những người này chưa bao giờ sở hữu.”

29

TRUY NÃ

“Jack! Cậu phải nghe cái này mới được!” Miyuki lay Jack dậy vào sáng hôm sau.

Nữ sát thủ cũng đồng thời gọi những người khác rồi dẫn họ bí mật ra sau nhà Junichi. Nhìn qua khe hở giữa tường, họ nhận thấy đám đông dân làng đang tập trung trước mặt Junichi, Toge và Yoshi. Một người nông dân trẻ tuổi ngồi giữa căn phòng, mọi tai mắt đều hướng về phía anh ta.

“Ai đã cho cậu biết tin này?” Trưởng làng Junichi lên tiếng.

“Một người lái buôn,” nông dân trẻ trả lời. “Nghe nói người ta đã cho dán hình ảnh khắp chợ Okayama.”

“Phần thưởng là bao nhiêu?”

“Bốn *koban* ạ!” anh ta thốt lên.

Một tràng những tiếng trầm trồ phát ra, sau đó dân làng bắt đầu thì thầm to nhỏ.

“Nhiều đó là đủ chi phí sinh hoạt cả năm cho làng chúng ta đấy,” Junichi xoa cằm.

“Và cũng đủ để trả cho Akuma,” một người khác phát biểu.

“Đồng nghĩa với việc chẳng phải đánh đám gì nữa.”

“Sướng hơn chịu đựng tập huấn hằng đêm là cái chắc!” Toge tham gia vào.

Junichi giơ cao tay ra hiệu giữ im lặng. “Ý mọi người là chúng ta giao nộp cậu Jack Fletcher ư?”

“Đương nhiên!” một ông lão lên tiếng. “Người này là trọng phạm triều đình. Kẻ thù của Tướng Quân!”

“Không được!” Ông Sora phản ứng. “Jack là cứu tinh của làng Tamagashi!”

“Là khắc tinh thì có ấy!” ông lão phản kháng. “Nếu còn tiếp tục chứa chấp, trước sau gì quân lính cũng đến giết sạch mọi người ở đây thôi!”

Những người khác cũng ra vẻ tán đồng.

“Nhưng thiếu cậu ta ai sẽ chống lại Akuma?”

“Tay ngoại quốc đó chẳng biết cái gì đâu. Đơn giản chỉ là một thằng nhóc đang chơi trò võ sĩ mà thôi! Chúng ta tuyệt vọng mới phải tìm đến nó, giờ có cách khác hay hơn rồi tội tình gì!”

“Bộ ông quên Jack là *samurai duy nhất* đồng ý giúp làng mình rồi ư?” Yuto xen ngang vào. “Jack đã cứu con chúng tôi, và cậu ấy sẽ cứu tất cả mọi người.”

“Cậu ta *vẫn* sẽ cứu chúng ta thôi,” Toge mĩa mai. “Những bốn đồng koban lận cơ mà.”

Già làng Yoshi bất ngờ tăng hăng gây chú ý. “Thế sang năm Akuma lại đến thì chúng ta tính sao? Sẽ chẳng còn võ sĩ ngoại quốc nào để phản bội nữa đâu.”

“Thuê người đối phó là được ấy mà!” ông lão nông dân vẫn kiên trì.

Yoshi cười đắng chát. “Bộ ông cho rằng Lãnh chúa Ikeda sẽ trả tiền thật đấy hả?”

“Ông ta không có cách nào khác! Tiền đó là tiền của Tướng Quân!”

“Lãnh chúa Ikeda sẽ dành hết mọi công lao - và phần thưởng.”

“Chúng ta không thể chống lại lệnh triều đình!”

“Làm cũng đã làm rồi,” Yoshi phản bác. Nói đoạn trừng mắt nhìn dân làng, “*Đây* là cách các anh đền đáp người đã mạo hiểm tính mạng vì mình ư?”

Nhóm võ sĩ trẻ lặng lẽ quan sát màn tranh cãi quyết liệt giữa nỗi sợ hãi, tinh thần trách nhiệm, và lòng biết ơn của các nông dân.

Jack thấy bụng mình như thắt lại. Chẳng còn nơi nào trên đất Nhật này là an toàn với nó nữa. Phần thưởng lớn thế kia thì chẳng người nào là đáng tin. Có điều, sau tất cả những gì đã làm cho dân làng, Jack thật sự không ngờ mình lại đứng trước nguy cơ bị họ giao nộp như thế.

Miyuki quay sang nhìn nó. “Đến lúc rời khỏi đây rồi. Nhưng còn băng Akuma thì sao?”

“Cậu là một võ sĩ trọng danh dự,” Hayato ngưỡng mộ. “Nhưng đám người này không xứng đâu. Họ không có tinh thần võ sĩ đạo, hay thậm chí là tư tưởng trung thành.”

“Chưa chắc dân làng sẽ giao nộp tôi đâu,” Jack ngoan cố.

“Nông dân trước giờ vẫn như vậy,” Hayato đáp. “Cậu không bao giờ có thể tin tưởng họ.”

Jack nhìn Neko, người này giờ vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó ước gì kĩ năng giao tiếp bằng kí hiệu của mình đủ cao thâm để có thể giải thích cặn kẽ cho con bé.

“Tụi mình có thể mang Neko theo,” Miyuki gợi ý.

“Tụi mình?” Jack hỏi lại.

Miyuki gạt đầu bất chấp cái nhìn chăm chăm của Jack. “Cậu nghĩ tôi là loại người nào?”

“Tớ sẽ đi với cậu,” Yori tuyên bố. “Và Saburo cũng vậy.”

“Tốt thôi,” Saburo lên tiếng. “Dắt lên quan phủ cái là được bốn đồng tiền vàng đó!”

Mọi người lập tức nhìn về phía anh chàng.

“Giờ thôi mà,” Saburo lập tức cải chính. “Có điều phen này Shogun chơi trội thật đó. Ông tăng tiền thưởng lên gấp đôi những hai lần rồi.”

“Đùa không đúng chỗ,” Hayato khó chịu. “Jack à, cậu về thu dọn hành lí đi. Tôi và Yuudai sẽ ở lại cản đường dân làng.”

“Nhưng nếu Akuma đến đây và nhìn thấy các công trình xây dựng thì dân làng sẽ chết chắc đó,” Jack e ngại.

“Đấy là tự họ chuốc lấy,” Hayato không chút nhượng tình. “Thôi không nói nữa. Mau đi đi!”

Jack đã định nghe theo thì đột nhiên Yori ra hiệu bảo mọi người áp tai vào tường.

“Khoan đã!” nhà sư nhí nói. “Trưởng làng Junichi đang kêu gọi bỏ phiếu.”

“Ai đồng ý giao nộp Jack Fletcher thì giơ tay lên!” Vị Trưởng làng tuyên bố.

Ông lão nông dân ban này lập tức giơ cao tay, kéo theo sau là những người bên cạnh.

Qua tầm nhìn hạn chế từ khe hở tường hậu, Jack không thể biết chính xác số phiếu bầu, nhưng xem ra cũng chẳng ít.

“Ai phản đối giơ tay lên!”

Yuto là người đầu tiên, sau đó đến ông Sora, rồi người nông dân bên cạnh ông. Trưởng làng Junichi bắt đầu đếm trong lúc ông Sora vẫn kiên trì thuyết

phục các nông dân chưa quyết định. Jack toát cả mồ hôi lạnh. Có năm người bạn bên cạnh, nó chẳng sợ gì dân làng. Vấn đề nằm ở quân lính của Tướng Quân. Xem chừng họ đã đến rất gần rồi.

“VẬY là xong,” Trưởng làng Junichi tuyên bố. “Làng Tamagashi sẽ *làm* *ngơ* mệnh lệnh của tướng quân, bất chấp hậu quả có ra sao....”

Jack nhẹ nhõm thở hắt. Lòng tin của nó cuối cùng cũng được các nông dân đền đáp.

“Không thể tin được!” Hayato thốt lên. “Bọn họ thật sự biết giữ trung thành và danh dự ư?”

Sự việc đã ngã ngũ, cả bọn định quay về dùng bữa sáng thì bất ngờ phát hiện Kunio đang hớt hơ hớt hải chạy đến. Thằng nhóc vấp ngã đập mặt xuống tuyết, nhưng rồi nhanh chóng đứng lên tiếp tục chạy. Nó thở hồng hộc đến suýt nữa nói không ra hơi.

“T...Tới...rồi...,” Kunio lắp bắp. “AKUMA TỚI RỒI!”

TRINH THÁM

“Bọn Hắc Nguyệt tới sớm!” Junichi thốt lên rồi vội vàng chạy ra xem xét tình hình. Những người dân đang tụ tập cũng bắt đầu hoảng loạn cả lên.

“Hào gai hãy còn chưa xong nữa,” Saburo cảnh báo.

“Cầu cũng vậy,” Hayato tháo cung trên lưng.

Jack nhận thấy cây phương trượng của Yori khẽ rung. Dù nhà sư nhí đã cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nó biết đứa bạn này của mình không phải người phù hợp ở chiến trường. Hơn nữa không chỉ mình Yori mà hầu như cả nhóm đều vô cùng hồi hộp.

Dù sao thì chuyện gì tới cũng đã tới. Jack quyết định bỏ qua nỗi sợ để tìm cách trấn an những người bạn đồng hành.

“Không việc gì phải ngại. Chúng ta là *samurai*...,” nói đoạn nhìn về phía Miyuki, “và *ninja*. Bây giờ việc cần làm là tập trung nhóm của mình về đúng vị trí phòng ngự. Dù sao yếu tố bất ngờ vẫn thuộc về phe mình.”

Jack đặt một tay lên vai Yori an ủi. “Riêng cậu theo sát tớ, tớ sẽ cần trí tuệ của cậu giúp sức.”

Phấn khích với lòng tin mà Jack trao cho mình, Yori siết chặt quyền trượng trong tay.

“Kunio, chạy đi phát pháo hiệu,” Jack ra lệnh.

“Nhưng mà... chỉ có hai tên tới...,” nhóc nông dân vẫn chưa lấy lại hơi.

Nghe xong, Hayato liền đứng sững lại. “Trưởng làng Junichi, ông bảo bọn chúng có đến *bốn mươi tên* cơ mà?”

Trưởng làng Junichi gật đầu. “Mọi lần đều như vậy.”

“Đã vậy để tớ ra tay cho,” Yuudai xoa tay cười tươi. “Bọn này tới số rồi.”

“Có lẽ đây là quân trinh sát,” Miyuki nhận xét. “Không nên đánh động cho Akuma về sự hiện diện của chúng ta.”

“Miyuki nói đúng,” Jack đồng tình. “Trước tiên phải quan sát thêm cái đã. Chúng ở đâu, Kunio?”

Nhóc nông dân chỉ ra phía sau. “Ngay bên cạnh cây cầu.”

Cả bọn phóng đến khu vực phía đông làng, rồi ẩn sau tường của ngôi nhà cuối cùng. Họ nhìn về phía cầu và phát hiện hai bóng người cưỡi ngựa đang tiến đến chỗ cối xay. Họ vận áo giáp chấp ghép, mang theo rất nhiều vũ khí, đúng kiểu giặc cướp tự phát.

“Chắc chắn là trinh sát rồi,” Miyuki nói khi thấy chúng đảo dác quan sát xung quanh.

“May mà tụi mình vẫn còn chưa phá cầu,” Hayato cảm thán. “Nếu không kiểu gì cũng bị phát hiện.”

“Thế còn con hào thì sao?” Saburo lo lắng.

“Từ vị trí đó không thể quan sát rõ đâu,” Miyuki nhận định. “Trừ phi sở hữu kĩ năng *ninja*.”

“Em có nhận ra bọn này không?” Jack hỏi Kunio.

Thằng nhóc sợ sệt gật đầu. “Người bên phải là Mặt Sẹo Nakamura.”

“Quả là biệt danh thích hợp cho một anh chàng đẹp trai!” Saburo hài hước.

Tên cướp tên Nakamura này sử dụng rìu loại lớn, mặc áo giáp da dày, đội mũ hình lưỡi liềm, khuôn mặt đầy sương gió tô điểm bởi râu ria lởm chồm và vết sẹo dài bên má trái.

“Người còn lại là Ma Nữ Sayomi.”

Sayomi để tóc dài xõa xuống bộ giáp trụ đỏ rực, cây *naginata* hai đầu giắt trên lưng ngựa, ngoài ra còn có cung tên và trường kiếm. Mặt ả trắng bệch, đôi mắt như phủ sương, môi tím tái tựa dâu độc.

Jack lạnh cả sống lưng. Bây giờ nó mới hiểu vì sao dân làng lại sợ băng cướp này đến vậy. Dám chống đối chính là tự tìm lấy cái chết. Thế rồi, đột nhiên một người phụ nữ bước ra hỏi, cổ hươu gậy trước mặt hai tên cướp.

“Bà ấy là Natsuko,” Kunio giải thích. “Mẹ Trưởng làng.”

Hayato lắp sẵn tên vào cung, nhưng Miyuki đã sớm kéo tay cậu ta lại.

“Cẩn thận bị phát hiện.”

“Chúng giết bà cụ mất,” Hayato vùng vằng phản ứng.

“Đừng manh động,” Jack thì thầm. “Nếu trinh sát không quay về thì Akuma sẽ sinh nghi ngay.”

“Thôi được,” Hayato bèn miễn cưỡng chấp thuận.

Hai tên cướp cười cợt trước hành động xua đuổi của mẹ Junichi. Thế rồi gậy của bà hươu trúng cằm Mặt Thợ Nakamura khiến hắn đau đớn gầm lên. Ma Nữ Sayomi lại càng cười to hơn nữa. Vừa tức vừa xấu hổ, Nakamura tung cước đá mẹ của Trưởng làng Junichi lăn ra đất rồi khạc nhổ lên người bà.

“Chúng ta sẽ gặp lại vào đêm trăng đen!” Nakamura thét vào mặt bà Natsuko.

Hayato vẫn hướng tên theo bọn cướp khi chúng thúc ngựa chạy về phía dãy núi.

“Để tôi thử bám theo,” Miyuki đề nghị.

“Để làm gì?” Saburo sợ hết hồn. “Bọn này càng tránh xa càng tốt à nha.”

“Chúng sẽ dẫn chúng ta đến trại của băng Akuma.”

“Có cần mạo hiểm đến vậy không?” Yuudai thắc mắc. “Chờ sau khi phá cầu, ngôi làng sẽ trở thành một pháo đài kiên cố rồi.”

“*Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng,*” Miyuki kiên trì. “Tổ sư Soke của tôi, cũng như cha nuôi Masamoto của Jack đều tin vào triết lý này. Chúng ta cần biết chính xác đối thủ có bao nhiêu tên, trang bị như thế nào. Thử tưởng tượng cả bốn mươi tên đều khó xơi như bọn trinh sát vừa rồi xem.”

“Đồng ý,” Jack ủng hộ. “Nhưng tớ không thể để cậu đi một mình, quá nguy hiểm.”

“Tôi cũng đi,” Hayato tuyên bố khiến cả bọn đều sững sờ.

“Thêm cậu là ba,” Jack vẫn quyết định tham gia. “Tôi muốn tận mắt nhìn tên Akuma, qua đó tìm ra đối sách thích hợp nhất.”

“Nhưng còn nhiệm vụ bảo vệ làng thì sao?” Yori nhắc nhở.

Jack mỉm cười. “Khi tớ đi vắng, cậu sẽ là thủ lĩnh.”

Yori vô cùng bất ngờ trước trọng trách mình sắp phải đảm đương. “Nhưng mà...”

“Tớ tin cậu,” Jack cắt ngang, không cho Yori có cơ hội nghi ngờ bản thân. “Ngoài ra thì Saburo tiếp tục đào hào cùng dân làng và Neko, nhiệm vụ tập luyện cứ giao cho Yuudai.”

“Bão tuyết thế này liệu có theo được dấu chúng không?” Yuudai ngẩng đầu lên trời nói.

Jack nhìn về phía Miyuki. “*Ninja* là những tay truy kích *tuyệt vời*.”

31

THEO DẤU

Jack, Miyuki và Hayato thu gom một ít vật dụng thiết yếu rồi chuẩn bị lên đường.

“Khoan đã!” Trưởng làng Junichi vội vã chạy đến. “Các vị không thể thiếu người dẫn đường được. Rừng núi mùa đông nguy hiểm lắm.” Nói đoạn quay về phía những người nông dân đang đứng phía sau mình. “Toge đâu rồi?”

Họ đảo dác tìm quanh rồi nhún vai lắc đầu.

“Chúng tôi không có nhiều thời gian đâu,” Miyuki vừa nói vừa kéo chiếc mặt nạ trong trang phục *ninja* trắng toát của mình lên. “Vậy thì để tôi đi cho,” ông Sora xung phong, giọng ông pha lẫn sự hồi hộp và lòng quyết tâm.

Miyuki lắc đầu. “Xin lỗi, nhưng dẫn người thường theo sẽ rất vướng tay, nhất là trong trường hợp cần chạy gấp.”

“Dù vậy nhưng ông Sora là dân bản địa, rành rẽ địa thế hơn chúng ta,” Hayato phát biểu.

“Cái đó thì đúng,” Miyuki không phản đối.

“Trông vậy chứ tôi cũng nhanh nhẹn lắm đó,” ông Sora nói rồi nhanh chóng cầm chiếc gậy đi đường lên.

“Vậy mình đi thôi!” Jack đội mũ rơm lên tuyên bố.

Bốn người nhanh chóng rời khỏi làng rồi băng qua cầu. Lúc này Natsuko, mẹ Trưởng làng Junichi đang ngồi bên ngoài cối xay, trông chừng vẫn còn rất giận dữ.

“Nói với thằng Mặt Thợ, lần tới bà đây sẽ đập gãy vụn cả *hai* cái xương bánh chè của nó ra cho xem!” Natsuko vừa la hét vừa huơ huơ chiếc gậy của mình như thể đó là một cây búa vậy.

Để tránh phiền phức, nhóm của Jack bèn nhận lời sẽ chuyển giao thông điệp này nếu có thể.

Giá mà dân làng ai cũng hung hãn được như bà cụ này, Jack thầm nghĩ.

Miyuki đi trước dẫn đường cho cả bọn băng theo rìa bình nguyên Okayama, tiến vào khu rừng bên cạnh dãy núi. Họ lần theo dấu vết của bọn cướp cho đến khi gặp một ngã rẽ.

“Đi hướng nào?” vết chân mờ dần khiến Jack bắt đầu lúng túng.

Miyuki cúi xuống quan sát một lúc rồi chỉ về phía bên trái, “Hướng này.”

“Tại sao cô dám chắc như vậy?” Hayato thắc mắc.

Cái này là vết chân của một con hươu lớn, cái này của sói hoang, còn đây là móng ngựa,” Miyuki lần lượt chỉ xuống mặt đất như đang dạy trẻ con vậy.

“Nhìn chớ khác gì nhau,” Hayato vẫn ngoan cố.

Jack ném về phía Miyuki một cái nhìn đầy ẩn ý, tranh chấp nội bộ vào lúc này sẽ là điều tồi tệ nhất có thể xảy ra.

Miyuki thở dài miễn cưỡng giải thích cặn kẽ hơn, “Tôi không căn cứ vào hình thù, mà là bố cục tổng thể. Tuy gió đã xóa mờ dấu vết, nhưng khoảng cách, độ sâu của chúng thì không.”

“À, tôi hiểu rồi,” Hayato không khỏi thán phục trước óc quan sát của nữ sát thủ.

“Thế anh có nhìn ra vết gì đây không?” Miyuki đột ngột chỉ vào một bãi tuyết phẳng lì hỏi.

Hayato ngơ ngác lắc đầu. Jack cũng nheo mắt cố nhìn mà chẳng thấy gì cả.

“Vết chân... *ninja* đó!” cô nàng khúc khích nói.

Nhận ra ý nghĩa của câu nói đùa, Jack cũng phá lên cười.

“Từ giờ tôi sẽ đặc biệt lưu ý tới *chúng*,” đến Hayato cũng không giữ được thái độ hờ hững thường thấy.

Ông Sora từ từ bước lên trước. Dù tuổi tác đã cao nhưng ông vẫn rất cường tráng, bước đi nhanh nhẹn như thể một con dê núi lão luyện vậy.

“Hình như có gấu!” ông quan sát dấu vết khổng lồ trên mặt tuyết. “Mọi người ơi nhanh chân lên. Bây giờ mà gặp gấu thì gay to đấy.”

Miyuki chuyển từ chú ý sang hốt hoảng. “Dấu này còn mới quá!”

Đúng lúc đó thì cả đoàn nghe thấy một tiếng gầm vọng lại, cành cây dạt ra, và một con gấu khổng lồ màu đen ngực trắng đang lao tới. Nó dừng lại

ngay trước mặt mọi người, người người không khí rồi điên cuồng huơ móng vuốt.

“Con này còn lợi hại hơn cả gấu,” ông Sora căng thẳng lùi lại, “nó là gấu đói!”

“Chúng ta nên làm gì?” Jack thì thầm. “Chạy chẳng?”

“Đừng!” Miyuki vội vàng cản. “Trước tiên cần phải tập trung lại để tạo cảm giác uy hiếp đối với nó!”

Kế hoạch này không mấy hiệu quả. Con gấu đứng thẳng dậy, lăm lăm móng vuốt sẵn sàng ra tay bất kì lúc nào.

Jack rút kiếm, Hayato cũng lấy cung, nhưng với khoảng cách này chỉ e chưa kịp ra tay đã bị xé thành nhiều mảnh rời.

Bỗng từ đâu xuất hiện một hòn đá đập vào ngực con vật. Lại một hòn nữa - lần này đập vào mũi nó. Con gấu gầm lên giận dữ, xoay người về hướng kẻ tấn công. Cả bọn nhìn theo thì thấy Neko đang cố tình nhảy loi nhoi thu hút sự chú ý. Điên tiết, con vật hung hãn lao tới còn Neko thì xoay người chạy thẳng vào rừng.

“Không!” Miyuki la lên thất thanh rồi ngay lập tức đuổi theo bất chấp nguy hiểm.

Jack và hai người còn lại cũng gấp rút chạy phía sau. Càng vào sâu cây cối càng um tùm, thậm chí cào rách áo, trầy mặt họ. Xa xa phía trước. Jack nhìn thấy con gấu rơi xuống, Miyuki vẫn không hề giảm tốc.

“Khoan đã, Miyuki, MIYUKI!” Jack la lớn, tiếng rống của con gấu đang ngày một xa dần. Cuối cùng, Jack đuổi đến chỗ Miyuki bên cạnh một ngọn thác.

“Neko đâu?” Jack vừa hỏi vừa thở dốc. Miyuki xoay khuôn mặt đầm lệ lại nhìn nó.

“Con gấu rơi xuống kia,” cô sụt sịt chỉ thác nước. “Nhưng dấu Neko biến mất từ đây.”

Một tiếng rống khác vọng lại từ phía xa.

Miyuki run lên. “Chắc con gấu bắt được Neko rồi.”

Jack cũng nghẹn ngào xúc động. Sự việc diễn ra quá nhanh. Con gấu. Neko. Cuộc truy đuổi. Nó im lặng đứng cạnh Miyuki, bất động vì quá sửng sò.

“Chúng ta... nên đi trước khi con gấu quay lại,” ông Sora bồn chồn nhìn xung quanh.

“Nhưng còn Neko...,” Jack đang nói thì bất ngờ im bật khi nhìn thấy cặp mắt tựa mèo của nhóc tí cầm đũa trong một bụi cây.

“Neko!” Jack gọi to khi cô bé tươi cười chạy ra.

Jack dùng ngôn ngữ giao tiếp bằng kí hiệu học được từ Miyuki để hỏi, “Em có sao không?”

Neko lắc đầu, xem chừng chỉ say xước vài chỗ thôi.

Miyuki đương nhiên là rất vui mừng, “Đấy, rõ ràng con bé rất có tố chất nhẵn giả mà!”

“Nhưng tuyệt đối không thể làm võ sĩ,” Hayato bình luận. “Cải lệnh cấp trên, suýt chút nữa tự hại mình bỏ mạng.”

“Nếu không có Neko thì mọi người ở đây chết hết rồi!” Miyuki tức giận.

“Và tôi rất lấy làm biết ơn vì điều đó,” Hayato đáp. “Nhưng tại sao con bé lại có mặt ở đây?”

Miyuki chuyển câu hỏi sang cho Neko. “Neko nói nó muốn giúp chúng ta.”

“Và sự thật là đã làm được điều đó!” Jack mỉm cười ấm áp. Xong xuôi, cả đoàn lần theo dấu vết cũ, đương nhiên dẫn theo cả Neko. Tối giữa trưa thì họ đến một hẻm núi tương đối hẹp.

“Theo cậu còn bao xa nữa?” Jack hỏi Miyuki. Cô định trả lời, nhưng ông Sora đã chen vào giữa.

“Suýt!” ông đưa tay lên môi ra hiệu.

Jack, Hayato và Miyuki rút vũ khí, nhưng họ nhìn quanh mà chẳng thấy gì cả.

“Sao vậy?” Jack thì thầm.

Ông Sora trở ngón tay lên trên, “Cẩn thận tuyệt lộ!”

Thế là cả đoàn tiếp tục bước đi trong im lặng, cho đến khi nhìn thấy một tảng đá chắn ngang phía trước.

“Cậu có chắc bọn chúng đi lối này không đấy?” Jack thì thầm.

Miyuki gật đầu rồi trở vào hai dấu vết phía trước.

“Có khi lũ cướp lạc đường chẳng?” Hayato gợi ý.

“Không thể,” Miyuki nói khẽ. “Có thấy vết chân nào quay lại đâu.”

“Thế thì chúng ta đi tiếp vậy,” Jack tuyên bố.

Càng vào sâu hẻm núi càng hẹp dần, cho đến lúc bầu trời chỉ còn là một tia sáng màu xanh rất nhỏ, cứ như thể muốn nghiền nát những kẻ đi bên dưới vậy.

“Chúng ta quay về thôi,” ông Sora ngẩng đầu nhìn những đám mây đen đang quy tụ. “Tôi chưa từng thấy khu vực này, mà lại sắp bão tuyết nữa.”

Jack không đồng ý, nó đã hạ quyết tâm theo dấu đến cùng. Cũng nhờ vậy cả đoàn mới phát hiện ra nơi này hoàn toàn không phải một ngõ cụt. Tầng đá tường như bịt kín tất cả lại có một khe hở dẫn sang phía bên kia.

32

AKUMA

Một thung lũng hiện ra trước mắt, khung cảnh rất nên thơ. Nước từ ngọn thác trên cao đổ xuống tạo thành hồ nước, cây cối tươi tốt xanh um. Xung quanh có nhiều ngôi nhà gỗ, có vẻ như là cả kho chứa, chuồng ngựa và nhà ở toả khói nghi ngút.

“Nhất định là đây rồi,” Jack chắc chắn.

“Nên chờ đến tối muộn,” Miyuki gợi ý. “Để tránh bị phát hiện.”

Nghĩ vậy, mọi người tìm chỗ ẩn nấp rồi bắt đầu quan sát xung quanh. Họ thấy vài người qua lại chăm sóc ngựa, nhưng có lẽ hầu hết đều đang ở trong nhà. Tiếng cười cợt và hát hò say xỉn vang vọng khắp cả mặt hồ.

“Không thấy có lính canh,” Jack nói lúc mặt trời đã bắt đầu xế bóng.

“Ừm,” Miyuki đồng tình.

“Bọn chúng quá chủ quan,” Hayato nói. “Có lẽ Akuma cho rằng nơi này không ai có thể tìm thấy.”

“Chưa từng có ai tìm ra,” ông Sora run rẩy nói. “Hoặc cũng có thể là, chưa từng có ai tìm ra và sống sót để kể lại chuyện đó.”

“Chúng ta sẽ là những người đầu tiên,” Jack cố tỏ ra tự tin.

Mọi người bắt đầu tìm cách tiếp cận, nhưng gặp không ít khó khăn vì khu vực trước những căn nhà khá trống trải.

“Tôi sẽ đi trước,” Miyuki tuyên bố.

Nói đoạn nhìn xung quanh một lượt rồi phóng như bay đến bức tường gần nhà gỗ. Lúc cô chạy được nửa đường thì cánh cửa chính bất ngờ mở ra, vài tên cướp xuất hiện. Ngay tức khắc, Miyuki ngồi thụp xuống, tĩnh lặng như một hòn đá. Vận bộ trang phục bó sát toàn thân màu trắng, trông nữ *ninja* chẳng khác gì cảnh vật xung quanh. Jack ngờ rằng chỉ cần nó ngó đi chỗ khác sẽ ngay lập tức mất dấu cô bạn dù đã biết rõ ràng vị trí.

Một tên cướp vừa bước về phía Miyuki vừa rung mình vì lạnh. Càng lúc gần càng đến gần, tưởng chừng như chuyện nữ *ninja* bị phát hiện chỉ còn là

vấn đề thời gian. Từ chỗ ẩn nấp, Hayato giương cung sẵn sàng bắn bất kì lúc nào.

Nhưng tên này cứ thế đi qua mà không hề hay biết gì cả. Hắn bước vào căn nhà gỗ nhỏ đối diện rồi lát sau quay lại đóng cửa. Đến tận lúc này, Miyuki mới đứng dậy phóng về phía mục tiêu ban đầu.

“*Quá nguy hiểm,*” Hayato vừa nói vừa buông thông dây cung.

Nữ sát thủ quan sát thật kĩ nhà ngủ rồi mới ra hiệu cho từng người một tiến sang.

Khi tất cả đều đã an toàn trong chỗ ẩn nấp, Jack bắt đầu ghé mắt nhìn qua khe hở cạnh cửa sổ.

Bên trong nhà ngủ, nổi bật nhất là một lò sưởi khổng lồ đặt ngay giữa phòng. Bọn cướp lẫn lộn khắp nơi, người ăn cơm, kẻ uống rượu, thậm chí gây gổ, đánh lộn lẫn nhau. Jack nhận thấy hai tên cướp đang chơi vật tay, hai bên bàn cầm sẵn nến. Tên phía bên trái la lên um sùm khi tay hắn bị ép vào ngọn lửa, trong khi tên bên phải thì phá lên cười phẫn khích.

Chúng đối xử với nhau như thế này. Jack thầm nghĩ, thì với người khác sẽ còn như thế nào nữa ?

Nó chuyển hướng chú ý sang phía đối diện, và lập tức thấy bộ đôi Nakamura, Sayomi. Cả hai đang quỳ trước mặt một người đàn ông to lớn râu ria rậm rạp. Người này mặc áo giáp đen tuyền, đầu vấn khăn *hachimaki* đỏ rực có gia cố thép trước trán, thoạt nhìn trông tựa như mũ miện.

“Hắn... chính là... Akuma!” Ông Sora run lên khi nhìn thấy hung thần của làng mình.

Jack đặt tay lên vai ông Sora trấn an, mặc dù bản thân cũng không khỏi kinh sợ trước người đàn ông mệnh danh Hắc Nguyệt này. Akuma có uy nghiêm của bậc thủ lĩnh, cũng như cái nhìn tàn độc của kẻ săn mồi. Đến thuộc hạ của hắn cũng không dám nhìn thẳng mặt, mà chỉ len lén liếc nhìn từ xa.

Akuma búng ngón tay, ngay lập tức một cô gái xuất hiện mang theo trà cùng thức ăn. Cô cúi sát người cẩn thận dâng tách lên cho hắn.

Akuma thậm chí còn chưa nếm đã gắp, “Nguội ngắt!”

“Dạ, con mới vừa đun xong...”

Ngay lập tức cô được tặng cho một cái tát như trời giáng.

“Tao bảo nguội, tức là nguội.” Mặc dù mặt cô gái đỏ rực, môi toét máu, nhưng giọng Akuma rất trầm tĩnh, như thể chẳng có gì xảy ra vậy.

“Dạ, con xin lỗi ngài,” cô vội vàng quay người đi chuẩn bị tách trà khác.

Đúng lúc này, hai tên cướp trong băng lôi một người đàn ông đến trước mặt Akuma. Người này mặc trang phục nông dân rách nát, tỏ vẻ rất sợ hãi.

“Tao nhớ đã cảnh báo mày rồi cơ mà?” Akuma bốc một miếng sushi trong đĩa cho vào mồm.

Người nông dân quỳ rạp xuống sàn đất bẩn thỉu. “Bẩm ngài, tôi cũng là vì gia đình cả. Sẽ tuyệt đối không có lần tiếp theo đâu ạ....”

“Đương nhiên sẽ không rồi,” Akuma cắt ngang. “Tao rất là tin người.”

“Ôi, đội ơn ngài, đội ơn ngài, Akuma!” tên tù binh khóc lóc rạp đầu liên tục.

Akuma trợn trừng mắt, xem chừng chẳng lấy gì làm hứng thú với thái độ khẩn thiết của đối phương. “Mang nó ra ngoài nướng cho tao,” hắc ra lệnh.

Hai tên cướp lập tức lại lôi xềnh xệch người nông dân ra chỗ lò sưởi giữa phòng. Bọn thuộc hạ đang ăn chơi cũng im phăng phắc, mặt lộ rõ vẻ háo hức.

“L... Làm ơn tha cho tôi!” anh ta vùng vẫy dữ dội. Không thể nhịn thêm được nữa, Jack lập tức rút trường kiếm giắt bên hông ra.

Nhưng Hayato đã lập tức cản lại. “Đừng! Bộ cậu định tự sát à!”

“Chúng ta không thể *bỏ mặc* ông ấy được!” Jack phản đối.

“Giúp người lúc này đồng nghĩa với cái chết - cậu hiểu chứ?”

“Anh ta nói đúng đấy, Jack à,” Miyuki tham gia thuyết phục, mặc dù tình cảnh trước mắt cũng khiến cô khó chịu chẳng kém gì nó. “Bọn chúng quá đông. Hãy nghĩ đến dân làng Tamagashi đang cần được bảo vệ....”

Tiếng la thảm thiết xé cả bầu trời đêm.

“Chúng ta nhất định *phải* chặn đứng tên sát nhân Akuma!” Jack căm phẫn.

Bọn cướp bắt đầu phá lên cười ầm ĩ.

“Và chúng ta sẽ làm được điều đó,” Hayato hạ quyết tâm.

Người nông dân tội nghiệp đã không còn rên được nữa.

Ông Sora ngồi thụp xuống đất vừa tự trấn an bản thân vừa dỗ dành Neko. Jack và hai người bạn phải đấu tranh tư tưởng rất dữ dội mới dám ghé mắt vào nhìn tiếp.

Akuma có vẻ không hài lòng vì màn tra tấn kết thúc quá sớm bèn tuyên bố, “Mang nó ra cho chó gặm!”

Hai tên cướp lại kéo người đàn ông tội nghiệp đang bất tỉnh ra khỏi bãi lửa, tiếp tục lôi ra phía sau nhà. Ngay lập tức, Jack nghe thấy những tiếng tru tréo phẫn khởi vang lên.

Akuma là hiện thân của quỷ dữ! Jack thật sự kinh tởm đến tận cùng.

Xong xuôi, Akuma xoay về phía Sayomi và Nakamura cao giọng hỏi, “Có dấu hiệu phản kháng gì từ bọn chúng không?”

Sayomi lắc đầu. “Hoạ may chỉ có bà cụ đánh Nakamura là còn dám chống đối thôi ạ.”

Akuma phá lên cười, Sayomi khúc khích phụ hoạ, đương nhiên đám còn lại cũng hào hứng tham gia.

Nakamura đỏ mặt giận dữ. “Hừ, tao vẫn nghi ngờ về đường đào quanh ruộng lắm,” hắc làu bàu.

“Mày thấy mấy thửa ruộng ngập nước rồi còn gì?” Sayori phủ nhận. “Chỉ là bọn chúng chống lụt thôi.”

“Cứ coi như là vậy thì thái độ của con mụ đó cũng không bình thường chút nào.”

“Chẳng qua mày thấy nhục vì bị đánh chứ gì,” Sayomi khiêu khích.

“Mày còn láo nữa tao vả cho vỡ mồm đó!” Nakamura cáu tiết.

Akuma giơ cao tay, lập tức cả hai im bật. “Thế chẳng lẽ bọn chúng đang âm mưu gì à?”

“Em không tin chúng có bản lĩnh đó đâu ạ,” Sayomi đáp.

“Có khả năng chúng đã nhờ người tới giúp,” Nakamura ngoan cố.

“Giúp, ai giúp?” Akuma đặt câu hỏi. “Lãnh chúa Ikeda chắc chắn là không.”

“Lũ võ sĩ vô chủ thì sao ạ?”

Akuma cân nhắc khả năng này, “Nhưng dù là bọn *ronin* thì vẫn có tiêu chuẩn nhất định. Làm gì có loại *samurai* nào chịu hạ mình giúp đỡ bọn nông dân cơ chứ?”

“Trên đời có rất nhiều kiểu người!” bất thành lình một người đàn ông mặc áo da màu nâu đen bước ra từ trong bóng tối. Người này sở hữu ngoại hình rất đáng sợ, nửa mặt trái cháy hoàn toàn, đỏ rực như sáp, con mắt bên này cũng chỉ còn là một cái hốc, tóc tai mọc hều.

“Độc Xà Kurochi,” ông Sora thì thầm giải thích còn Miyuki thì thở hắt trước vẻ ghê tởm của hắn.

“Nhưng chúng ta chẳng việc gì phải sợ chúng,” Kurochi nói bằng chất giọng the thé. “Khi đã có thứ này trong tay.”

Nói đoạn giơ cao cây súng đã nạp đạn sẵn nhắm vào thùng rượu ở góc nhà bóp cò. Trúng đạn, chiếc thùng vỡ tan tành khiến bọn cướp hoảng loạn đứng bật dậy. Akuma khoái chí cười ha hả, có vẻ rất hài lòng trước sức công phá của món vũ khí lợi hại này.

33

NỎI LỬA

“Chúng ta gặp rắc rối lớn rồi,” Hayato chán nản. “Chúng có đến *bốn mươi lăm* tên, một trong số đó còn dùng súng!”

“Món đồ này cần phải lên đạn sau mỗi phát bắn,” Jack liên tưởng đến khẩu súng lục trước đây của cha. “Chúng ta chỉ cần nấp cẩn thận rồi phản công sau khi hấn bắn.”

“Chỉ sợ còn nhiều tên nữa mà thôi. Tôi từng tận mắt chứng kiến uy lực trên chiến trường của món vũ khí như nhuốc đó rồi. Chúng ta sẽ bị tiêu diệt toàn bộ trước khi kịp hành động mất.”

“Nếu vậy chúng sẽ cần rất nhiều thuốc súng,” Miyuki suy luận.

“Và chúng ta sẽ tìm cách khai thác yếu tố này,” Jack tuyên bố.

Dù đang làm nhiệm vụ trinh sát, nhưng đã nhìn thấy sự lợi hại cũng như trang bị hiện đại của quân địch, sẽ là rất ngu ngốc nếu không tìm cách đối phó ngay.

“Ý cậu là?” Hayato hỏi.

“Phá hoại.”

“Hoặc chôm chia,” Miyuki đề nghị, ánh mắt cô thoáng loé tia giao hoạt.

“Rồi thì thả ngựa của chúng ra khỏi chuồng,” Jack tiếp tục.

“Đã chơi phải chơi tới cùng,” Hayato cũng bị cuốn theo. “Châm lửa đốt trại luôn đi!”

“Anh bắt đầu suy nghĩ theo cách của *ninja* từ lúc nào vậy?” Miyuki trêu.

Dù im lặng không nói gì nhưng hiển nhiên Hayato rất bức, chưa bao giờ anh chàng cung thủ này nghi ngờ về tinh thần võ sĩ cao quý của mình cả.

“Nhưng nếu các cậu ra tay thì Akuma sẽ nghi ngờ và tìm cách trả thù mất,” khuôn mặt nhăn nhoe của ông Sora hấn lên nét đăm chiêu.

“Trước sau gì hấn cũng ra tay thôi,” Hayato nói. “Vả lại, tên này có rất nhiều kẻ thù, chắc gì đã biết là chúng ta.”

“Hơn nữa, mất đi căn cứ, ngựa và thuốc súng, chúng sẽ không thể giữ được sức mạnh vốn có nữa,” Miyuki tiếp lời.

Jack gật đầu đồng tình. “Chờ đến khi chúng ngủ tại mình sẽ ra tay.”

Mọi người không phải chờ quá lâu, chỉ một lúc sau bọn cướp đã bắt đầu ngấm rượu, tiếng ngáy o o vang lên khắp căn nhà. Riêng Akuma nằm trên đệm trong khu vực riêng của mình.

Xác định mọi thứ đều theo kế hoạch, Miyuki đi trước dẫn đường vào nhà kho. Họ khom lưng đi sát mép tường từ từ tiếp cận.

Bất thành linh nữ *ninja* giơ tay ra hiệu dừng lại.

Jack và những người khác đều bất động. Dưới ánh đèn dầu mập mờ là một tên cướp đang ngồi gác cổng, tuy nhiên hai mắt lại nhắm nghiền, đầu cúi gục, chai rượu sake rỗng vớt dưới chân.

Miyuki ra hiệu cho Jack và mọi người ở lại chờ rồi dùng kỹ năng *ninja* tiếp cận tên cướp. Cô dùng ngón cái điểm vào huyết đạo trên cổ khiến hắn còn chưa kịp la lên đã nằm gục ra đất.

Jack vội vàng chạy đến. “Cậu giết hắn à?”

Miyuki vừa lắc đầu vừa cùng Jack kéo tên cướp vào góc khuất. “Không, nhưng sáng mai hắn sẽ đau đầu dữ dội, và chẳng nhớ được gì đã diễn ra tối nay cả.”

Hayato thử mở cửa. “Khoá mất rồi.”

Miyuki lục soát tên gác cổng nhưng không có kết quả.

“Hay là dùng sức phá?” Jack vừa nói vừa loay hoay tìm đá tảng.

“Làm vậy quá ồn ào,” Miyuki phản đối.

Jack chợt cảm thấy tay áo bị kéo. Neko trở tay vào cửa thông gió chỉ vừa đủ cho trẻ con chui vào. Thế rồi với sự trợ giúp của Jack và Hayato, nhóc tí cầm điếu leo lên trườn vào trong, ngay sau đó cánh cửa nhà kho được mở ra.

Tuyệt vời. Jack ra hiệu.

Neko cười tươi, *chuyện nhỏ!*

Ông Sora lấy đèn soi xung quanh. Nhà kho này chứa đầy đồ đạc đủ loại, từ gạo, rượu, cá khô, đèn dầu, cho đến quần áo, giáo mác, kiếm cung, thậm chí cả súng và thuốc nổ. Rõ ràng đây là của ăn cướp nhiều năm tích trữ lại.

“Chúng ta buộc phải phá huỷ *toàn bộ* ư?” Ông Sora vừa nói vừa nuốt nước bọt trước hàng núi thùng đầy ắp gạo.

“E rằng thế,” Hayato nói. “Quân không thể thiếu lương. Đây sẽ là một đòn mạnh giáng vào băng Akuma.”

“Nhưng có khi nào hãn sẽ càng thêm điên cuồng hơn không?”

“Dù sao Akuma cũng đã nhắm làng Tamagashi làm đích đến tiếp theo rồi,” Jack nhấn mạnh. “Điều cần làm bây giờ là chuẩn bị cho thật tốt, tiêu diệt hãn một lần và mãi mãi.”

“Vả lại, chúng ta sẽ dùng lửa để tạo hiện trường giả như một vụ tai nạn,” Miyuki trỏ ngọn đèn dầu trên tay ông Sora. Nói đoạn cô tiếp tục quan sát xung quanh rồi đưa ra kết luận. “Có lẽ vẫn tận dụng được một ít.”

Nữ sát thủ chọn ra hai thùng thuốc súng và một bình dầu.

“Không mang theo được đâu.” Hayato phản đối. “Sẽ giảm tốc độ rút lui mất.”

“Ừm... chúng ta cần phải tìm cách thoát thân thật nhanh,” Jack đồng tình.

Tiếp theo nó quay sang hướng ông Sora nói, “Phiền ông ra thả ngựa, nhưng nhớ giữ lại năm con tốt cho chúng ta. Thêm một con to béo nữa để tải vũ khí và gạo về cho làng.”

Mặt ông Sora lộ rõ vẻ phẫn khích. Jack ra hiệu bảo Neko tới giúp, hai người nhanh chóng ra chuồng ngựa. Một lúc sau, Jack nghe có tiếng hí, nó mong rằng âm thanh này sẽ không đánh động bọn cướp tình dục.

Hayato nhặt cái đánh lửa và một thùng dầu. “Hai người tiếp tục đi, tôi sẽ châm lửa nhà ngủ. Đây sẽ là lời cảnh cáo gửi đến Akuma.”

“Vây hện gặp ở chỗ rừng cây,” Jack đáp. “Nhưng nhớ phải hành động thật nhanh! Tôi muốn chúng ta cao chạy xa bay trước khi lửa bắt đầu cháy!”

Hayato gật đầu đồng ý.

“Cẩn thận đấy,” Miyuki nói.

Anh chàng cung thủ liếc nhìn lại, có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ lo lắng của nữ *ninja*. “Cô cũng vậy.” Nói đoạn liền biến mất vào bóng đêm.

Miyuki bắt đầu thu gom đồ cho Jack mang ra ngoài. Xong xuôi cô tưới dầu khắp tường và sàn, cũng như rắc thuốc súng gần chỗ cửa. Đúng lúc này Neko xuất hiện cùng với sáu con ngựa, Jack liền lập tức chất hàng như dự kiến.

“Hai người đi trước đi,” Miyuki nói. “Tôi sẽ đuổi theo sau.”

“Tớ sẽ đợi cậu ở chỗ hện,” Jack nhìn thẳng vào mắt nữ sát thủ nói. Đôi lúc Miyuki vẫn khiến nó liên tưởng đến hình ảnh can trường của Akiko.

Men theo rìa bờ hồ. Jack và Neko dẫn ngựa đến chỗ rừng cây. Sau khi đã an bài, họ quan sát không gian tĩnh mịch xung quanh. Dưới ánh sáng mờ ảo đêm trăng khuyết, thật khó để nhận ra chuyển động gì. Vài con ngựa ra bờ hồ uống nước, nhưng số còn lại đã chạy đi khá xa. Điều làm Jack thấy may nhất là có vẻ bọn cướp vẫn chưa hay biết gì - hoặc quá say để có thể phản ứng.

Xem chừng kế hoạch của cả nhóm có cơ hội thành công to.

Một lúc sau Miyuki đặt đèn dầu xuống đất đá mạnh, lửa lập tức bốc lên. Cô nhanh chóng chạy đến chỗ Jack và Neko đang ẩn nấp. Nhà kho đã bắt đầu bén lửa, cột khói nhỏ xuất hiện nơi cánh cửa.

Đến nơi, Miyuki quay lại nhìn thành quả của mình.

“Muốn dập được cũng khó đấy,” rõ ràng nữ sát thủ rất hài lòng.

“Cậu có gặp Hayato không?” Jack hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Cứ tưởng hắn ra đây trước rồi?”

Họ nhìn dáo dác nhìn quanh chỗ nhà ngủ tìm anh chàng cung thủ.

“Chẳng thấy đâu cả,” Miyuki nói bằng chất giọng pha lẫn sự lo lắng.

Rất may là ngay sau đó Hayato đã xuất hiện. Cậu vừa thở dốc vừa giải thích. “Rơm ướt quá, mãi mới chịu bắt lửa. Dù sao thì cũng có thể coi chúng ta đã tung được một cú đấm vào mặt tên Akuma!”

Cả bọn đều cảm nhận được tia vui sướng trong lồng ngực.

“Mau đi thôi,” Jack định rút lui ngay lập tức.

“Ông Sora đâu?” Hayato thắc mắc.

Miyuki và Jack đưa mắt nhìn nhau. Trong lúc vội vã, chúng đã quên khuấy sự tồn tại của người nông dân già này.

“Chắc phải thả xong hết ngựa rồi chứ nhỉ?” Miyuki nhận định.

Jack nhìn về phía chuồng, nhưng chẳng thấy ông Sora đâu cả. Miyuki ra hiệu hỏi Neko, nhóc tì câm điếc đáp rằng mình không biết.

Thế rồi từ trong ánh lửa, Jack nhìn thấy ông Sora đang chạy ra phía sau nhà ngủ. “Ông ấy đang làm *cái gì* vậy?” Hayato giận dữ.

“Mọi người ở đây,” Jack ra lệnh. “Tôi sẽ gọi ông Sora quay lại.”

“Nhớ nhanh lên nhé,” Miyuki lo lắng. “Bọn cướp sẽ chẳng yên giấc thêm bao lâu nữa đâu.”

Jack phóng đến mục tiêu, vừa chạy vừa dáo dác quan sát sợ kẻ địch xuất hiện. Nó đuổi đến nơi thì phát hiện ông Sora đang nhón chân nhìn qua cửa

số để mở.

“Ông Sora!” Jack rít lên. “Chúng ta phải đi ngay mà!”

Người nông dân quay lại nhìn nó bằng cặp mắt van xin. “Tôi không thể...” Nói đoạn bước sang bên để lộ khuôn mặt một cô gái trẻ, “khi mà con gái mình còn ở đây.”

34

GIẢI CỨU

Phía sau con ông Sora là rất đông những cô gái khác, gương mặt ai nấy đều hằn lên vẻ tiều tụy sợ hãi. Jack giận dữ, “Sao ông không nói chuyện này *trước*?”

Ông Sora lắp bắp, “Tôi đâu dám hi vọng gì. Chỉ là vừa nãy thấy cháu gái dâng trà cho Akuma kia, một suy nghĩ thoáng hiện lên trong đầu... rằng biết đâu Miya cũng...”

“Nhưng Hayato đã châm lửa đốt nhà ngủ rồi!” Jack nghiêm giọng.

Ông Sora hoảng loạn mở to mắt, tay liên tục kéo mạnh nhưng tường nhà không hề suy sụp. Jack kéo ông ta ra một bên nhìn vào trong. Xem chừng các cô gái được nhốt ở một gian riêng biệt so với phòng chính.

“Cô có thể ra ngoài không?” Jack thì thầm.

Miya lắc đầu. “Cửa phòng bị khoá, lại có lính canh nữa.”

Jack quan sát tường nhà ngủ. Thứ này được xây bởi gỗ tốt, chẳng dễ gì phá được. Lúc này đã có thể nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách, tức là không còn bao nhiêu thời gian cứu người nữa.

“Quay lại nói với Miyuki,” Jack ra lệnh. “Rằng tôi sẽ tìm cách cứu con gái ông và những cô gái khác.”

Ông Sora gật đầu, nhưng vẫn đứng yên tại chỗ, có vẻ như không nỡ rời xa đứa con đang bị giam cầm của mình.

Jack liền đẩy ông ta đi. “Nhanh lên!”

Cuối cùng ông Sora cũng sức tỉnh, nhìn Miya lần cuối cùng rồi chạy đi trong đêm tối.

Jack tìm được cửa hậu, nhưng xem chừng đã bị khoá chặt. Nó đang định thử vận may với cái cửa sổ còn lại thì chợt thấy vài bóng đen nằm trên tuyết. Bầy chó ngủ say sưa... bụng chúng vừa căng lại vừa tròn.

Jack vội vàng lùi lại. Nó không muốn nhớ lại cảnh tượng ban nãy, lại càng ngại phải đụng độ với bầy chó săn khát máu.

Cuối cùng, Jack quyết định tiếp cận vào cửa trước. Bọn cướp nằm bừa bãi khắp phòng, đa phần đều đập chân bện bằng tre. Có vẻ chúng vẫn bị ảnh hưởng bởi việc uống quá nhiều rượu nên ngủ rất say, tiếng ngáy vang vọng như sấm rền. Phía trên, khói đen đã bắt đầu xuất hiện, nhưng chưa đến mức gây khác lạ, vì vốn bọn cướp vẫn đang dùng lò sưởi. Jack chỉ mong nó có thể cứu được người trước khi băng cướp tỉnh giấc.

Nó cố gắng di chuyển nhanh nhẹ nhất có thể, đúng như cách đã được tổ sư Soke chỉ dạy, liên tục luồn qua những tên cướp ngủ say như chết bên dưới để đến chỗ cánh cửa giấy cuối phòng. Jack nhẹ nhàng mở hé rồi liếc mắt nhìn qua. Phía bên trái căn phòng bếp này là một cánh cửa bị khoá chặt. Tên lính canh bên cạnh đang vừa ngáp vừa buồn chán xỉa răng.

Dù tên này không hề cảnh giác, nhưng Jack biết nó khó có thể vô hiệu hoá tên lính trước khi bị hấn báo động. Kỹ năng hành động bí mật không mấy tác dụng, nhưng kỹ năng hoá trang thì chưa chắc...

Nó nhìn quanh phát hiện một chai rượu nên liền kéo mũ rơm che mặt rồi cứ thế mở cửa bước vào trong, dự định lợi dụng buổi đêm mờ ảo để qua mặt tên cướp.

“Mày... còn... không?” Jack giơ cái chai không lên hỏi.

Tên lính gác không nhìn mà chỉ lăm bằm, “Mày biết tao đang gác thì không được phép uống mà.” Jack nhích lại gần hơn, phải đến khi nó đã tiến sát thì tên cướp mới nhận ra sai lầm chết người của mình.

Hắn định rút kiếm hô hoán, nhưng Jack đã ra tay nhanh hơn, dùng chiêu Quỷ Giác Quyền - một trong thập lục tuyệt kỹ quyền thuật của *ninja* để dàng đánh đối phương bất tỉnh nhân sự.

Jack gỡ thanh gỗ chắn ngang rồi mở cửa bước vào trong. Các cô gái thu người lại trong góc vì tưởng bọn cướp đến. Jack mở nón rơm để lộ mặt khiến các cô được một phen kinh ngạc. Một vài người thậm chí còn sợ hãi trước ngoại hình nước ngoài của Jack, có lẽ họ cho rằng ma quỷ xuất hiện.

“Theo tôi!” nó thì thầm. “Và thật nhẹ nhàng vào.”

Miya là người đầu tiên di chuyển, các cô gái khác cũng nhanh chóng vượt qua nỗi sợ để nối tiếp theo sau. Jack quan sát gian nhà chính thì phát hiện lúc này khói đã tương đối dày, không khí đang ngày càng trở nên khó thở. Dù bọn cướp vẫn chưa tỉnh, nhưng một vài tên đã bắt đầu ho khan.

Jack cố gắng dẫn các nô lệ đi với tốc độ nhanh nhất có thể. Dù đã che miệng nhưng xem chừng các cô không thể chống chọi lại sự ô nhiễm xung

quanh. Tuy Jack rất muốn thoát thân trước khi đánh động bọn cướp, nhưng sự thật là họ bị buộc phải di chuyển rất chậm chạp.

Vừa ra tới cửa, nó vội vàng bảo Miya, “Chạy ra chỗ rừng cây, đừng quay đầu lại!”

Nói đoạn tiếp tục hướng dẫn số nô lệ còn lại. Rắc rối kéo đến khi cô cuối cùng do choáng vì ngộp thở đã vô tình ngã lên một tên cướp đang ngủ.

Hắn gầm lên giận dữ, “Mẹ nó!”

Ánh mắt mơ màng dần chuyển sang kinh ngạc khi phát hiện cô gái được tự do, hơn nữa nhà ngủ lại đầy khói.

Hắn lập tức quăng cô gái ra la lớn, “CHÁY! CHÁY!”

35

HOẢ CHIẾN

Mọi thứ trở nên hỗn loạn khi bọn cướp bắt đầu bật dậy nháo nhào chạy ra cửa. Một vài tên vẫn không động dậy, có lẽ vì ngột, số còn lại giẫm đạp giành giật nhau.

Jack phóng trở vào tìm cách giải cứu cô gái. Nó chen lẫn với bọn cướp, những kẻ đã quá hoảng sợ để có thể để ý tới kẻ lạ. Tìm được nữ nô lệ, nó vội vàng thốc cô dậy định dắt ra cửa thì bất ngờ bị chụp lại.

“Mày là ai?” khuôn mặt đáng sợ của Nakamura hiện ra trong làn khói. Ngay lập tức, Jack tung đòn bẻ tay trong Thể thuật, động tác rất hoàn hảo.

Nhưng thay vì lăn ra sàn đau đớn thì Nakamura chỉ toét miệng cười. “Còn non lắm con ạ!” hắn giễu rồi tung một cú đâm cứng như thép vào bụng Jack.

Trúng đòn, nó đổ gục xuống thở dốc. Nakamura tiếp tục quăng mạnh Jack vào cột nhà, chưa kịp đứng dậy đã thấy một cú đá nhắm ngực hướng tới. Jack may mắn gạt được rồi nhảy sang bên, nhưng tên cướp vẫn chưa buông tha, hắn giật lấy một cành cây đang bốc cháy trong bếp, quyết ép Jack vào giữa phòng.

Căn nhà gỗ lúc này đã bốc cháy dữ dội. Jack biết cơ hội sống sót đang nhỏ dần từng giây. Nếu không nhanh chóng tìm được cách phản đòn thì nó không thoát chết vì ngột cũng bỏ mạng dưới tay Nakamura.

Jack thụp đầu tránh cành cây to như gậy lửa của tên cướp và định rút kiếm. Thế nhưng tay vừa chạm đến chuôi thì đầu đã bị kéo ngược ra sau, một lưỡi dao lạnh toát kề ngay cổ.

“Mày là kẻ đã châm lửa ư, thằng ngoại quốc?” Sayomi hỏi, mắt ả đỏ rực vì cay khói. Jack không đáp mà tập trung suy nghĩ cách ứng phó.

“Bọn tao không có thời gian đâu,” Nakamura đe dọa. “Ai đã cử mày đến đây?”

Hắn dí cành cây cháy vào đùi Jack khiến nó la lên đau đớn vì bị phỏng nặng.

“Trả lời, nếu không muốn bị thiêu sống!” Sayomi phụ hoạ. Jack thờ dốt trong đau đớn, vô tình khiến cổ họng như mắc nghẹn vì hít phải khói.

Nôn nóng, Nakamura lại càng dí mạnh cành cây. Bất chấp tiếng lèo xèo phát ra từ đùi, Jack cắn răng tìm cách thoát khỏi tầm khống chế của Sayomi, nhưng ả cầm dao rất chắc.

Thế rồi một bóng đen bất ngờ xuất hiện, kéo theo tiếng thép bắn trong không khí. Chiếc phi tiêu trượt qua Jack cắm trúng tay Sayomi khiến ả thét lên. Miyuki nhanh chóng tung cú đá xoay vào ngực Nakamura làm tên này chúi nhủi xuống bếp, bộ kimono bắt lửa bùng cháy. Chớp thời cơ, Jack chụp cổ tay Sayomi bắt ả phải buông dao rồi thúc cùi chỏ vào bụng, sau đó thực hiện đòn quăng vai. Ma nữ Sayomi đầu đập mạnh xuống sàn nằm bất động.

Phía trên, trần nhà đã có dấu hiệu sắp sập. Miyuki vội vàng nắm tay Jack dẫn nó ra phía cửa. Jack cảm thấy chân mình đau lên theo từng bước.

Nakamura cùng bộ trang phục bốc lửa của hắn phóng qua hai đứa, hướng bờ hồ thẳng tiến. Sayomi thì rên rỉ chửi rủa từ phía sau.

Cơn chấn động vì lều trại bị hoả thiêu đã khiến bọn cướp hoảng loạn thật sự. Hầu hết chỉ biết trơ mắt đứng nhìn, chỉ một vài tên là đủ tỉnh táo tìm nước cứu lửa. Cũng nhờ vậy mà Jack và Miyuki mới không bị phát hiện. Hai đứa cố gắng chạy tới chỗ an toàn. Phía trước họ, cô gái được Jack cứu đã sắp về đến rừng cây.

“CHẶN CHÚNG LẠI!” Akuma điên cuồng giậm dử. Jack và Miyuki vẫn tiếp tục chạy mà không dám ngoảnh lại nhìn.

Có tiếng súng nổ. Phát bắn này không trúng hai người.

Nhưng lại hạ gục cô gái nô lệ. “KHÔNG!” Jack gào lên.

Sau đó là một loạt tên bắn ra theo chiều ngược lại trong động thái cầm chân địch của Akuma.

Jack lết được đến chỗ cô gái, nhưng nữ nô lệ này đã tắt thở, dòng máu tươi nhuộm đỏ cả lớp tuyết bên dưới.

“Chúng ta phải đi thôi!” Miyuki tiếp tục kéo Jack.

Bọn cướp đuổi rất nhanh. Hayato hạ thêm ba tên thì

Jack và Miyuki cũng vào được đến rừng. Chàng cung thủ dẫn họ đi vòng theo bờ hồ.

“Neko và ông Sora đã đi trước cùng các cô gái rồi,” cậu giải thích.

Phía sau, họ có thể nghe thấy tiếng la hét giận dữ của bọn cướp vang vọng lại. Jack cố gắng lết đi nhanh nhất có thể, trong lòng không khỏi thương cảm cô gái xấu số đã đến gần tự do rồi mà lại bị bắn chết. Ba người đến chỗ khe núi, Jack ngoảnh lại nhìn lần cuối trước khi rời đi. Lều trại của bọn cướp hoàn toàn bị bao phủ bởi lửa, ánh sáng đỏ thẫm phản chiếu trên mặt hồ như dung nham núi lửa.

Dù sao cái chết này cũng không phải vô ích.

Lúc nhóm Jack thấy được lưng ông Sora và các cô gái thì bọn cướp cũng đuổi đến.

“Chúng mày đừng hòng thoát khỏi tay *tao*!” Kurochi gào thét giờ cao cây súng đã nạp đạn sẵn sàng.

Hắn bóp cò, viên đạn nhắm thẳng lưng các võ sĩ trẻ hướng tới.

Miyuki đẩy Hayato ngã ra đất, vách đá phía sau chàng cung thủ toé lửa.

“Tôi nợ cô một mạng rồi!” Hayato cảm động nói với Miyuki.

“Chưa đâu,” cô đáp rồi xoay đầu nhìn những kẻ đuổi theo.

“Chúng ta cần phải cầm chân,” Jack rút kiếm tuyên bố. “Để tạo cho ông Sora và những người khác một con đường máu.”

Ba người hiểu sẽ thật là ngu ngốc nếu tìm cách ngăn chân bọn cướp ở địa bàn của chúng. Khu vực chật hẹp này thích hợp hơn gấp nhiều lần. Thế nhưng họ vừa mới đứng tấn thì một âm thanh rất lớn vang lên từ phía trên.

Thì ra phát súng ban nãy đã vô tình kích động một cơn sạt lở tuyết.

“MAU CHẠY ĐI!” Ông Sora hối thúc các cô gái.

Bầu trời gần như đổ sập xuống. Jack, Miyuki và Hayato vội vàng chạy theo lối ra, còn bọn cướp thì trở lại thung lũng.

Do chân bị thương nên Jack không thể theo kịp hai người đồng hành. “Cố lên Jack ơ!” Miyuki la thất thanh.

Nó cố nhịn đau lao tới, nhưng đã quá muộn.

NGÔI MỘ ĐÁ

Jack cảm giác như mình đang bị đè chặt trong một cái quan tài màu trắng. Nó bị đè đến khó thở, mọi âm thanh đều tắt nghẽn, chỉ còn tiếng máu chảy và tim đập là nghe thấy.

Những người khác ra sao rồi? Jack chỉ có thể cầu nguyện cho họ được bình an.

Nó bắt đầu dùng ngón tay đào tuyết, nhưng chẳng biết đâu là hướng lên cả. Hoàn toàn lạc lõng, rất có thể đây lại là hành động tự chôn mình sâu hơn. Jack muốn chuyển động, nhưng toàn thân đều đã bị vây kín. Điểm lợi duy nhất của tình trạng này có lẽ là việc cảm giác lạnh buốt đã giúp cái chân bông của Jack đỡ đau hơn.

Sau một hồi Jack đào được một cái lỗ nho nhỏ. Có điều còn chưa kịp vui mừng thì đã bị lớp tuyết mới rơi xuống lấp lên trên. Đến giờ thì Jack thật sự rồi. Nó cố thở, cố vẫy vùng tìm cách thoát ra khỏi ngôi mộ đá. Thế nhưng tuyết vẫn cứ bám chặt lấy cơ thể nó như đôi tình nhân vậy.

Jack cố trấn tĩnh. Cần phải giữ lí trí mới mong có cơ hội sinh tồn. Nó không hề muốn chết tại đây. Không thể được. Chẳng lẽ mọi cố gắng thời gian qua chỉ là để bỏ mạng nơi đồi núi hẻo lánh này. Nó chết rồi thì Jess sẽ ra sao?

Jack tiếp tục đào.

Nó mất dần khái niệm về thời gian, cơ thể ngày một yếu. Đang lúc tuyệt vọng thì Jack sờ được một vật gì đó cứng cứng. Chuôi kiếm! Nó vội vàng đào quanh, và cuối cùng cũng nắm chắc được trong tay, thử chọc lên để xác định độ sâu. Lưỡi kiếm bén ngọt dễ dàng đâm thủng lớp tuyết...

Jack chợt nhận ra sự thật phũ phàng. Nó đã bị chôn quá sâu. Quá sâu.

Nó sẽ chết... mất xác ở nơi này.

Hết thật rồi. Độc Nhân Long không giết được nó, Shogun không giết được nó, Kazuki càng không, nhưng mẹ thiên nhiên lại dễ dàng thành công mà chẳng tốn bao nhiêu sức.

Jack cố chuyển suy nghĩ sang chiều hướng tích cực hơn. Nó hình dung ra khuôn mặt Akiko, nhớ lại khoảng thời gian hai đứa ngồi ở sườn núi Hiei đón mặt trời đầu năm. Nàng tựa đầu lên vai nó, miệng mỉm cười rục rờ, ấm áp như nắng xuân...

Jack sắp ngất đến nơi thì đột nhiên chỗ tuyết trên đầu được gạt đi.

“Tìm thấy rồi!” Miyuki reo lên, nói đoạn liền đào lỗ kéo nó ra. Hayato và Neko cũng hăm hở tham gia, ba người thi nhau đào tứ phía.

Được giải cứu, Jack tham lam hít một hơi thật sâu. Phía trên nó là bầu trời đêm với những vì sao toả sáng lung linh hơn bao giờ hết. Nhìn lại phía sau, Jack nhận thấy hẻm núi đã hoàn toàn bị chặn lại sau trận sạt lở, nó không khỏi tự cảm thấy may mắn vì chỗ mình bị đè lại gần lối ra đến thế.

“Thật không thể tin là các cậu lại tìm được tớ đây!” Jack cảm thán.

Hayato đỡ nó đứng dậy, Miyuki thì giúp nó nhặt kiếm.

“Cũng nhờ đầu thanh kiếm chọc lên,” Miyuki lí giải. “Và cặp mắt tinh như điều hâu của Neko!”

Jack quay sang phía Neko ra hiệu cảm ơn, nhưng cảm thấy như vậy vẫn chưa đủ so với ơn cứu mạng bèn ôm chầm lấy cô bé. Neko khá ngạc nhiên với hành động bộc phát này nên chỉ biết cúi đầu đáp lễ.

Bốn người trở lại chỗ các cô gái và ngựa đang chờ sẵn.

“Dù sao cũng nhờ trận sạt lở chặn đường đuổi theo của bọn Akuma,” Jack nhận xét.

“Không chắc đâu,” Ông Sora đáp. “Con gái tôi nói chúng biết lối đi khác dẫn ra đây. Sẽ mất hơn một ngày đường. Nhưng bọn chúng nhất định sẽ tới.”

“Vậy thì chúng ta nhanh chân lên thôi,” Hayato lên ngựa nói.

Jack cũng vất vả trèo lên yên, lòng thầm cảm kích vì tạm thời không phải dùng đến cái chân bị thương nữa.

“Akuma sẽ đến,” Jack vừa nói vừa liếc nhìn Miya và những nô lệ khác. “Nhưng chí ít thì chúng ta cũng trở về cùng với tin tức tốt lành.”

Dân làng Tamagashi vui mừng chào đón các cô gái của mình trở về - một phép màu vượt quá mọi mơ ước của họ. Thậm chí khuôn mặt rầu rĩ của ông Sora cũng được dẹp đi, thay vào đó là niềm vui khi chứng kiến mẹ con Miya đoàn tụ với nhau. Nội chuyện này cũng đủ khiến Jack cảm thấy hi sinh của mình là hoàn toàn xứng đáng.

Trưởng làng Junichi đón nhóm trinh sát bằng hành động cúi chào trình trọng nhất. “Nếu *samurai* và *ninja* nào cũng tốt như các vị thì trên đời này đã không còn chỗ cho những kẻ như Akuma tồn tại rồi!”

Già làng Yoshi chống gậy bước tới, đôi mắt già cỗi của ông rưng rưng nước.

“Thật không ngờ tấm thân già này còn được thấy ngày hôm nay,” ông cụ run run. “Các cậu đã đem lại sức sống mới cho ngôi làng của chúng tôi!”

Trong lúc mọi người đoàn tụ vui vẻ thì Jack đi cà nhắc trở về nhà ông Sora cùng với Miyuki, Hayato và Neko. Cả bọn đã quá mệt mỏi, riêng Jack còn đau đớn bởi vết thương.

Yori, Saburo và Yuudai đã chờ sẵn ở đó.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Yori nhú mày khi thấy tình trạng của thằng bạn.

“Bị đánh, đốt, chôn sống thôi ấy mà,” Jack tếu táo. “Bọn tớ đã gửi một đòn cảnh cáo tới Akuma.”

“Thế thì đáng ăn mừng à nha!” Yuudai hào hứng, rõ ràng anh chàng rất nhẹ nhõm khi thấy cả đội trở về an toàn, dù hơi te tua một chút. “Thôi mọi người vào trong ăn uống nghỉ ngơi đi.”

Nói đoạn định mở cửa thì nghe thấy có tiếng la lớn.

“Suki đâu?” Một bà mẹ dáo dác tìm con gái. “Suki của mẹ?” Bà càng lúc càng hoảng loạn. Ông Sora vội vàng đi đến thì thăm gì đó. Phản ứng đầu tiên của người phụ nữ tội nghiệp là sững sốt, sau đó khóc nức nở. Ông Sora cố an ủi, nhưng bà chỉ gạt đi rồi bước đến chỗ Jack.

“C...con gái tôi đã bị... bọn chúng bắn chết...?” Bà run run hỏi.

Bây giờ thì Jack đã biết được tên cô gái xấu số ấy. “Vâng, kẻ thủ ác là tay Độc Xà Kurochi.”

“Tôi biết cậu đã cố cứu nó,” bà chuyển từ đau buồn sang giận dữ. “Nhưng xin hãy hứa với tôi rằng cậu sẽ giúp cho linh hồn nó được an nghỉ, rằng cậu sẽ kết liễu bọn Akuma!”

Jack nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ, cảm nhận được nỗi đau thấu tận tâm can của bà. Nó có thể nhìn ra những nét tương đồng giữa mẹ con họ, cảnh tượng tang thương lúc trước lại hiện về. Jack gật đầu dứt khoát, chính bản thân nó cũng muốn bắt những kẻ sát nhân kia phải đền tội... bằng *mọi giá*.

HỒI PHỤC

Trong lúc dân làng hoan hỉ thì Miyuki bắt đầu công việc điều trị vết thương cho Jack. Cô nghiền nát chỗ lá thuốc vừa rồi trộn lẫn với chỗ bột nhuyễn mang theo bên người thành một dạng hỗn hợp màu xanh, sau đó đem đun lên, cuối cùng mới đem đắp vào đùi Jack.

Nó lập tức la lên, “Úi, xót thế!”

“Ồ, một em bé *samurai*,” Miyuki vừa trêu vừa xoa đều khắp vết thương.

Jack cắn môi chịu đau hỏi, “Có tẻ lắm không?”

Miyuki nghiêm giọng đáp, “Có lẽ phải cắt bỏ chân.”

Jack nuốt nước bọt, mặt tái nhợt khi nghĩ đến chuyện đó.

“An tâm đi,” Miyuki bổ sung, “Yuudai hứa sẽ cắt thật ngọt.”

Jack liếc nhìn thanh đại đao *nodachi* khổng lồ trên lưng Yuudai, rồi quay lại thì thấy khoé miệng Miyuki hơi nhếch lên.

“Là kiểu đùa của *ninja* đó hả!” nó cười lớn, cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

“Vài ngày nữa sẽ ổn thôi,” Miyuki mỉm cười ấm áp.

“Chỗ tuyết lạnh lúc cậu nằm dưới bãi sạt lở đã giúp ích khá nhiều, lại đắp thêm thuốc chuyên dụng của *ninja* nữa thì đến sẹo cũng không có ấy chứ.”

Nói đoạn Miyuki quỳ sát người nó, chấp tay, riêng ngón trỏ và ngón cái để nhô ra, nhắm mắt khấn.

“*On haya baishiraman taya sowaka...*”

Cô đưa tay theo hình số 8 trên khắp vết thương, Jack cảm thấy khoan khoái hẳn, nó biết đây là tác dụng của nghi thức hồi phục Sha.

“Cô ấy đang làm cái gì vậy?” Saburo nghi hoặc nhìn Miyuki.

“Cửu Tự Ấn... ma pháp *ninja*!” Yori cũng kinh ngạc không kém. “Trước đây thầy Yamada có kể qua cho tớ, nhưng đến giờ mới được tận mắt chứng kiến.”

Yori chăm chú quan sát từng hành động của Miyuki, rồi vừa bắt chước vừa lẩm nhẩm đọc theo câu thần chú. Jack biết người bạn nhỏ của mình sẽ rất vui nếu học được món nghề bí ẩn này, nó tự nhủ sẽ nhờ Miyuki hướng dẫn sau.

Sau một tiếng thì Miyuki mở mắt ra, trông chừng đã kiệt sức.

“Cảm ơn cậu,” Jack ngồi dậy. “Chân tớ khá lên nhiều rồi.”

“Vì cậu... thì tôi không ngại gì cả...,” Miyuki đáp rồi mệt mỏi trở về giường. Cô chỉ mất vài giây để thiếp đi.

Saburo và Hayato lập tức bước tới.

“Nó công hiệu *thật* không vậy?” Saburo tò mò.

Jack gật đầu, “Nhìn thử đi.”

Vết thương hầu như không còn đỏ nữa, những nốt sần dưới lớp cao xanh cũng bắt đầu xẹp xuống.

“*Ninja* quả là rất khó lường,” Yori ngưỡng mộ tiếp tục thử làm các động tác vừa học được.

“Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cậu đặt lòng tin vào Miyuki,” Hayato thừa nhận. “Mặc dù cô ta là một sát thủ.”

“Sát thủ hay không thì Miyuki vẫn là bạn tốt của tôi,” Jack hơi phật ý khi Hayato cứ ác cảm với cô bạn của mình.

“Theo tớ thì không chỉ là bạn đâu,” Yori đã quá tập trung nên không nhận ra mình vừa nói gì.

Jack chợt dạ liếc nhìn về phía Miyuki. Chẳng lẽ nó ngổ đến mức không nhận ra tình cảm mà những người khác dễ dàng nhìn thấy như vậy?

Saburo nhíu mày chất vấn. “Akiko có biết chuyện này chưa đấy?”

“B...biết chứ,” Jack lúng túng. “Họ gặp nhau một lần ở rặng Iga rồi mà.”

“Màn giới thiệu này lửa phải biết nhỉ!” Saburo cười to.

“Ừ, rất gay cấn,” Jack hồi tưởng lại quang cảnh lần Lãnh chúa Akechi đem quân tấn công làng *ninja*.

Jack liền tìm cách chuyển hướng chú ý, “Thế Kiku sao rồi? Từ khi Tướng Quân ra lệnh đóng cửa trường hai người đã gặp nhau lần nào chưa?”

Giờ thì đến lượt Saburo đỏ bừng mặt. “Vẫn ổn,” anh chàng đột nhiên chăm chú kiểm của mình đến lạ lùng. “Kì thực... cô ấy chính là lí do tớ quyết định đi tu hành... để gây ấn tượng tốt với nh...nhạc phụ!”

Jack cười toe toét khi biết chuyện tình cảm của thằng bạn thân tiến triển tốt. Nó đã thấy nghi nghi khi Kiku kiên quyết ở lại chăm sóc vết thương cho Saburo hồi Kazuki phản bội rồi.

“Nếu tội mình qua được đêm trăng đen thì cậu tha hồ mà kể công với ông ấy.”

“Nếu á?” Saburo đứng bật dậy. “Tớ tưởng các cậu thiêu rụi trại của hắn rồi thì còn đánh đấm gì nữa?”

“Thế này khác nào vào hang dạo hổ,” Yori cũng sợ hãi khi nghĩ đến viễn cảnh trước mắt.

“Nhưng đói khát và thiếu thốn vũ khí sẽ khiến chúng yếu hơn chứ nhỉ?” Saburo lặc quan.

“Có thể,” Jack đáp. “Nhưng tớ không tin đây là toàn bộ những gì bọn chúng có.”

Chỉ còn mỗi mình và hai thằng bạn thân nên Jack sẵn sàng bộc lộ hết tâm tư. “Quan sát Akuma khiến tớ thực sự thấy lo lắng. Không phải ngẫu nhiên mà người ta gọi hắn là Hắc Nguyệt. Tên này tàn nhẫn vô cùng, xem mạng người như cỏ rác, chỉ có thể dùng từ ác quỷ để mô tả. Chúng ta chỉ có đường thắng... hoặc lãnh chịu hậu quả khủng khiếp nhất.”

38

NGƯỜI RƠM

Không khí từng bừng nhanh chóng biến mất vào sáng hôm sau, thay vào đó là cảm giác lo lắng sợ hãi một màn trả thù đẫm máu vào đêm trăng đen sắp đến. Nhận thấy điều này, Jack vội vàng bắt họ trở lại làm việc để phân tán tư tưởng.

Hầu hết mọi người đều tham gia vào công tác hoàn thiện đường hào rải dây gai. Saburo đặc biệt khích đội của mình ganh đua với đội của Yuudai. Chính nhờ sự ganh đua này mà dân làng hào hứng hơn hẳn.

Jack nhân cơ hội đi kiểm tra các phòng tuyến khác cùng với Yori. Nhờ kỹ năng trị thương của Miyuki mà nó đã không phải đi cà nhắc nữa, nữ sát thủ cũng đảm bảo nhất định mọi thứ sẽ trở lại bình thường trước đêm trăng đen.

Ra đến chỗ hàng rào, Jack sững sờ phát hiện một đội ngũ chiến binh hùng hậu đứng gác. “Yori, mấy người *ronin* này là sao vậy?”

Nhà sư nhí cười toe toét.

“Làm sao cậu có thể thuyết phục...”

Phải đến lúc này Jack mới nhận ra đây chỉ là các hình nộm đội mũ miện, mặc áo giáp mà thôi. Tất nhiên đến gần sẽ nhận ra, nhưng nếu đứng từ xa thì nhất định sẽ bị đánh lừa.

“Là ý tưởng của *cậu* à?” Jack phấn khích dấn vào giáp trụ của một người rơm gần đó.

Yori gật đầu. “Tuy không có tác dụng trong chiến đấu, nhưng có thể dọa quân địch, cũng như phân tán bớt hoả lực của chúng.”

“Yori, cậu đúng là thiên tài mà!”

“Tớ chỉ nhớ lại bài dạy của thầy Kano thôi,” nhà sư nhí khiêm tốn đáp. “*Mắt chúng ta luôn nhìn thấy những gì đầu chúng ta nghĩ.*”

“Ừ, đúng thật!” Jack thừa nhận. “Bảo đảm bọn chúng sẽ mắc bẫy cho xem.”

Hai đứa tiếp tục đến chỗ rừng. Không có gì thay đổi cả - vẫn chỉ là hàng rào gỗ đơn giản chắn ngang, thêm đường hào chạy qua mà thôi.

Yori lo âu nhìn Jack. “E rằng bọn chúng sẽ đánh vào đây mất.”

“*Con người sẽ chẳng khác gì bị mù nếu cứ lệ thuộc vào cặp mắt,*” Jack đáp lại bằng một lời dạy khác của thầy Kano. “Nên nhớ cái đáng sợ của *ninja* là cậu không bao giờ *nhận ra* được hành động của họ!”

Cuối cùng là khu vực cầu gỗ phía nam. Tim Jack như muốn rơi ra ngoài khi chứng kiến dòng nước đã hoàn toàn bị đóng băng.

“Tội mình làm ngập sớm quá chẳng!” nó thốt lên.

“Chưa dày lắm đâu,” Yori vừa nói vừa lấy một tảng đá quăng lên không trung.

Cú va đập lập tức khiến bề mặt phẳng lì xuất hiện vết nứt. “Và chắc chắn không chịu nổi sức mạnh của một người trưởng thành,” nhà sư nhí nhai lòng.

Nói đoạn thử đặt một chân lên. Băng nứt ra nhưng vẫn vững chãi. Cậu đặt nốt chân còn lại.

“Ồi chà,” Yori thất kinh. “Xem chừng....”

Nhưng chưa hết câu Yori đã rơi tõm xuống dòng nước lạnh băng và bắt đầu chìm.

“Trong cái rủi có cái may,” nhà sư nhí trèo lên nói.

“Mong rằng mấy ngày tới vẫn như vậy,” Jack đáp rồi giúp cậu bạn đứng dậy. “Còn không đành chuyển bớt nhân lực sang canh phòng ở đây vậy.”

Đến chỗ cầu, hai đứa chợt nghe tiếng kim loại đâm vào gỗ ở đằng xa, Miyuki và Hayato đứng bên này cầu nhìn sang phía đối diện.

“Sao tưởng anh bắn tên cừ lắm?” Miyuki rít lên.

“Đương nhiên,” Hayato vừa đáp vừa rút một mũi tên khác.

“Vậy tại sao lại trật?”

“Vì cô cứ lải nhải hoài đó.”

Jack vội vàng đến xem tình hình.

“Có chuyện gì vậy?” Nó hỏi xen vào.

“Miyuki muốn tôi dùng tên lửa bắn vào mục tiêu từ *đây!*” Hayato khó chịu chỉ thùng thuốc súng giấu phía dưới chân cầu bên kia.

Một tấm gỗ đã được dựng lên ở cự li tương tự để bắn tập. Công bằng mà nói, vị trí Hayato đang đứng vừa xa vừa không bằng phẳng, lại còn có vật

cản chẵn tầm nhìn nên phải nói là cực kì khó nhắm. Phát bắn vừa này trật mục tiêu rất xa.

“Phá cầu có phải nhanh mà an toàn hơn không?” Hayato đề nghị với Jack.

“Nhưng chúng ta sẽ mất cơ hội loại được một cơ sở quân của Akuma,” Miyuki phản đối.

“Di chuyển chỗ đặt thuốc súng được không?” Yori hỏi.

Miyuki lắc đầu. “Chúng ta buộc phải đặt ở đó thì mới phá cầu được,” nữ *ninja* lí giải. “Còn nếu lại gần hơn thì cậu ta sẽ lọt vào tầm bắn của bọn cướp.”

“Vậy hay là bắt mồi dẫn ra đó?” Jack lên tiếng.

“Từ chỗ này á? Làm sao canh chuẩn giờ? Chỉ e cầu chưa gãy chúng đã sang đây hết rồi.”

“Vậy thì tại sao không sử dụng *thêm* nó,” Hayato chỉ vào thùng thuốc súng phía sau Miyuki. “Đặt vào vị trí nào tôi bắn *được*, hiệu ứng dây chuyền sẽ khiến thùng kia nổ ngay.”

“Xin lỗi, nhưng tôi có việc cần rồi,” Miyuki đáp.

“Để đặt bẫy vô hình hả?” Hayato mĩa mai.

Jack quay sang nói với anh chàng cung thủ. “Cậu thử lại xem. Có khi luyện tập thêm sẽ thành công không chừng.”

Hayato lấp tên, ngắm rồi bắn phát thứ hai. Cả bọn theo dõi mũi tên xé gió bay trong không khí lướt tới mục tiêu, sượt luôn qua rồi biến mất vào lòng sông. Phát này tốt hơn nhiều, nhưng vẫn còn chưa đủ.

“Lại trật,” Miyuki tặc lưỡi.

Hayato trừng mắt nhìn. “Tôi thách cô làm được tốt hơn đây!”

Jack lập tức bước tới đưa cho Hayato mũi tên khác. “Cậu từng bắn được mục tiêu di động trên thuyền rồi cơ mà. Dùng lại kĩ thuật đó xem sao?”

Hayato miễn cưỡng nhắm bắn lần thứ ba. Anh chàng lờm Miyuki rồi mới quay lại, khoé miệng khẽ nhếch lên, nhú mắt thả dây cung.

Mũi tên lao tới cắm thẳng vào giữa hồng tâm.

“Tôi *biết* cậu sẽ làm được mà!” Jack phấn khích.

“Ừm,” Hayato nói bóng gió. “Chỉ cần tưởng tượng ra một ả *ninja* là xong.”

Miyuki không thèm để ý.

“Sao cũng được,” cô đáp bằng chất giọng lạnh lùng. “Có điều liệu mà bắn trúng ngay phát *đầu tiên*, không là đầu lìa khỏi cổ đấy.”

TIẾNG HỒ XUNG TRẬN

Khu vực đào hào bỗng trở nên náo động.

Jack và mọi người chạy đến thì thấy Saburo đứng bên cạnh một núi đất khổng lồ, vung tay đâm thùm thụp vào không khí. “Tội mình thành công rồi!” anh chàng hớn hờ.

Một mối rã rời, cơ thể lại lấm lem bùn đất, dân làng tự hào nhìn thành quả của mình. Con hào rải dây gai chính thức bao quanh khắp làng, tạo thành rào cản lớn cho kẻ nào có ý đồ tấn công.

“Không, là thành công của cả làng,” Jack chỉnh lại, và rất vui mừng trước kết quả đáng khích lệ này. Trở lại thời điểm mới bắt đầu, chẳng ai dám chắc rằng họ sẽ làm được như vậy cả.

Nhóm Yuudai rải nốt chỗ gai cuối cùng.

“Giờ thì chỉ việc chờ Akuma đến thôi,” chàng võ sĩ khổng lồ nói sau khi nhìn khắp các tuyến phòng thủ. “Kiểu gì bọn chúng cũng sốc nặng cho xem.”

Kunio ngồi phịch trên tuyết, vừa nhăn mặt vừa gỡ chỗ gai dính trong lòng bàn tay. “Giờ có thể nghỉ được chưa?”

“Đến tối thì tha hồ nghỉ,” Jack vỗ lưng cu cậu khích lệ. “Còn giờ phải tập luyện thêm đã.”

Kunio méo miệng kêu khổ nhưng vẫn đứng dậy cùng những người khác đi lấy vũ khí. Trong buổi tập cuối cùng này, tuy chẳng mấy ai tỏ ra hào hứng, nhưng chí ít mỗi hiểm họa trước mắt, cũng như niềm vui khi các cô gái quay về đã khiến thái độ của dân làng rất tích cực.

Họ cần miễn nghe theo điều động của các võ sĩ trẻ. Toge là người cuối cùng xuất hiện.

“Mong rằng Akuma cũng đến trễ như vậy!” Hayato bình phẩm khiến mọi người bật cười khúc khích.

Toge cúi đầu tạ lỗi. Đây là lần đầu tiên Jack thấy người đàn ông này kể từ khi đốt trại Akuma quay về. Nó chỉ mong ông không quá đau buồn khi thấy cảnh đoàn tụ nhan nhản xung quanh của các gia đình khác.

Dưới hiệu lệnh của Hayato, các nhóm bắt đầu tập luyện nghiêm túc. Jack nhận thấy đã mạnh mẽ xuất hiện sự tác chiến, nhưng vấn đề là dân làng vẫn rất vụng về, đôi lúc là hỗn loạn.

Sau vài lần thất bại, Hayato quyết định ra lệnh tạm nghỉ rồi lui ra hội ý cùng các võ sĩ trẻ khác.

“Mấy người này dọa chim còn khó đấy!” anh chàng lầm bầm.

Jack chán nản gật đầu. “Bọn Akuma sẽ nghiền nát đội hình dễ như bỡn. Dân làng quá thiếu tự tin.”

“Can đảm chính là thứ xa xỉ nhất đối với nông dân ở đây,” Hayato giải thích. “Trong khi chúng ta cần họ phải *chiến đấu* thì mới có cơ hội thành công.”

Yori giơ tay phát biểu. “Một con quạ sẽ trở nên liều lĩnh hơn rất nhiều khi bay thành đàn. Tuy nông dân nghĩ rằng họ yếu ớt, nhưng chúng ta có thể thuyết phục họ rằng tập hợp thành số đông sẽ khác.”

“Ý của cậu là?” Jack hỏi.

Yori dừng lại giây lát rồi nói, “Tiếng hô xung trận. Tớ nghĩ sẽ có ích trong trường hợp này.”

“Ý tưởng hay đó,” Hayato tán thành. “Cậu cứ thử xem sao.”

“Nhưng cậu mới là người quản lí...,” Yori còn chưa nói hết câu Hayato đã nhường chỗ bước sang bên.

Jack mỉm cười động viên khi nhà sư nhí run run tiến vào vị trí giữa hiên. Dân làng chăm chú nhìn, không hiểu chuyện gì sắp xảy ra.

“Tiếng gầm của hổ... có thể đe dọa kẻ thù hùng mạnh nhất... dù có thể con hổ đang bị thương,” Yori rụt rè nói. “Một tiếng hô...”

“Nói lớn lên!” một người nông dân ở phía sau hô to.

Yori hăng giọng rồi tiếp tục. “Một tiếng hô xung trận mạnh mẽ sẽ khiến đối phương hoảng sợ; nó giúp mọi người tập trung hơn, chiến đấu hăng say hơn, và vượt qua được nỗi sợ hãi ban đầu. Bây giờ, tôi muốn mọi người hãy hét lên.”

Dân làng lộ rõ vẻ nghi hoặc.

“Hét thật to lên,” Yori khuyến khích.

Chỉ có phân nửa đáp lại. “Mọi người có thể làm tốt hơn mà,” Yori nói. “Gầm lên như hổ ấy!”

Lần này âm thanh phát ra to hơn một chút, nhưng không mấy thuyết phục. Lần thứ ba cũng vậy. Yori bắt đầu thấy chán nản.

“Mọi người phải tập trung khí lực vào đan điền,” nhà sư nhí chỉ vào bụng. “Sau đó phát tiết ra, như thế này!”

Yori hít một hơi thật sâu rồi hét lên. “KI-AIIII!”

Tiếng hô diếc tai không phù hợp với thân hình của cậu lập tức khiến mọi người sững sờ. Kunio - người đứng ngay phía trước, thậm chí còn loạng choạng ngã lăn ra đất, tay ôm ngực, mặt lộ rõ vẻ đau đớn.

“Anh vừa làm cái gì vậy?” nhóc nông dân thờ dốc. “Cứ như đánh vào tôi ấy!”

“Xin lỗi,” Yori cười trừ. “Tôi... hơi quá tay.”

Giờ thì dân làng đã thực sự thấy sợ hãi.

Hayato và Miyuki cũng nhìn Jack chờ đợi lời giải thích.

“Khí công,” Jack vừa đáp vừa nhớ lại các bí thuật của võ tăng mà thầy Yamada đã lồng vào các bài học khi còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Trong lứa Jack, chỉ có duy nhất Yori là học được thuần thục.

Nhà sư nhí chia các nông dân thành đội tiếp tục tập luyện. Tuy chẳng có cơ may nào để mọi người luyện thành khí công, nhưng chí ít việc hô vang trong tập thể sẽ khiến họ cảm thấy mình đang ở trong một thể thống nhất... một lực lượng *chiến đấu*.

40

NGHI HOẶC

Jack đứng trên ngọn đồi nhìn xuống ngôi làng. Quảng trường vắng tanh, hầu hết nông dân đều đã trở về nhà. So với cuộc tập trận la hét ầm ĩ lúc nãy thì bây giờ không khí xung quanh đã trở nên vô cùng tĩnh lặng. Dừng khi tập thể cũng biến mất, nỗi sợ hãi lại ngập tràn trong tâm trí những con người yếu ớt ấy.

Bản thân Jack cũng không khỏi cảm khái. Dưới ánh hoàng hôn, bóng ngọn núi đổ xuống bao trùm xung quanh khiến nó nhận ra tuyến phòng ngự chúng dốc công xây nên thật ra rất nhỏ bé. Nó bắt đầu nghi hoặc về khả năng kháng cự lại bằng cướp hùng mạnh, Akuma.

Từ khi nhìn thấy tên đầu sỏ, hạt giống ngờ vực đã bám rễ trong tim Jack. Lúc nhận lời bảo vệ làng, nó còn ngộ nhận rằng giặc cướp chỉ là một lũ ô hợp - cây khoai hiệp yếu mà thôi.

Đương nhiên nó đã sai, sai ghê gớm.

Suy luận võ đoán ấy có thể đúng với hầu hết bọn chúng, nhưng Nakamura, Sayomi, Kurochi thì tuyệt đối không. Ba tên này thực sự lợi hại - hung hãn chiến đấu, gian trá trong mưu mô, và tàn nhẫn từ gốc rễ. Jack chợt thấy đau nhói đầu khi nhớ đến khuôn mặt sọc ghê tởm của Nakamura.

Akuma thậm chí còn đáng ngại hơn thế.

Thái độ vô nhân tính của tên này khiến Jack hãi hùng đến tận xương tuỷ. Cảm giác nó từng có trong những trận đụng độ với Độc Nhân Long. Cả hai đều thuộc loại độc ác vô nhân tính, thích lấy tra tấn làm trò tiêu khiển. Nhất là cái cách hằn phản ứng khi thấy trại bị bốc cháy. Không hề động tâm, mà chỉ tập trung vào việc chém giết. Rõ ràng đây là kiểu người sẵn sàng đi đến chân trời góc bể để trả thù.

Jack cũng không phải là người duy nhất đang lo lắng.

Tại chiếc cầu phía đông, Hayato bắn hết mũi tên này đến mũi tên khác. Không hài lòng với tỉ lệ chính xác của mình, những ngày qua cậu đã tập

luyện không ngừng nghỉ. Cũng như Jack, Hayato hiểu rõ rằng trước một đối thủ như Akuma, bất kì sai lầm nào cũng đồng nghĩa với cái chết.

Một tràng cười bỗng vang lên từ phía ngôi nhà của ông Sora, thứ âm thanh rất không hợp với tình hình căng thẳng lúc này. Neko chạy như bay ra cửa, Yuudai theo sát phía sau. Hai người diễn lại màn dụ gấu đói của nhóc tí cam điếc mấy ngày trước. Neko núp sau một bức tường rồi bất ngờ lao ra. Yuudai giả vờ sợ hãi quay đầu bỏ chạy thực mạng.

Jack mỉm cười thâm nghĩ, *chỉ ít thì vẫn còn những người có thể sinh hoạt tự nhiên như ngày thường*. Một lúc sau nó nghe thấy tiếng leng keng khi Yori cầm quyền trượng leo lên đồi.

“Bữa tối sắp xong rồi,” nhà sư nhí thông báo. “Cơ mà tớ cũng không thấy đói lắm.”

Trận chiến sắp tới khiến cậu lo lắng đến thót cả bụng lại. Cũng chẳng trách được, dù sao Yori đã từng trải qua trận huyết chiến Thành Osaka. Đêm đêm cậu vẫn thường nằm mơ thấy ác mộng, rằng mình vẫn đang lặn ngụp dưới hàng đông xác chết. Đây cũng là lí do chính yếu khiến Yori quyết định trở thành nhà sư, thay vì tiếp tục làm võ sĩ.

Jack đặt tay lên vai cậu bạn. “Nhiệm vụ của cậu là trông chừng tháp canh. Cứ ở yên trên đó. Còn trong trường hợp phòng tuyến bị phá huỷ thì đừng rời xa tớ. Tớ hứa sẽ không để bất kì kẻ nào làm tổn thương đến cậu.”

Yori cố làm mặt can đảm nhất có thể. “Tớ không sao,” cậu nhấn mạnh. “Ai cũng có nỗi lo riêng. Là một nhà sư, tớ phải giữ lòng tin, có như vậy mới mong trở thành chỗ dựa cho mọi người.”

“Tớ hoàn toàn tin tưởng cậu,” Jack đáp. “Thành quả hôm nay có phần đóng góp rất lớn của cậu.”

Yori khiêm tốn cúi đầu đáp lễ.

Hai đứa nhìn những thửa ruộng ngập nước đóng băng bên dưới cho đến khi mặt trời khuất hẳn, bầu trời được thế bởi các vì sao. Yori phát hiện Miyuki đang ngồi cạnh rìa hào.

“Cô ấy đang làm gì vậy?” nhà sư nhí hỏi.

“Tìm yếu điểm và sơ hở trong đó,” Jack đáp, trong lòng thầm thán phục thái độ làm việc cẩn mẫn và sâu sắc của nữ *ninja*. “Cậu ấy đã đi một lượt khắp làng rồi.”

“Thật mừng khi trong đội có một *ninja*,” Yori cảm thán.

“Giá mà ai cũng có cái nhìn tích cực được như cậu.”

“Mọi người đều như vậy,” Yori vừa nói vừa nhìn về phía cây cầu. “Chỉ là lòng tự trọng khiến họ không chịu thừa nhận thôi.”

Tuyết bắt đầu rơi quanh Jack và Yori.

“Có vẻ sắp có bão tuyết,” Yori rùng mình trước từng đợt gió lạnh cắt da cắt thịt.

Jack ngược nhìn trời. Mây đen dày đặc che khuất sao, đến mặt trăng cũng vô cùng mờ nhạt.

Có lẽ mai sẽ là ngày không còn thấy trăng sao nữa.

41

NỖI SỢ

Ngày hôm sau tuyết đã phủ thành một lớp trắng xóa phía trên bình nguyên. Ngôi làng nằm lọt thỏm giữa rặng núi lúc này tựa như hòn đảo tí hon giữa biển khơi. Quan sát khung cảnh xung quanh, cả nông dân lẫn võ sĩ đều không thể tưởng tượng được rằng chỉ ít giờ nữa thôi, nơi đây sẽ trở thành bãi chiến trường đầm máu nhất.

Theo lời đề nghị của Hayato, mọi người chia nhau luân phiên canh gác để đảm bảo thể lực sung mãn nhất. Một nhóm người dân được phân công phòng thủ còn *samurai* tuần tra khắp làng, sẵn sàng báo hiệu bất kì lúc nào.

Cho đến giờ thì mọi thứ vẫn rất tĩnh lặng.

Jack đang thực hiện phiên của mình thì nghe tiếng lách cách của giáp trụ. Thì ra đã đến giờ nên Saburo đến thay, anh chàng trang bị từ đầu đến chân - bao gồm áo giáp da màu đỏ hoa tiết vàng, găng tay đen bọc đến khuỷu, đệm vai, mũ sừng đồng, đặc biệt nhất là mặt nạ *menpo* dữ tợn, thứ chuyên dùng để đánh vào tâm lí đối phương.

Tựa như con sâu bọc trong kén, Saburo nặng nề bước trên tuyết đến chỗ Jack.

“Ăn mặc như thế kiểu gì cũng kiệt sức cho xem!” Jack sững sờ với thẳng bạn.

“An toàn vẫn hơn!” Saburo đáp, giọng hơi biến dạng dưới tấm mặt nạ. “Nhất là sau chuyện xảy ra lần trước.”

“Ừ thế cũng được,” Jack gật đầu. Cũng từng trải qua nỗi đau bị tên bắn trúng nên nó hiểu vì sao Saburo lại cẩn thận đến vậy. Có điều nó theo trường phái Nhị Thiên nên luôn tôn thờ tốc độ hơn là sức mạnh hay trang bị.

“À mà, Neko mới nấu một bữa thịnh soạn lắm. Mất cả buổi sáng để thuyết phục con bé là võ sĩ không thể chiến đấu tốt với cái bụng đói được,” Saburo vừa nói vừa xoa bụng. “Thôi về đi - sức ăn của Yuudai chẳng thua kém gì tớ đâu!”

“Thế thì đói là cái chắc rồi,” Jack bông đùa với thằng bạn rồi cũng nhanh chóng bước về phía ngôi nhà gỗ. Nó cần ăn uống, và nếu được thì tranh thủ nghỉ ngơi một chút.

“Akuma?” Jack lập tức hỏi sau khi tỉnh dậy.

“Chưa thấy,” Yori đáp. “Nhưng trời sắp tối rồi.”

Nhà sư trẻ hôm nay cũng bắt chước Saburo trang bị rất kỹ càng. Có điều do vóc dáng nhỏ bé nên cậu ta trông cứ lọt thỏm giữa đồng giáp trụ.

Ngoại trừ Miyuki đến phiên canh gác ra thì mọi người đều tụ tập quanh bếp lửa chuẩn bị cho đêm dài sắp tới. Yuudai tranh thủ hướng dẫn thêm cho Neko về phương pháp sử dụng kiếm. Saburo liên tục chén cơm, cứ như sợ sẽ không còn cơ hội ăn thêm nữa vậy. Phía bên kia, Hayato vắt chéo chân nhắm nghiền mắt thiền định, có vẻ như đang tập trung tư tưởng.

Khi hoàng hôn buông xuống, cả bọn sẽ phải vào vị trí. Đêm nay là đêm trăng đen, bọn cướp có thể tấn công bất kì lúc nào. Chính vì tính khó đoán cũng như sự đáng sợ của Akuma mà ai nấy đều cảnh giác, thậm chí căng thẳng đến cực độ. Lúc Jack ngồi xuống cạnh bếp lửa, cả bọn đều ngược lên nhìn.

Nhưng nó chẳng biết nên nói gì, khi bản thân cũng hồi hộp chẳng kém. Bọn chúng sắp sửa phải chiến đấu. Tuy không phải lần đầu tiên, nhưng trước giờ đều có sự chỉ đạo của các võ sĩ giàu kinh nghiệm, trong khi bây giờ chúng buộc phải tự đương đầu với kẻ địch. Nếu chẳng may không như kế hoạch thì cũng đành đành mũi chịu sào.

“Mọi người tập trung nhóm của mình tại quảng trường,” Jack cố gắng giữ cho giọng mình có được sự kiên định và tự tin cần thiết.

Các võ sĩ trẻ cúi đầu tuân lệnh chỉ huy rồi đứng dậy gom vũ khí bước ra cửa.

“Tớ chẳng nghĩ ra được gì khác cả,” Jack ái ngại nói với Yori trong lúc lấy kiếm và giắt sẵn năm chiếc phi tiêu vào đai lưng.

“Cậu đừng lo. Tài năng của một vị lãnh đạo được thể hiện nhiều qua thái độ và hành động hơn là lời nói,” Yori đáp, đoạn cũng cầm quyền trượng chậm chậm bước ra cửa. “Chỉ đưa ra yêu cầu như vậy là được rồi. Nó cho thấy cậu vẫn đang kiểm soát tình hình, và biết mình cần làm gì.”

Thật vậy ư? Jack thầm nghĩ.

Bên ngoài ánh sáng đã tắt dần, các nông dân tuần tự vào vị trí, còn Jack thì bước lên phía mái hiên. Trưởng làng Junichi cũng tiến đến chào hỏi nó. Mặt ông lộ đầy nét đăm chiêu, cặp mắt thâm quầng sau nhiều đêm dài mất ngủ.

“Thời khắc quyết định đã đến,” Trưởng làng Junichi trình trọng ngẩng đầu nói. “Xin đừng phụ lòng tin của chúng tôi. Bằng không Akuma sẽ tắm bằng máu của dân làng Tamagashi. Sinh mạng mọi người đều đặt trong tay cậu, Jack Fletcher.”

Jack cảm thấy sức nặng đè chặt xuống vai mình.

Già làng Yoshi liền xen vào. “Đừng để ý mấy lời tiêu cực của thằng Junichi. Nó sợ quá nên mới như vậy thôi, tất cả chúng tôi đều sợ hãi,” ông vừa nói vừa giơ tay chỉ về phía các nông dân. “Dù cho bất cứ chuyện gì xảy ra thì cậu cũng là người duy nhất đứng ra nhận lời cứu chúng tôi. Khi nào mà cái thiện vẫn còn tồn tại, cái ác sẽ chưa thể chiếm vị trí độc tôn.”

Jack cúi đầu thi lễ. “Cảm ơn vì đã tin tưởng. Tôi xin hứa sẽ không làm mọi người phải thất vọng.”

Thế nhưng khi đối diện với những khuôn mặt hãi hùng bên dưới, Jack lập tức tự hỏi liệu mình có vừa hứa một việc bất khả thi hay không. Sự căng thẳng của dân làng đang dâng cao theo từng phút, khi mà mặt trời càng lúc càng xa dần, để lại bầu trời tối đen không trăng sao.

“Với mấy người này thì lại cần mồm mép đấy,” Yori nhắc nhở.

“Cậu có ý tưởng gì không?” Jack thì thầm qua khoé miệng.

“Tớ có phải thầy Yamada đâu,” Yori phản ứng, “mà vấn đề gì cũng trả lời ngay cho cậu được!”

Jack hơi bất ngờ trước thái độ của Yori, nhưng cũng tự hiểu mình đã quá dựa dẫm vào đứa bạn này. “Xin lỗi, nhưng người tớ muốn hỏi là *cậu*, chứ không phải thầy ấy.”

Yori cắn môi, vắt óc suy nghĩ cách giúp Jack. Cậu định nói gì đó, nhưng lại thôi. Một lúc sau cậu ta mới lên tiếng, “Nỗi sợ của bọn họ lớn hơn chúng ta gấp nhiều lần... Điều đó khiến họ cảm thấy chúng ta là những con người vô cùng gan dạ. Cậu phải tỏ ra thật quyết đoán, qua đó lan toả sĩ khí của mình cho mọi người.”

“Cảm ơn,” Jack đáp, lời nói của Yori khiến nó nhớ lại kỉ niệm lúc còn ở trường Nhị Thiên Nhất Lưu. Nghĩ vậy, Jack liền hít sâu rồi bắt đầu bài phát biểu của mình.

“Lúc mới bắt đầu học làm võ sĩ,” nó bắt đầu. “Tôi được dạy rằng: *Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.*”

Jack tạm ngừng để dân làng nghiền ngẫm.

“Tôi biết các anh đang rất căng thẳng, nhưng làng của các anh, nhà của các anh, đồng ruộng của các anh quan trọng hơn việc sợ Akuma rất nhiều. Đêm nay... hãy chiến đấu như một võ sĩ... để ngày mai được quyền trở lại làm nông dân!”

Bị kích động bởi bài diễn văn hào hùng của Jack, tất cả đều giờ cao vũ khí hò hét rền vang cả một góc trời.

42

GÁC ĐÊM

“Có dấu hiệu gì của chúng không?” Jack thì thầm hỏi Miyuki.

Lúc này nữ sát thủ đang nấp trong một bụi cây phía mé rừng, những thành viên còn lại trong nhóm đóng quân sẵn sau hàng rào, mọi người đứng gần ngọn đuốc để giữ ấm, cũng như át cơn sợ hãi.

“Chưa,” Miyuki đáp, mắt vẫn liên tục nhìn quanh dò xét từng động tĩnh một.

“Muốn đổi ca với tớ không?” Jack biết cô nàng đã nhiều giờ liền chưa nghỉ.

“Không, tôi không sao. Từ nhỏ đã được tổ sư rèn luyện hoạt động trong đêm rồi. Vài lần là không thể quên nổi, nếu không muốn sáng mai tỉnh lại với cái đầu trọc và bị chịu hình phạt treo ngược trên cây.”

Dù nói vậy nhưng cô vẫn né người chừa chỗ cho Jack. “Tất nhiên nếu cậu muốn giúp thì tôi cũng sẵn lòng nhận. Máy người nông dân đó có vẻ sợ *ninja* nên rất ít nói chuyện với tôi.”

Jack bèn nằm xuống bên cạnh. Dù đất rất lạnh nhưng nhờ vậy mà nó cảm nhận được hơi ấm khá rõ rệt từ cơ thể Miyuki.

Nữ sát thủ vừa quan sát xung quanh vừa hỏi, “Cậu định thế nào nếu sống sót sau hôm nay?”

“Tiếp tục đi về phương nam,” Jack đáp. “Rồi bằng cách nào đó lần mò tới Nagasaki.”

“Cậu vẫn nhớ chứ?” ánh mắt cô chột trở nên mềm mại nữ tính. “Nếu cậu muốn... thì tôi sẽ cùng đi.”

Jack rất trân trọng tình bạn với Miyuki. Nhưng sau những gì Yori đã nói, nó khó có thể tiếp tục im lặng nữa.

“Tớ...,” Jack ngập ngừng. Nếu Yori nhìn nhận sai thì sao? Trường hợp đó lời nói của nó sẽ khiến cô bị xúc phạm mất. “Tớ rất vui, nhưng mà...”

Miyuki đặt một ngón tay lên môi Jack. “Suýt!”

Bất thành lĩnh cô tập trung các giác quan, hướng mọi chú ý về phía bìa rừng.

Jack cũng nín thở lắng nghe. Nó không thấy gì khả nghi, nhưng đúng là có âm thanh của thứ gì đó đang đến gần.

Akuma tới rồi chẳng?

Jack bất giác đưa tay đặt lên chuôi kiếm, định ngay lập tức trở về báo động cho mọi người. Nhưng Miyuki đã ngăn nó lại.

Thì ra chỉ là một con hươu đang tìm cỏ gặm.

Jack thả lỏng cơ thể. Miyuki nhặt một hòn đá ném về phía chú hươu khiến nó giật mình chạy trốn.

“Đây là may còn may,” Miyuki nói. “Chứ lại gần thêm chút nữa thì ngày mai thành thức ăn trên bàn tiệc rồi.”

Akuma có thể xuất hiện từ bất kì nơi nào, Jack không thể cứ ở một chỗ mãi được. “Tớ đi kiểm tra các tuyến phòng thủ còn lại đây,” nó nói rồi bắt đầu đứng lên.

Miyuki gật đầu, rồi như muốn chờ điều gì đó. Jack hiểu ý nhưng cảm thấy cơ hội đã qua nên đành chủ động lảng đi.

“Hoàn toàn yên tĩnh,” Yuudai thông báo.

Đội của anh chàng khổng lồ này giữ nhiệm vụ gác hàng rào, nơi vốn đã được gia cố thêm bằng rơm và người nộm mặc giáp trụ. Hai người nông dân hồi hộp nhìn qua khe hở, có vẻ như tim đang đập rất mạnh. Ngoại trừ khu vực hạn chế được chiếu sáng bởi ánh lửa thì không khí xung quanh chỉ một màu đen kịt.

Nếu Akuma tấn công theo hướng bắc, theo như dự đoán của Jack, thì sẽ rất khó để nhận biết từ trước.

“Bọn họ có dấu hiệu mệt mỏi và căng thẳng quá độ rồi,” Yuudai thì thầm. “Dù sao cũng chưa quen thức đêm canh gác.”

“Cũng chẳng còn bao lâu đâu,” Jack đáp. “Trưởng làng Junichi bảo Akuma luôn tấn công trước nửa đêm.”

“Ừm, đó là thời điểm thuận lợi cho hẳn nhất,” Yuudai trầm ngâm nhìn con đường tăm tối. “Thế các đội khác thì sao rồi?”

“Lát nữa tôi sẽ đến chỗ Saburo và Hayato. Bên Miyuki vừa xảy ra một vụ báo động hụt do hươu rừng, còn đâu thì giống hệt tình hình ở đây.”

“Thế còn Neko?”

Jack mỉm cười. “Con bé rất can đảm - nó là đứa duy nhất dám đi xa hơn khu vực có ánh đèn đây.” Yuudai cười sáng khoái khiến các nông dân giật bản mình. “Quả là một cô bé đặc biệt, giá mà tôi được chứng kiến màn vờn nhau với gấu ngày hôm ấy.”

“Nếu cậu mà ở đó,” Jack tủm tỉm cười, “chỉ e Neko chưa tới thì nó đã chạy mất rồi!”

Sau khi đã an tâm rằng Yuudai vẫn đang quán xuyến tốt công việc, Jack quyết định trở lại quảng trường. Yori vẫn đang đứng trên tháp canh quan sát khu vực cột khói báo động.

“Cậu vẫn ổn chứ?” Jack hỏi.

“Ừa,” nhà sư nhí đáp. “Cảnh tượng yên bình lúc này thật dễ làm người ta quên rằng đây là nơi chiến trận sắp diễn ra.”

“Cái đó còn chưa chắc. Biết đâu bọn cướp bị chặn đứng bởi phòng tuyến của tụi mình thì sao?” Jack cố tỏ ra lạc quan, dù thăm sâu trong tâm nó hiểu rằng Akuma không phải dạng người dễ dàng bỏ cuộc, nhất là sau vụ đốt trại thả nô lệ hôm vừa rồi. “Có gì cậu ngay lập tức thông báo nhé.”

Yori cúi đầu chào rồi tiếp tục công việc của mình.

Jack đến chỗ Saburo ở rìa phía nam làng. Khu vực này thoạt nhìn thì có vẻ khá trống trải, chạm bấy nằm ở những thửa ruộng đóng băng và đường hào rải dây gai bên dưới.

“Lạnh chết đi được,” Saburo nháy nhoi nhoi làm ấm người. “Sao lại có kẻ đi ăn cướp vào cái thời tiết này được cơ chứ?”

“Thì Akuma là kẻ điên mà!” Kunio nhún vai, lúc này chú nhóc nông dân đang ngồi sát ngay đồng lửa.

“Đừng ngộ nhận như vậy,” Jack lập tức chấn chỉnh. “Hắn biết rất rõ mình đang làm gì. Thời điểm thích hợp nhất để tấn công chính là khi đối tượng mệt mỏi và lơ là.”

“Thế rốt cục hắn đang ở đâu?”

Jack ngẩng đầu nhìn lên trời. “Đâu đó ngoài kia, rình rập chờ thời cơ.”

Đêm như dài hơn. Cái lạnh cắt da khiến các nông dân run cầm cập, lại liên tục ngáp vì buồn ngủ. Nhóm võ sĩ trẻ lại có thêm nhiệm vụ đốc thúc họ giữ tỉnh táo trông chừng Akuma.

Jack đứng cạnh Hayato tại cửa phía đông. Hai đứa cố vênh tai nghe tiếng vó ngựa hoặc bước chân trên tuyết, nhưng chẳng thu được kết quả gì. Không khí xung quanh cũng yên tĩnh như màu đen kịt của nó vậy.

“Hay là Akuma không đến?” Toge lên tiếng.

“Đêm này còn rất dài,” Hayato nhắc nhở.

“Thông thường giờ này bọn chúng phải tới rồi.”

“Có khi màn đốt trại hôm nọ làm hấn hoảng hồn nhĩ?” Ông Sora vừa hơ tay bên đồng lửa vừa nói đầy hi vọng.

“Khả năng này rất thấp,” Jack nhận định. “Akuma không phải dạng người yếu tim. Vậy thì chắc là bị kẹt rồi, đường vòng sau núi cũng sạt lở chẳng hạn?”

“Hảo huyền,” Hayato tham gia. “Bọn chúng sẽ tìm - hoặc làm ra đường để đi. Có chăng chỉ là chậm lại sau trận bão tuyết hôm qua thôi.”

Đương nhiên các nông dân vẫn muốn Akuma không xuất hiện thì hơn.

“Theo tôi thì Toge nói đúng đấy,” một người khác lên tiếng. “Trời sắp sáng rồi, mà bọn Trắng Đen đó thì không bao giờ hoạt động dưới ánh mặt trời.”

“Hừ, té ra luyện tập cực khổ cả tháng qua chả để làm cái gì cả,” Toge càu nhàu.

“Đừng vui mừng vội,” Hayato vẫn kiên định. “Chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

“Mấy người đa nghi quá,” người nông dân khác vẫn giữ thái độ hờn hờ. “Akuma *không* tới đâu!”

Jack và Hayato chỉ biết đưa mắt nhìn nhau ngao ngán trước sự ngây thơ của dân làng.

“A!” Ông Sora chỉ tia sáng phát ra từ ngọn núi reo lên. “Mặt trời lên rồi kìa!”

Nhưng đó không phải mặt trời.

Mà là pháo hiệu cảnh báo sự xuất hiện của Akuma.

43

GIẶC CƯỚP

“Hắn tấn công từ phía bắc!” Yori la lên khi thấy Jack trở lại quảng trường.

“Cậu ở yên đây,” Jack ra lệnh. “Tiếp tục quan sát phòng khi hắn chia quân đi nhiều ngả.”

Nói đoạn liền phóng đến chỗ hàng rào. Yuudai vừa khích lệ tinh thần cho nhóm của mình. Họ ngồi thành hai hàng đằng sau hàng rào gia cố bằng rơm, giáo sẵn sàng trên tay. Pháo hiệu trên ngọn đồi vẫn bốc cháy, nhưng dưới chỗ mọi người phục kích thì tối đen. Tiếng vó ngựa ngày một to hơn, kéo theo những tràng hú hét khiến các nông dân sợ xanh mặt. Họ bất giác lùi ra sau, bản năng muốn chạy trốn trời dậy mạnh mẽ.

“Đứng vào hàng!” Yuudai nghiêm giọng.

Bất thành linh bọn Trăng Đen hiện ra trong bóng tối. Akuma đi đầu dẫn theo bọn đàn em, mặt chúng lộ rõ vẻ khát máu, tay lăm lăm vũ khí như một lũ hung thần ác sát.

Jack dần hiểu tại sao dân làng lại bị ám ảnh đến vậy. Dù trong cơn ác mộng tồi tệ nhất, nó cũng chưa từng thấy quang cảnh nào kinh sợ hơn thế này.

Có vẻ như Akuma đã nhận ra sự hiện diện của hàng rào. Hắn giận dữ ra lệnh dừng ngựa, nhưng một vài tên không để ý vẫn tiếp tục xông tới, kết quả là đập thẳng vào lớp phòng tuyến kiên cố. Một tên xấu số còn văng trúng ngay cọc nhọn, đương nhiên không thể thoát được cảnh thân thể bị xuyên thủng.

Đứng trước diễn biến bất ngờ này, bọn cướp bắt đầu hỗn loạn, không biết nên làm gì tiếp theo. Akuma là người đầu tiên thích ứng được với tình hình, gào thét ra lệnh cho toàn quân lui ra giữ khoảng cách, rồi cử một đội xuống ngựa xáp lá cà.

“Hàng đầu tiên, chuẩn bị!” Yuudai rít lên.

Dù vẫn rất sợ hãi, nhưng màn vừa rồi đã khiến các nông dân ít nhiều tự tin hơn. Yuudai cầm giáo sẵn sàng, Jack thì rút kiếm đứng ngay cạnh.

“Hàng rào vẫn còn thì chưa tới lúc cận chiến đâu,” Yuudai vừa giải thích vừa đề nghị Jack giữ nguyên vị trí. “Cậu ở lại đây chỉ huy hàng thứ hai nếu cần.”

Jack gật đầu hiểu ý.

Bọn cướp bắt đầu tấn công, nhưng vừa cầm vũ khí vừa leo trèo là công việc không hề đơn giản. Lợi thế đương nhiên nằm ở phe phòng ngự. Yuudai chờ đến khi chúng leo được nửa đường thì phát tay ra hiệu.

“KI-AI!” anh chàng khổng lồ hét lớn, dẫn đầu đội nông dân cầm giáo đâm vào bọn cướp. Liên tục là những tiếng la hét chói tai vang lên. Quân tiên phong của Trắng Đen chết gần hết, chỉ còn một tên ôm cái bụng thủng lết về chỗ Akuma.

“Vô sĩ!” hấn chỉ về phía những bóng người mặc áo giáp cạnh hàng rào.

Dưới sự chỉ huy của Yuudai, dân làng tức tốc rút ra để tạo ảo giác rằng họ là một đội quân toàn vô sĩ. Những người nông dân chân chất không giấu được nụ cười khoái trá trước thắng lợi đầu tay của mình.

Bỏ mặc tên đàn em quần quai trên đất, Akuma dăm chiêu nghĩ ngợi về sự kháng cự đầy bất ngờ này.

“Hỡi các *ronin*!” hấn gầm lên. “Đây không phải là việc của các người. Giúp bọn nông dân thì được lợi lộc gì. Nếu cần gạo cứ lấy ở chỗ chúng tôi. Làm ơn tránh ra cho!”

Jack đưa mắt nhìn Yuudai.

“Đề nghị tốt đấy chứ,” anh chàng khổng lồ tếu táo nói. “Hay là tội mình nhận lời đi?”

Nét mặt những người nông dân đứng gần đó lập tức đờ hấn ra, Jack cũng không ngờ trong tình huống này mà Yuudai vẫn còn giữ được tâm trạng lạc quan như vậy.

“Đúng là hấp dẫn thật, nhưng hấn ta hách dịch quá,” Jack cũng tham gia vào trò đùa.

Yuudai gật đầu rồi nhặt một cây giáo thừa lên. “Thế để tôi thay mặt cậu trả lời.” Nói đoạn liền gập người bắn kích. Một giây sau, tên cướp bên cạnh Akuma ngã lăn ra đất chết tươi.

“Tao sẽ khiến chúng mày phải hối hận!” Akuma nạt.

Yuudai quay về phía Jack. “Xin lỗi, không chính xác cho lắm.”

“Ha ha, cậu vừa cho hấn một phen hoảng hồn rồi còn gì.”

Bọn cướp tiếp tục tấn công, lần này là phía đông hàng rào. Do mất yếu tố bất ngờ nên công việc của nhóm Yuudai không dễ dàng như lần trước. Rút kinh nghiệm, lũ cướp rất cẩn thận vừa trèo vừa tránh đòn.

Trong lúc mọi người đang bận rộn chống đỡ thì Akuma triển khai thêm một cánh quân đánh vào phía tây hàng rào. Do không vấp phải sự kháng cự nên bọn này trèo lên rất nhanh chóng.

Nhận ra chiến thuật của kẻ địch, Jack lập tức chỉ huy hàng nông dân thứ hai lao lên ứng phó, nhưng một tên đã gần qua tới nơi. Không chút ngập ngừng, Jack rút phi tiêu giắt ở đai lưng quăng về phía hấn. Món ám phí lướt gió cắm thẳng vào cổ tên cướp xấu số, hấn ngã xuống kéo theo cả những tên đang trèo bên dưới.

Sợ hãi xen lẫn hăng máu, các nông dân đâm lầy đâm để. Một lần nữa, giặc Trắng Đen lại hoàn toàn bị chặn đứng.

Bất ngờ một tiếng súng vang lên.

Dân làng sửng lại như nai tơ giật mình. Một bóng người đứng sau hàng rào trúng đạn đổ gục xuống.

“Chết nha con!” Kurochi đứng sau Akuma vừa nạp đạn vừa reo lên khoái trá.

Jack vội vàng chạy đến. Tuy phần tay đã bị gãy lìa, nhưng hình nộm này hãy còn ra dáng chán. Nghĩ vậy, nó bèn dựng lên lại rồi nói khích, “Trật lất rồi, đồ mắt lươn!”

Kurochi lăm lăm chửi thề. Hấn nhanh chóng tra thuốc súng rồi lại ngắm bắn.

Phát đạn này cắm thẳng vào đầu hình nhân... và suýt nữa là cả Jack.

“*Này thì trật lất!*” Kurochi đắc thắng.

Nhưng diễn biến này vẫn chẳng thay đổi được cục diện chiến trường có lợi cho bên phòng ngự.

Nhận thấy mình đang mất người một cách vô ích, Akuma liền hô lớn, “RÚT LUI!” Những tên tiên phong còn sống sót lập tức trở về hàng ngũ của mình.

Akuma quay ngựa tiến về phía dãy núi, bè lũ của hấn cũng lục đục theo sau.

“Bọn chúng đang tháo chạy!” dân làng reo hò. “Chúng ta THẮNG RỒI!” mọi người cùng hét lên.

Khác với những con người ngây thơ mới lần đầu ra trận này, Jack và Yuudai hiểu rất rõ rằng, trận huyết chiến ngày hôm nay mới chỉ là bắt đầu mà thôi.

44

CỐI XAY

Mặt trời xuất hiện giữa chân trời, mang theo thứ ánh sáng đỏ thẫm. Jack đứng cùng Trưởng làng Junichi giữa quảng trường, trong đầu văng vẳng một vần thơ:

*Mặt trời đỏ là bạn của nông dân,
Nhưng là kẻ thù của thủy thủ.*

Câu này chính xác đến đáng sợ, bởi lẽ trước mặt họ là nguy cơ Akuma có thể trở lại bất kì lúc nào.

“Cậu có chắc về điều đó không?” Trưởng làng Junichi vuốt cằm hỏi.

Jack gật đầu rồi nhìn về phía kho gạo. “Hắn còn rất ít lương thực, chắc chắn sẽ phải cướp thêm nếu muốn tồn tại qua mùa đông.”

“Cho hắn biết thế nào là cảm giác của *chúng tôi*,” Trưởng làng Junichi cau mày. “Nhưng trận vừa qua bọn chúng thiệt hại không ít đâu, những tám tên bị hạ cơ mà!”

“Điều đó chẳng làm Akuma bận tâm đâu,” Jack nhớ lại tên cướp đã cố gắng bò ra báo tin cho thủ lĩnh. “Hắn là dạng sẵn sàng hi sinh *toàn bộ*, miễn sao đạt được kết quả.”

“Thế khả năng bỏ sang cướp làng khác thì sao?”

“Không quá lớn,” Jack giải thích. “Hơn nữa khi không còn yếu tố bất ngờ thì bất lợi sẽ nằm ở phía chúng ta.”

Nghe tiếng bước chân, Jack quay lại thì thấy Miyuki bước đến từ khu rừng. “Mọi thứ vẫn ổn chứ?” nó rất bất ngờ khi thấy cô tự ý bỏ vị trí.

“Đã có Neko thay tôi gác rồi,” Miyuki vừa nói vừa xoa đôi mắt đỏ mọng của mình.

“Có cần tở ra đó giúp không?” Jack lo lắng.

“Không cần, con bé tinh mắt lắm, nó mà không thấy thì chúng ta cũng đừng hòng.” Nói đoạn nữ sát thủ phúi tuyết trên má hiên rồi cười mũng.

xuống. “Nghe nói nhóm Yuudai không thiệt hại bất kì người nào?”

“Không hẳn vậy,” Jack ra vẻ rầu rĩ.

Miyuki sừng sốt nhìn nó. “Ôi trời! Ai mà xấu số vậy?”

Jack làm bộ lau nước mắt rồi đáp bằng chất giọng đau buồn nhất có thể, “Một trong số các hình nộm của Yori.”

Miyuki chớp chớp mắt, mất vài giây mới nhận ra mình đang bị lừa. “Trò đùa đáo để gớm!” cô nàng cười lớn. “Coi như tội mình hoà nhau nhé.”

Nói đoạn xoay người hướng về phía nhà ông Sora.

“Chừng một tiếng nữa gọi tôi dậy nhé.”

“Ừm,” Jack đáp. “Tớ sẽ không để cậu bỏ lỡ pha hành động nào đâu.”

Nhưng nữ sát thủ còn chưa đi đến cửa thì chuông báo động đã vang lên lần thứ hai. “Xem ra không cần nữa rồi!” Miyuki vội vàng trở lại.

Từ phía gác canh, Yori chỉ tay la lớn. “Ngựa đến từ hướng đông!”

Jack vội vàng chạy đến phòng tuyến của Hayato, Miyuki. Trưởng làng Junichi cũng nhanh chóng theo sau. Lúc này, Hayato đang đứng phía sau rào chắn bằng cỏ khô, dùng tay che nắng quan sát đường chân trời. Dưới ánh mặt trời buổi sớm, bọn cướp dần xuất hiện từ phía bình nguyên xa xa.

“Bọn chúng sẽ đến đây nhanh thôi,” Hayato vừa nói vừa chuẩn bị cung tên.

“Chúc may mắn,” Miyuki khích lệ.

“May mắn?” Hayato khó chịu. “Ai cần đến cái đó chứ!” Nói đoạn rút tên tẩm sẵn dầu cầm trên tay. “Điều chỉnh một chút cho phù hợp với trọng lượng là ổn ngay.”

Jack nhìn sang phía bên kia cầu. Tấm gỗ mục tiêu đã được thay bằng thùng thuốc súng. Dù rất tin tưởng khả năng cung thuật của Hayato, nhưng vẫn phải thừa nhận đây là một nhiệm vụ rất khó - nhất là trong điều kiện ngược nắng như thế này.

“Có lẽ nên gọi thêm viện binh,” Jack lên tiếng. “Để phòng bất trắc.”

Nói đoạn Jack quay sang phía những người nông dân nhỏ tuổi nói. “Phiền các em bảo Yuudai phái nhóm thứ hai từ đội cậu ấy đến đây *ngay bây giờ*.” Một đứa trong bọn gật đầu rồi lập tức phóng đi.

Hayato bước đến ngay bên cạnh ngọn lửa chuẩn bị châm. Bọn cướp vẫn còn cách một đoạn, trong khi thời gian là khâu trọng yếu nhất. Cậu không thể bắn quá sớm, vì như vậy sẽ không thể tiêu hao sinh lực địch, lại càng

không thể bắn quá muộn, nếu không muốn bọn tiên phong tràn được sang. Trường hợp bắn trật mục tiêu thì...

Ai nấy đều căng thẳng khiến không khí chùng hẫng xuống.

Jack thử tính số quân cướp đang tiến đến. Dù khoảng cách là quá xa để có thể đếm chính xác, nhưng ước chừng cũng phải hơn ba mươi tên.

Thế rồi nó nhận thấy dấu hiệu bất thường. Một cột khói mỏng đang bốc lên từ phía cối xay. “Mẹ ông đâu, Trưởng làng Junichi?” Jack hỏi.

“Bà ấy rất ngoan cố,” Trưởng làng Junichi đáp, mặt ông tuy buồn nhưng rất kiên định. “Nhất định ở lại đó!”

“Tôi thuyết phục mãi mà không được...”

Jack phóng người qua hàng rào. Đã tận mắt chứng kiến sự tàn khốc của Akuma và bày đàn, nó không thể để bà cụ rơi vào tay chúng.

“ĐỪNG, Jack!” Miyuki khẩn thiết. “Cậu sẽ không thể quay về kịp lúc đâu!”

Thế nhưng Jack đã giật lấy tấm phản bắt qua hào.

“Khoan đã,” Trưởng làng Junichi vội vàng chạy theo. “Bà ấy sẽ không nghe cậu đâu.”

“Và cũng không nghe ông nữa!”

“Nhưng ít ra tôi có thể giúp cậu bắt người nếu cần.”

Không muốn tốn thời gian tranh cãi, Jack bèn cùng với Trưởng làng Junichi chạy ra phía cầu.

CHIẾC CẦU GỖ

Từ bình nguyên, Akuma và băng cướp phóng ngựa tới làng mỗi lúc một gần.

Tuyết văng tung toé dưới chân Jack trong lúc nó cố chạy nhanh hết sức có thể. Trưởng làng Junichi thở dốc chạy đuổi theo nhưng vẫn bị tuột lại phía sau. Lúc vị trưởng làng đến đầu cầu bên này thì Jack đã rời khỏi đầu cầu bên kia.

Bây giờ thì bọn cướp đã gần đến mức Jack có thể nhận ra Akuma qua chiếc khăn đỏ quấn trên đầu hắn.

Nó vừa đập cửa cối xay vừa la to, “Bà Natsuko! Bà mau mở cửa ra!”

“Tới ngay,” giọng nói khàn khàn từ trong vang ra.

Bà cụ mất rất nhiều thời gian để mở cửa, trong khi vó ngựa đã vang vọng như sấm rền. Jack định xông vào thì cánh cửa chợt mở ra.

“Tới thăm ta đây à?” Natsuko nói rồi lập tức quay vào trong. “Vào đi, bữa sáng sắp xong rồi.”

Jack vội vàng đuổi theo. “Chúng ta phải đi *ngay*,” nó nắm tay mẹ Trưởng làng hối thúc.

“Uống tách trà đã,” bà tỏ vẻ không hài lòng trước thái độ của Jack. Đến lúc này thì Trưởng làng Junichi chạy được đến nơi thở dốc nói, “Mẹ ơi, bọn Akuma tới nơi rồi!”

Natsuko thở dài. “Mày thấy tao ngần này tuổi rồi, có còn biết sợ là gì nữa đâu hả con.”

“Không còn thời gian đâu mẹ ơi,” Trưởng làng Junichi tuyệt vọng nhìn ra ngoài.

“Mặc kệ bọn nó,” bà vùng cao gậy. “Vào đây thử rồi biết tay bà!”

“Mẹ ơi, *làm ơn* mà...”

Một tiếng đạn nổ bỗng vang lên từ đằng xa. Trưởng làng Junichi ngã gục xuống bậc cửa, tay ôm ngực, miệng phun ra cả vốc máu. Jack vội vàng chạy

đến nhưng Trưởng làng đã rơi vào tình trạng hấp hối, tấm áo kimono của ông chuyển sang màu đỏ thẫm.

Bà Natsuko khuỵu cả gối xuống sàn.

“Đã bảo cứ để tao yên mà!” bà ôm con trai vào lòng khóc lóc.

Mặt Trưởng làng Junichi tái nhợt, hơi thở cũng vô cùng yếu ớt. Ông nhìn Jack lấp bắp, “Hồi *samurai* trẻ tuổi... đừng để bọn chúng thắng... làm ơn cứu mẹ tôi... cứu làng Tamagashi...”

Xong ông tắt thở hẳn.

Quá đau buồn, bà Natsuko cứ liên tục vuốt tóc con trai, dường như đã quên đi mọi thứ trên đời. Jack có thể nghe thấy tiếng hò hét của bọn cướp ở rất gần. Nó nhìn ra nhưng lập tức phải chui vào ngay, vừa kịp lúc một mũi tên lao đến. Quân Akuma chỉ còn cách một quãng ngắn nữa. Không còn cách nào khác, Jack liền túm lấy bà Natsuko xông lên vai rồi chạy về phía cầu.

Bị tách khỏi con trai, bà cụ vẫy vùng chống đối. Thế rồi nhìn thấy Akuma đang lao tới thì la to, “Đồ ác ma! Rồi mày sẽ phải trả giá!”

Tim Jack đập thình thịch. Tuy bà cụ rất nhẹ, nhưng vẫn đủ để làm tốc độ chạy giảm đáng kể. Nó đánh liều nhìn lại thì phát hiện Sayomi đang ngồi trên ngựa lấp tên ngấm bắn. Ma nữ nở nụ cười nham hiểm rồi thả dây cung.

Jack thụp người xuống tránh, hoàn toàn bằng bản năng. Bà Natsuko còn chưa kịp phản ứng thì đã hồn phách thất kinh bởi mũi tên bay sượt qua đầu.

Sayomi rên rỉ tiếc rẻ rồi lại rút mũi tên khác.

“JACK!” Miyuki từ trong phòng tuyến la lớn.

Lúc này hai người đã hoàn toàn lọt vào đường chạy của bọn cướp cưỡi ngựa. Jack dốc hết sức bình sinh đứng dậy lao mình chạy. Đến giữa cầu, hai người trở thành mục tiêu cực kì dễ xơi. Tuy Kurochi không thể nạp đạn trên ngựa, nhưng Sayomi và dây cung của cô ta thì chẳng gặp phải bất cứ trở ngại gì.

Gần sang phía bên kia, Jack có thể nhìn thấy Hayato và Miyuki đang tranh cãi về việc nên hay chưa bắn thùng thuốc súng. Tuy Jack vẫn chưa hoàn toàn băng qua, nhưng bọn cướp cũng đã bắt đầu tiếp cận cầu.

“BẮN ĐI!” nó vừa chạy vừa hô to.

Hayato vẫn có vẻ lưỡng lự. Nếu cậu ta còn tiếp tục lưỡng lự, tuyến phòng thủ này rất có thể sẽ bị bẻ gãy.

“BẮN!” Jack dứt khoát ra lệnh.

Mũi tên lửa bay thẳng về phía Jack, nó lập tức nghiêng mình vừa kịp tránh.

Một tiếng *phụp* vang lên, sau đó là vụ nổ lớn, sức ép mạnh mẽ khiến Jack bị đẩy về phía trước ngã đập mặt xuống đất. Bà Natsuko rơi xuống bên cạnh, hoàn toàn sững sờ trước những gì đang diễn ra.

Nó vội vàng đứng dậy đẩy bà cụ ra khỏi khu vực nguy hiểm rồi quay đầu nhìn cả chiếc cầu chìm trong biển lửa, cắt đứt khả năng tiến quân của bọn cướp. Những tên đi tiên phong đều rơi xuống dòng nước băng giá rồi bị cuốn trôi theo dòng chảy về phía cuối thác.

Điều làm Jack thất vọng nhất là Sayomi vẫn thoát được. Ả bị bật văng ra khỏi ngựa rơi xuống cạnh cối xay. Đầu tóc rối bù, mặt đen sạm vì khói, nhưng ả ma nữ vẫn liên tục đảo mắt tìm con mồi. Kurochi và Nakamura cũng vô sự, tuy có phần kinh ngạc với cái bầy nhóm Jack vừa giăng ra.

Đứng giữa đám cháy như hoả diệm địa ngục, Akuma điên tiết gầm lên với thất bại lần thứ hai.

46

BĂNG ĐÁ

“Hãy xem đây làm gương!” Akuma nói vọng sang. “Kẻ nào dám nghịch lửa sẽ bị lửa thiêu ra tro!”

Nói đoạn hần châm ngòi đốt cối xay rồi dẫn quân xuôi về phía nam. Sayomi hậm hực nhảy lên ngựa, xoay người nhìn trừng trừng lần cuối trước khi quất ngựa đuổi theo tên thủ lĩnh.

Jack vẫn nấp cạnh bãi đất chờ ả đi khuất mới dám giúp bà Natsuko đứng dậy. Phía sau, những người nông dân đang rầu rĩ thương tiếc vị trưởng làng xấu số.

“Trưởng làng Junichi là một người đàn ông tốt... và vô cùng can trường,” Jack cố gắng an ủi bà Natsuko.

“Ta không khóc vì nó. Con người chết là hết,” bà vừa nói vừa lơ đãng nhìn về nơi từng là nhà của mình, và bây giờ là nấm mồ của Junichi. “Ta chỉ khóc cho những người còn sống. Dưới ách đồ tể bạo ngược Akuma thì sinh tồn mới là nỗi khổ đáng sợ nhất.”

Jack đỡ bà Natsuko bước qua tấm phản bắc giữa đường hào, rồi giao bà cho ông Sora chăm sóc. Miyuki tức tốc chạy đến kiểm tra thương tích cho nó.

“Tớ không sao,” Jack nhấn mạnh.

“Suýt nữa thì Hayato giết chết cậu rồi đó!” cô chỉnh lại đầu tóc nó, giọng hờn dỗi.

“Tôi chỉ làm theo lệnh thôi,” Hayato bước tới từ phía sau. “Vả lại từ đầu đã bảo kế hoạch này *quá* mạo hiểm còn gì.”

“Nhưng hiệu quả rất lớn,” Jack cố tình nhắc nhở để ngăn cản trận cãi vã có nguy cơ sắp diễn ra. “Tất cả đều nhờ mưu trí của Miyuki, và tài thiện xạ của cậu.”

Hayato gật đầu miễn cưỡng thừa nhận, “Cái này thì đúng. Ít nhất bốn tên cướp đã bị loại sau vụ vừa rồi. Bây giờ Akuma chỉ còn tầm trên dưới ba

mười thuộc hạ thôi.”

“Đỡ chênh lệch hơn rồi đó,” Miyuki nhoen miệng cười.

Nhưng mặt Jack vẫn vô cùng nghiêm túc. “Ừm, nhưng Akuma sẽ sớm quay lại. Chúng ta cần tuyệt đối cảnh giác. Miyuki, cậu trở lại khu rừng đi. Hayato huy động lực lượng về phía nam. Nhất định phải để Akuma ngộ nhận rằng thứ hắn đang phải đối phó là cả một đội quân.”

Dân làng tập trung cạnh đường hào, tay lăm lăm giáo mác hướng lên cao, ánh mắt dồn cả về phía chân trời, hồi hộp chờ đợi sự xuất hiện của Akuma. Phía xa, những thửa ruộng ngập nước đóng băng trông chẳng có vẻ gì là sẵn sàng, nhưng đã trải qua hai lần thắng lợi, các nông dân đã rất tin tưởng vào tài thao lược của nhóm võ sĩ trẻ.

Jack cũng dần tự tin hơn với vai trò thủ lĩnh của mình, nhờ vậy mà điều quân cũng dứt khoát hơn. Nó bố trí đội dùng kiếm sẵn sàng ứng chiến trong trường hợp có kẻ địch lọt qua, rồi đi tuần dọc theo phòng tuyến phía nam cùng với Hayato và Saburo. Cả bọn đồn đốc động viên những người dân có vẻ đang căng thẳng, và ngược lại cũng nhận được sự ủng hộ của những người này.

Thấy một cậu trai làng không lớn hơn mình là mấy đang rơm rớm nước mắt vì sợ hãi, Jack bèn nói, “Tôi từng được dạy rằng, *chỉ có những kẻ nằm xuống mới bị người khác giẫm lên*. Cậu có đang nằm không?”

Người nông dân lắc đầu, phần cũng vì không hiểu câu hỏi.

“Thế thì làm sao bị giẫm lên được.”

“Vâng!” cậu ta đáp rồi ưỡn ngực đứng thẳng lên, có vẻ đã hiểu được bài học ẩn bên trong.

Lần thứ ba trong ngày, hồi còi báo động lại vang lên. “Quân cướp từ phía nam!” Yori la thất thanh.

Như một cơn bão, quân Akuma từ từ xất hiện mờ mịt cả góc trời. Lúc chuẩn bị băng sang các thửa ruộng, hắn đột ngột ra hiệu dừng lại. Xem chừng tên tướng cướp này đã nhận được bài học xương máu từ hai lần trước. Nhận thấy xung quanh đều ngập nước đóng băng, Akuma ra lệnh cho một tên xuống ngựa thử trước. Tên này ngập ngừng đặt chân bước đi.

Jack nín thở quan sát tên này, xem ra cân nặng của hắn không thành vấn đề. Ra đến giữa ruộng, Akuma ra lệnh cho hắn thử giậm nhảy. Băng đá vẫn không suy yếu.

“Điều đáng sợ nhất đã xảy ra rồi,” Jack lo lắng nhìn Hayato và Saburo.

“Lần này Akuma sẽ dễ dàng vượt qua mất,” Hayato nói vẻ nghiêm trọng. “Đồng nghĩa với việc thành bại đều dựa trên sĩ khí của những người nông dân kia.”

Thế rồi tên cướp nọ trượt chân ngã giập mông. Màn hài kịch này ngay lập tức khiến dân làng cười tùm tùm, bọn thuộc hạ của Akuma cũng chẳng ngại đả kích đồng đội của mình.

“Sĩ khí tăng thêm được một chút rồi đó,” Saburo hoan hỉ.

“Ít ra vụ này cũng sẽ khiến chúng không dám xua ngựa chạy nhanh,” Jack phấn khởi vì chí ít thì băng đá cũng hữu dụng.

Lúc tên cướp tìm cách đứng dậy thì Hayato rút tên nhắm bắn. Mũi tên của anh chàng cung thủ cắm ngay vào mông khiến hắn la lên đau đớn, vội vã bò ngược trở về phía bên kia.

“Tạo thêm động lực cho hắn biến nhanh thôi,” Hayato tếu táo.

THƯỜNG THUYẾT

Toán cướp dàn quân chuẩn bị tấn công. Chúng tỏ ra rất hung hăng, như thể chưa từng chịu tổn thất gì cả. Dưới lệnh đầu lĩnh Akuma, đám đàn em liên tục đập vũ khí, la hét long trời lở đất.

Dân làng lập tức lùi lại theo bản năng.

“Đứng yên đó!” Jack ra lệnh. “Akuma đang tìm cách làm mọi người sợ hãi đấy!”

“Thế thì hẳn thành công rồi đó,” Kunio run đến mức đứng không vững.

“Tưởng nhóc thích đóng vai võ sĩ lắm?” Hayato nghiêm khắc. “Đây là cơ hội cuối cùng đấy, tỏ ra can đảm một chút đi.”

Đúng lúc này thì Yori bước đến bên cạnh Jack.

“Tớ bảo cậu chờ ở tháp canh rồi cơ mà?” Jack hỏi ngay.

“Cậu cần *toàn bộ* nhân lực cho trận này,” Yori quả quyết. Nói đoạn đập mạnh quyền trượng xuống đất, hít sâu rồi hét về phía bọn cướp, “KI-AAI!”

Thấu hiểu cậu bạn đã phải cố gắng như thế nào mới có thể hành động như vậy, Jack liền giơ cao kiếm ngang ngực yêu cầu dân làng làm theo. Cảm động trước sự can đảm của Yori, các nông dân cũng khua giáo nhiệt tình hò hét.

“KI-AAI!”

Tiếng la này vừa dứt, một tràng cười lập tức vọng sang từ phía bên kia chiến tuyến. “Thì ra là nông dân đóng giả làm võ sĩ!” Akuma khinh bỉ.

Nói đoạn liền cùng Ma Nữ Sayomi và Mặt Thợ Nakamura cười ngửa tiến lên phía trước. Bộ vệ trong bộ giáp đen kịt cùng chiếc khăn đỏ đặc trưng, trông Akuma rất xứng với danh xưng Ác Quỷ của mình. Tay hắn cầm một chiếc đinh ba bén nhọn, bên hông giắt cặp kiếm chuôi đen. Sayomi theo sát bên cạnh, trang bị bao gồm áo giáp đỏ thẫm, cung tên và đao *naginata* hai lưỡi lợi hại. Phía bên kia, Nakamura nổi bật với chiếc búa khổng lồ hoen rỉ đã trải qua hơn trăm trận chiến, tuy vết thọc đỏ vẫn là đặc

điểm dễ nhận diện nhất, ngoại hình tên này đã có đôi chút thay đổi với bộ râu cháy xém vì bị đốt.

“Nếu còn dám chống đối thì hôm nay sẽ là ngày giỗ của *cả làng* tụi bây!” Akuma hăm dọa. “Đầu hàng, hay là chết!”

Không thấy dân làng phản ứng nên hắn lại tiếp tục. “Tao thừa biết lòng can đảm của chúng mày còn thua cả trẻ con lên ba, nếu không có bọn *samurai*...”

“Đại ca!” Nakamura cắt ngang khi nhìn thấy bóng Jack. “Nó chính là thằng chó ngoại quốc đã tấn công trại của chúng ta!”

Akuma lập tức chuyển hướng chú ý sang chiến binh tóc vàng mắt xanh đang cầm kiếm đứng giữa đội ngũ bao gồm một nhà sư, một võ sĩ mặc giáp từ đầu đến chân, và một lãng nhân dùng cung. Khuôn mặt hắn càng trở nên lạnh lùng và tối tăm hơn.

“Tao muốn nói chuyện với thủ lĩnh của chúng mày *ngay bây giờ*,” Akuma gắt.

Vì Trưởng làng Junichi đã chết, các nông dân chỉ biết đưa mắt nhìn nhau không biết làm thế nào. Họ thậm chí chẳng có đủ thời gian để bầu ra nhân vật tạm quyền nữa. Bất giác, mọi ánh mắt đều hướng về phía Jack.

Saburo vỗ vai bạn đồng viên. “Xem ra vinh dự này là của *cậu* đó!”

Jack bèn bước lên, cố giữ mình thật tự tin trước đầu não quân địch.

“Mày là thủ lĩnh ở đây?” Akuma tra hỏi. “Lại có kẻ điên đến mức cho một thằng ôn con ngoại quốc cầm đầu ư?”

“Kẻ đó chính là người đấy!” Jack đồng dục. “Sau khi người giết ông Junichi, trưởng làng của bọn họ.”

Akuma đưa mắt nhìn kĩ Hayato, Saburo và Yori một lần nữa. “Chúng mày... *đều* là trẻ con cả!”

Nói đoạn quay về phía bọn đàn em nói giọng móc mĩa, “Bọn này thuê võ sĩ *nhí* về chúng mày ạ.”

Bọn cướp liền ngật nghẻo rú lên, trong khi dân làng bồn chồn ra mặt.

“Thật không thể tưởng tượng được,” Akuma cười cay độc.

“Chính những võ sĩ *nhí* ấy đã đánh bại các người hai lần đấy!” Ông Sora bước ra từ hàng ngũ nói. “Lần này cũng vậy thôi!”

Akuma ngừng cười.

“*Đừng có ảo tưởng,*” hắn điên tiết. Nói đoạn hắn ta đảo mắt nhìn quanh một lượt, nhận thấy ngôi làng đã được bao phủ bởi con hào có rải dây gai. “Thứ này chẳng cứu nổi tụi mày đâu. Nhưng... tao là người nhân từ. Mang gạo ra đây, và tao sẽ tha cho chúng mày một mạng.”

Jack thấy thật buồn nôn. Chính mắt nó đã thấy lòng nhân từ của tên cướp máu lạnh này là như thế nào - khi hắn ra lệnh hành hạ người đàn ông nọ.

“Cút ngay khỏi đây, và bọn ta sẽ tha cho *các người!*”

Akuma sững sờ. “Thằng ngoại quốc, mày đang mang thông lọng buộc vào cổ bọn nó đấy.”

Đúng lúc này Sayomi tiến đến thì thầm gì đó vào tai Akuma khiến hắn vui mừng đến lộ rõ cả ra mặt. Tướng cướp băng đảng Trắng Đen bắt đầu thương thuyết với dân làng. “Tao đổi ý rồi, chỉ cần nộp thằng ngoại quốc này ra - và tao xin đem *danh dự* ra đảm bảo - sẽ không động đến gạo hay một cọng lông của tụi bây!”

Để bày tỏ thiện chí, Akuma lui về hàng cấm đình ba xuống đất. “Chúng mày thấy đấy, cuộc trao đổi này là hoàn toàn công bằng.”

Jack nghe thấy tiếng xì xào bàn tán từ phía sau.

“Quá tốt rồi,” ông lão từng đề nghị giao nộp Jack lại lên tiếng. “Còn chần chờ gì nữa.”

“Bộ ông tin tên quỷ dữ đó hả?” một lần nữa Yuto lại đứng ra ngăn cản. “Bắt người rồi hắn sẽ lập tức tàn sát cả làng ngay!”

“Nhưng nếu đánh nhau thì còn được mấy mống sống sót? Đây là cơ hội cuối cùng để vượt qua hiểm cảnh đó.”

“CÂM MỒM!” Già làng Yoshi bước về phía trước rống lên. “Không bàn cãi gì nữa. Chúng ta phải tôn trọng biểu quyết của hội đồng, cũng như di nguyện Trưởng làng quá cố. Hôm nay Tagamashi chỉ có một con đường mà thôi!”

Nói đoạn liền bước lên cúi đầu thi lễ với Jack, rồi quay sang phía Akuma. “Bọn ta còn lạ gì trò mèo của người, đừng nhiều lời vô ích!”

Akuma như không tin vào mắt mình khi thấy đám dân làng lại dám kiên trì chống đối hắn như vậy.

“Được lắm,” hắn gầm lên, “HÔM NAY SẼ LÀ NGÀY GIỖ CỦA CÁC NGƯỜI!”

48

HOẢNG SỢ

Thấy Akuma nhất lại đỉnh ba, Saburo cũng rút kiếm chuẩn bị chiến đấu. Thanh gươm bóng loáng lấp lánh dưới ánh mặt trời buổi sớm.

“Đến lúc dùng món quà của ông già rồi!” anh chàng gượng cười với Jack.

“Cậu sẽ khiến cha mình phải tự hào,” Jack động viên. “Và cả cha Kiku nữa.”

Saburo phì cười. “Giá mà tớ có khả năng làm *haiku*. Dùng thơ thần để cửa gái sẽ an toàn hơn nhiều đó.”

“Nhưng chưa chắc đã dễ hơn,” Jack nhớ lại bài *haiku* nó từng viết cho Akiko. Việc này tiêu tốn của nó hàng tháng trời, mà ấy là đã có Yori giúp đỡ.

Mong muốn hướng sự chú ý của các nông dân ra khỏi nỗi sợ - nhất là sau khi họ chứng kiến sức mạnh của quân cướp Trắng Đen - Jack ra hiệu triển khai đội hình phòng ngự. Theo hiệu lệnh của Hayato, các nông dân cầm giáo di chuyển ra phía trước sẵn sàng cận địch. Một bầu không khí căng thẳng bao trùm xung quanh.

Nhưng Akuma chưa hạ lệnh tấn công. Ngược lại, bọn cướp không hề có biểu hiện với vả, như thể đang rình rập con mồi vậy.

“Chuyện gì vậy nhỉ?” Saburo thắc mắc.

Jack quan sát thì phát hiện Độc Xà Kurochi không có mặt trong hàng ngũ đối phương. Nó lập tức nhăm tính, quân địch có mặt ở đây chỉ rơi vào khoảng hai mươi tên.

“Hayato, tạm thay tôi chỉ huy,” Jack vội vã.

“Cậu định đi đâu đấy?”

“Chúng ta mắc bẫy rồi,” Jack vừa nói vừa ngoắc tay gọi ba người từ đội dùng kiếm theo mình. “Tôi phải đi báo ngay cho Miyuki.” Nói đoạn liền chạy đi.

Được nửa đường thì bất chợt có tiếng súng vang lên. Khi đến căn nhà cuối cùng, Jack nhìn thấy nhóm nhỏ các nông dân co cụm đằng sau hàng rào, dưới sàn có một người bị thương.

Neko quỳ bên cạnh người nông dân đang hấp hối, cố ngăn máu thoát ra. Hàng rào gỗ đơn sơ hoàn toàn không thể chống chọi trước sức mạnh của súng, dễ dàng bị viên đạn xuyên thủng qua. Jack nhanh chóng tiếp cận mọi người, trong đầu lo sợ điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra.

Neko vẫn cố bịt chặt vết thương nhưng hi vọng đã tắt dần. Jack kính cẩn khép mắt cho người nông dân xấu số rồi kéo Neko sang bên.

Miyuki đâu? Jack ra hiệu.

Neko chỉ ngón tay đầm máu của mình về phía khu rừng. Jack đi vòng qua hàng rào. Kurochi và bảy tên cướp vẫn đang di chuyển thận trọng theo đường chính. Chẳng thấy bất kì dấu hiệu nào của *Miyuki* cả.

Jack cố trấn áp nỗi lo, ngầm hiểu nhiều khả năng là nữ sát thủ đang ẩn nấp. Thế nhưng tận mắt chứng kiến quân cướp lần đầu từng bước một, không thể không đặt ra nghi vấn cho tính hiệu quả của lớp phòng ngự này. Tay lăm lăm trường kiếm, nó ra hiệu cho ba người trong nhóm của mình chuẩn bị tinh thần cận chiến.

Bọn cướp bắt đầu di chuyển nhanh hơn, có lẽ đã an trí rằng toàn bộ võ sĩ đều đã bị *Akuma* dụ về giới tuyến phía nam. Tên tiên phong hăm hở bước vào làng.

Và biến mất.

Theo nghĩa đen, không còn bất kì dấu vết gì nữa. Kurochi và những tên khác lập tức dừng lại, mặt lộ rõ vẻ hoảng sợ. Thậm chí đến dân làng cũng bất ngờ trước diễn biến vừa xảy ra.

Tiếng người rên vang lên từ bên dưới. “Chân... chân tao gãy rồi!”

“Tất cả mau giãn ra!” Kurochi vừa ra lệnh vừa đưa súng quét một vòng quanh rừng.

Sáu người trong đội của hắn liền tách nhóm di chuyển, chúng cẩn thận quan sát bên dưới, tránh lặp phải thảm cảnh của đồng bọn.

Trong lòng thầm tự trách vì đã nghi ngờ *Miyuki*, Jack háo hức chờ xem kẻ nào sẽ là nạn nhân tiếp theo. Nó không phải chờ lâu. Một tên do quá chú ý phía dưới nên vô tình bước vào giữa hai bụi rậm và kích hoạt chiếc bẫy được *Miyuki* đặt sẵn, hắn nhanh chóng ăn trọn cú đập mạnh vào mặt đến mức ngã văng ra bất tỉnh.

Bây giờ thì bọn cướp sợ đến mức không dám di chuyển *bất* cứ bước nào.

“Tiếp tục đi!” Kurochi hồi thúc trong khi bản thân hấn thì đứng chôn chân tại chỗ.

Tiếng rên đau đớn vang lên báo hiệu một tên nữa đã bị hạ, có vẻ như vừa bị thứ gì đó trong đồng tuyết tấn công.

Bốn tên còn sót lại gần như chết đứng với nỗi sợ bất kì thứ gì nơi đây cũng có thể trở thành mồ chôn của chúng. Dầu vậy, Kurochi vẫn ngoan cố giơ súng nhắm bắn.

Tim Jack đập thình thịch khi nhận ra người ở phía đối diện. Lúc Kurochi vừa bóp cò thì Miyuki cũng phóng người sang bên.

Đám tuyết phía sau cô trúng đạn văng tung toé.

“Giết con *ninja* đó cho tao!” Kurochi điên tiết vì bản trật mục tiêu.

Miyuki vội vàng tìm chỗ nấp. Một tên cướp đuổi sát phía sau, tay lăm lăm chùy gỗ gai tua tua. Jack và Neko hồi thúc nữ sát thủ tăng tốc, nhưng tên cướp còn nhanh hơn, hấn tiếp cận rồi giơ tay vung gậy. Jack la lớn cảnh báo, Miyuki thụp người né tránh rồi lập tức đổi hướng.

Kẻ tấn công làu bàu chửi thề rồi tiếp tục đuổi theo. Từ sau hàng rào, Jack bắt đầu e sợ cho an nguy của cô bạn. Lại một cú quật gậy vào đầu. Thế nhưng trước khi đòn này trúng đích thì tên cướp đã giẫm phải lò xo đặt phía dưới, hấn lập tức bị bật văng lên cao rồi rơi xuống tán cây bên trên, điên cuồng vẫy vùng mà không thể thoát ra.

Miyuki liền thoảng vừa tránh bẫy vừa chạy. Trước khi Kurochi kịp nạp đạn bắn phát thứ hai thì cô nàng đã phóng qua hàng rào xuất hiện bên cạnh Jack.

“Vừa nãy có phần *hơi* nguy hiểm nhỉ,” nữ sát thủ thở dốc.

“Chúng mày làm gì đó?” Kurochi la lớn khi thấy ba tên thuộc hạ còn lại bỏ chạy. “Tụi nó có *ninja* đó!” một tên thất thanh.

“Xung quanh đều là cạm bẫy!” tên khác hãi hùng.

Tên thứ ba thì cầm đầu chạy thẳng chẳng thèm trả lời.

Kurochi mất vài giây cân nhắc khả năng đơn độc tác chiến trong khu rừng đầy bẫy rập này, rồi cũng quyết định rút lui theo đám tàn quân.

Tên chạy trước bỗng la lên đau đớn rồi nhảy cẫng, có vẻ như vừa giẫm phải thứ gì đó.

“Đinh sắt hả?” Jack cười.

Miyuki gật đầu. Jack thấy thật tội nghiệp cho đám cướp với những gì chúng sắp phải trải qua nếu muốn thoát ra ngoài.

“Khu vực này xem như an toàn rồi,” Miyuki khẳng định. “Tổ sư luôn dạy rằng - *kẻ địch hoảng sợ là kẻ địch chết.*”

49

BẢN HẠ

“Bọn này dai thật chứ,” ông Sora chán nản.

Lúc này ông đang đứng cùng với đội dùng giáo bên cạnh hào, mặt đỏ rực vì mệt sau khi phải liên tục ngăn cản các đợt giáp công từ quân địch. Mặt trời đã lên cao quá đỉnh đầu, tình hình phòng thủ càng lúc càng trở nên khó khăn hơn. Dân làng không hề sở hữu năng lượng, cũng như tinh thần để có thể chiến đấu trong một thời gian dài.

“Akuma sẽ không dừng lại cho đến khi hãn thắng... hoặc chết,” Jack vừa đáp vừa vẩy máu ra khỏi kiếm. “Nhưng nếu chúng ta kiên trì phòng thủ, thì hãn sẽ *không thể* thắng được!”

Thất bại trong kế hoạch tấn công cùng lúc từ hai phía qua đường rừng, Akuma chỉ còn một lựa chọn là dồn quân đánh cửa phía nam. Quân tiên phong của hãn nhanh chóng bị đẩy lùi, dù bọn này rất hung hãn nhưng phòng tuyến bên phía nông dân khá vững vàng. Có điều Jack nhận ra đây chỉ là màn thăm dò của Akuma - hãn lập tức ra lệnh thu quân khi còn chưa tổn thất bất kì một người nào. Hãn suy xét một lúc rồi tiếp tục cử quân luân phiên đánh vào các vị trí trọng yếu của đường hào, áp dụng chiến thuật tiêu hao tinh thần các nông dân.

Bất chợt có tiếng la vang lên từ bên phải Jack. Các nông dân trong nhóm Saburo lao đến phòng thủ. Giao tranh nhanh chóng nổ ra, các tên cướp chia nhau gạt giáo, gạt dây gai tiến lên.

Một người nông dân đang miệt mài cầm giáo đâm thì bất ngờ trúng tên và gục tại chỗ.

“Cha ơi!” con ông ta vứt giáo chạy tới, nhưng mới được vài bước thì đã bị trúng đạn từ súng của Kurochi.

Nhóm Saburo gần như tan vỡ, sĩ khí xuống rất thấp.

“Giữ nguyên đội hình!” Saburo vừa tấn công tên cướp mới lọt vào vừa hô lớn. Cậu gạt kiếm đá vào ngực khiến hãn bay ngược trở xuống hào. Một người phụ nữ từ đâu chạy đến, mặt giận dữ, tay lăm lăm giáo.

“Đây là cho chồng tao!” bà vừa thét vừa đâm, sau đó lại rút ra rồi đâm thêm một nhát nữa. “Còn đây là cho con tao!”

Nói đoạn liền gục xuống khóc lóc. Saburo liền vội vàng kéo bà ra để tránh phải chịu chung số phận như hai người đã khuất.

Dân làng tiếp tục phòng thủ với tinh thần kém hẳn so với trước. Một nông dân lại bị trúng tên.

Hayato vội vàng chạy đến chỗ Jack và Yori. “Akuma đang dùng kế tiêu hao sinh lực,” cậu nói giọng nghiêm trọng. “Hắn chủ trương cho Kurochi và Sayomi bắn tỉa chúng ta từ đằng xa!”

“Điều quan trọng bây giờ là sĩ khí,” Jack nhấn mạnh. “Nếu không phòng tuyến sẽ vỡ mất.”

“Nếu thiệt hại nặng thì bọn chúng sẽ ngừng tấn công thôi, chúng ta cũng không còn sự lựa chọn nào khác đâu.”

Hayato im lặng, bản thân cậu cũng chưa nghĩ ra được giải pháp.

“Muốn giết rắn thì phải cắt được đầu của nó,” Yori nhận định.

Jack và Hayato đưa mắt nhìn nhau, hai đứa hiểu rõ độ nguy hiểm của phương án này, và vô cùng ngạc nhiên khi chính Yori lại là người gợi ý.

Jack nhìn về hướng Akuma rồi hỏi, “Hayato, cậu có thể bắn hắn từ đây không?”

Hayato lắc đầu. “Akuma luôn cẩn thận đứng ngoài tầm cung.”

“Vậy nghĩa là phải đến gần hơn.”

“Cho dù có vượt qua được bọn tiên phong thì Kurochi hoặc Sayomi cũng sẽ bắn hạ tôi trước thôi...”

Một tiếng súng lớn vang lên bên cạnh.

“KHÔNG!” Yori sững sờ trợn mắt.

Jack quay lại thì thấy Saburo ngã lăn ra đất. Cùng lúc đó, Akuma chỉ huy toán cướp thứ hai tấn công vào cánh tả của con hào.

“Hayato, mau đem quân chặn chúng,” Jack ra lệnh rồi vội vàng cùng Yori chạy đến chỗ Saburo.

Lúc hai đứa đến nơi thì Saburo đã hoàn toàn bất động.

“Saburo!” Jack tháo mặt nạ thẳng bạn la lớn.

Saburo không đáp. Yori bắt đầu cầu khẩn như thể muốn làm phép hồi sinh vậy. Jack chưa bao giờ từng nghĩ đến việc sẽ mất Saburo như thế này, chính nó là kẻ đã đưa bạn mình vào chỗ chết.

Mất thủ lĩnh, nhóm Saburo chính thức tan vỡ. Lợi dụng thời cơ, bọn cướp tràn vào con hào. Phía bên kia, Hayato vẫn đang vật lộn chống đỡ hướng tấn công thứ hai.

Nhận thấy kế hoạch tấn công nước đôi của mình bước đầu thu được kết quả, Akuma liền bố trí thêm hai cánh quân nữa tiến lên. Cả bọn hăng máu chặt chém dây gai mở đường.

Phòng tuyến chỗ Saburo bị bẻ gãy đầu tiên, tên đi đầu liên tục chém giết tạo thành biển máu rợn người.

Yori đau buồn đến tột độ bước ra phía trước.

“KI-AAI!” nhà sư nhí thét lên.

Tên cướp liền văng ra đập người vào tường gạch.

Yori lấy hơi rồi phát tiết thêm một đòn nữa. Bên cạnh, Jack cố tìm miệng vết thương trên người Saburo để cầm máu.

“KI-AAI!”

“Bảo Yori... ngừng la hét giùm với,” Saburo rên rỉ mở mắt. “Đầu tớ... muốn nổ tung rồi đây này.”

Jack sững sờ trừng mắt nhìn thẳng bạn. “Cậu vẫn sống!” Thế rồi nó nhìn thấy vết đạn trên mũi của Saburo.

“Giúp tớ đứng dậy, Jack,” Saburo nói, xem chừng chỉ bị choáng một chút. “Bộ giáp này nặng lắm đó!”

Dân làng reo hò phấn khích khi thấy một trong số các thủ lĩnh của mình vẫn bình yên vô sự.

“Cẩn tắc vô ưu,” Saburo vỗ vỗ chiếc mũ. Sau một hồi lão đảo, cậu dần lấy lại thăng bằng, giơ cao kiếm động viên cả đội rồi lao vào tấn công bọn cướp.

Jack và nhóm dùng kiếm đón đầu những tên đã lọt qua. Trận chiến rất ác liệt, những nông dân lần đầu đánh nhau dĩ nhiên không phải là đối thủ của bọn cướp dày dạn kinh nghiệm. Thành viên bên trái Jack ngã xuống sau một đòn cực mạnh, nó vội vàng chạy đến nhưng đã quá muộn. Kẻ tấn công to cao như một con gấu tiếp tục vung đại đao *nodachi* hướng đến người tiếp theo.

“Không!” Jack la lớn nhảy vào giữa, cặp song kiếm sẵn sàng trên tay.

“Tao sẽ lấy đầu mày, thằng ngoại quốc!” hắc găm lên vùng thanh kiếm không lồ nhắm vào cổ Jack. Nó dùng đoản kiếm *wakizashi* gạt, rồi đâm

trường kiếm *katana* tới đối phương, nhưng áo giáp tên này quá dày nên hoàn toàn vô hiệu.

Tên cướp cười khoái trá rồi tung chân đạp thẳng vào ngực Jack khiến nó văng ra ngã lăn trên đất. Hắn tiếp tục phóng tới định chém Jack, nhưng nó đã nhanh hơn bật dậy trước đỡ đòn này bằng cả hai kiếm.

Biết rõ tấn công vào ngực tên này là hoàn toàn vô dụng, Jack chuyển sang nhắm vào phần đầu. Tên cướp lập tức vung kiếm đỡ, nhưng cũng vì vậy mà vô tình để lộ ra điểm yếu. Với sự chính xác đến kinh ngạc, Jack xuyên đoản kiếm *wakizashi* của mình vào chỗ tiếp nối của bộ giáp đối phương khiến hắn gào lên đau đớn.

Tay cầm kiếm bị thương nặng, tên cướp biết mình không phải là đối thủ của Jack liền cầm đầu chạy. Điều bất ngờ là theo sau hắn còn có vài tên khác nữa cũng bỏ chạy. Thì ra phụ nữ trong làng - nhìn thấy nhóm sử dụng kiếm gặp rắc rối - đã nhanh trí lấy đá quăng về phía bọn cướp. Màn oanh tạc này khiến bọn chúng giật mình tưởng bị đánh bật lại, tạo cơ hội cho dân làng củng cố lớp phòng ngự.

Đưa mắt nhìn dọc theo con hào, Jack thở phào nhẹ nhõm khi thấy đội của Hayato đẩy lùi được bọn cướp, đội Saburo cũng phục hồi thành công.

Gió đổi chiều, Jack và những người bạn đã sống sót một cách ngoạn mục.

THÍCH SÁT

“Chúng ta mất bao nhiêu người?” Jack hỏi sau khi cả nhóm tập trung tại quảng trường làng.

Quân của Akuma tổn thất nặng nề, cũng như chưa lường trước được sức kháng cự dai dẳng của dân làng nên tạm thời lùi xa ra khỏi địa giới. Nhiệm vụ canh gác được tạm giao cho Neko đảm nhiệm, những người còn lại lo gấp rút chấn chỉnh lực lượng.

“Bảy người lớn... và một cậu bé,” Hayato đáp.

“Tên cậu ta là Riku,” Yori thương cảm. “Mới chỉ tầm tuổi tụi mình.”

Jack ngồi ở rìa mái hiên, tay ôm đầu đau khổ. “Hai trong số đó là thành viên nhóm dùng kiếm của *tổ*.”

“Không nên tự trách mình, chiến tranh thì phải vậy,” Yuudai khuyên.

“Nhưng chính tôi đã huấn luyện họ, lãnh đạo họ...”

“Và nhờ vậy nên bốn trên sáu vẫn còn sống.”

Jack rất cảm kích Yuudai, nhưng những lời này không có mấy tác dụng ở thời điểm hiện tại. Dù tạm thời bọn cướp đã bị đẩy lui nhưng dân làng vẫn là những người chịu tổn thất nặng nề hơn.

“Sẽ cần đến phép màu để vượt qua một đợt tấn công như hồi nãy đấy,” Jack ngao ngán.

“Thì có rồi còn gì!” Saburo tự hào cầm chiếc mũ móp ra khoe. “Đảm bảo cha *tổ* cũng hết hồn cho xem.”

“Đừng quên rằng bọn cướp cũng đã mất năm tên,” Hayato nói. “Tức là chỉ còn khoảng hai mươi tên nữa - trong đó có bốn tên đang bị thương. Tuy chúng ta đang ở thế bất lợi, nhưng tạm thời bọn chúng sẽ chưa vội tấn công đâu.”

“Và cũng không vội rời đi,” Miyuki nhận định. “Hắn chỉ đang chờ mặt trời lặn.”

“Đó cũng là thời điểm tốt để cắt đầu răn,” Jack bất ngờ phát biểu, những cái chết đau đớn xung quanh thôi thúc nó đưa ra hành động.

“Ý cậu là ám sát hử á?” Miyuki chớp mắt kinh ngạc. “Ai nghĩ ra trò đó vậy?”

Jack và Hayato liếc về phía Yori.

“Hóa ra nhà sư này cũng không phải vừa nhì,” nữ sát thủ thốt lên. “Thế cậu định ra tay kiểu gì?”

Yori giật mình khi thấy có người hiểu lầm rằng mình sẽ là người hành động.

“Là tôi, chứ không phải cậu ấy,” Hayato đính chính. “Với cây cung này.”

“Không được đâu,” Miyuki gạt phắt.

“Tôi *biết* hử luôn giữ khoảng cách,” Hayato thở dài, có vẻ khó chịu với thái độ của Miyuki. “Vì vậy nên tự mình sẽ phải tìm cách tiếp cận - mà vẫn tránh được Kurochi và Sayomi.”

“Đó không phải vấn đề,” Miyuki đáp.

“Thế thì là *cái gì*?” Hayato bắt đầu hết kiên nhẫn.

“Áo giáp Akuma quá dày, tên không thể bắn thủng được. Muốn thích sát thành công cậu sẽ phải đến gần, rất rất gần.”

“Ý cô là?”

“Một *ninja* sẽ thích hợp với nhiệm vụ này hơn.”

Trăng vẫn chưa lên, chỉ có ánh sao phản chiếu trên bình nguyên phủ đầy tuyết. Đêm xuống càng khiến các nông dân thêm sợ hãi. Họ chỉ mong hồi còi báo hiệu dừng vang lên. Với những người này, Akuma là một con quỷ đêm có khả năng hấp thu bóng tối để tăng thêm sức mạnh.

Ninja cũng vậy.

“Đến nửa đêm tôi sẽ ra tay,” Miyuki vừa nói vừa đưa tay sờ thanh đoản đao đeo trên lưng.

“Không cần phải mạo hiểm vậy đâu,” Jack e ngại cho an toàn của nữ sát thủ.

“Tôi được đào tạo để làm những việc này.”

“Tớ biết. Nhưng rất có thể bọn chúng đã đề phòng.”

“Cậu đang lo lắng cho *tôi* đấy à, Jack?” Miyuki cong môi trêu.

“Tất nhiên rồi!” Jack vừa đáp vừa lấy một chiếc phi tiêu giắt trong đai lưng ra. “Giữ nó để dùng khi cần nhé.” Nói đoạn nắm chặt tay nhìn thẳng

vào mắt nữ sát thủ.

“Tôi sẽ cẩn thận,” nữ sát thủ hứa.

Cô kéo mũ trùm đầu lên rồi di chuyển về phía khu rừng.

Jack nhìn theo bóng người đang khuất dần trong đêm tối. Kế hoạch của Miyuki là vòng ra bình nguyên phía sau Akuma chờ thời cơ hành động. Lòng can đảm của cô thật sự khiến Jack xúc động. Nó chỉ sợ sẽ không bao giờ còn được gặp lại người bạn này nữa.

Neko kéo tay Jack ra hiệu, *Nhất định sẽ ổn thôi.*

Jack mỉm cười, trong lòng thầm cảm kích nhóc tí cam điếc này. Dù khiếm khuyết về khả năng biểu đạt nhưng thực ra cô bé là người rất hiểu chuyện.

Để Neko tiếp tục công việc canh gác, Jack xuyên qua quảng trường trở về khu vực hào đất phía nam. Hayato tuần tra trung tâm, Saburo phía tây, còn Yori phía đông, riêng Yuudai vẫn đứng chốt hàng rào phía bắc với nhóm của mình. Họ không thể mạo hiểm, bởi lẽ rất có thể Akuma sẽ dùng phương pháp bao vây để tấn công.

“Đi rồi,” Jack nói với Hayato.

“Cô ta là một *ninja* can đảm.”

“Miyuki *nhất định* sẽ bình an quay lại,” Jack hơi sáng giọng.

Hayato liếc nhìn Jack. Hiểu được bất an trong lòng thủ lĩnh của mình, cậu bèn bổ sung, “với cái đầu Akuma, hi vọng là vậy.”

Nói đoạn đưa mắt quan sát bình nguyên Okayama tối đen như mực. “Quá yên tĩnh. Tôi e rằng Akuma đang âm mưu gì đó rất lớn.”

Jack cũng cảm nhận được điều này. “Dù là gì thì hẳn cũng không có nhiều thời gian.”

Nó đang định đi tiếp đến chỗ Saburo thì nghe có tiếng la hét vang tới. Tiếng này xuất phát từ hướng Yori, có vẻ như Akuma đã hành động. Vớ vội ngọn đuốc gần đó, Jack vội vàng cùng Hayato chạy dọc theo đường hào.

Một khuôn mặt hoảng sợ hiện ra trong bóng tối.

“Bọn chúng đột nhiên... tấn công,” ông Sora thở dốc. “Chúng đang ở đâu?” Jack rút kiếm sẵn sàng. “Biến mất rồi... nhưng cậu ấy đã....”

“Ai?” Hayato sốt ruột.

Jack không đợi câu trả lời, trong lòng nó đã hiểu.

Trên đồng tuyết nhuộm máu là cây quyền trượng của Yori.

HÀNH QUYẾT

Hai tên cướp cầm đuốc thắp sáng khu vực xung quanh chiếc cọc gỗ giữa khu ruộng. Cúi từ khu rừng chất đầy xung quanh. Một cậu bé mặc trang phục nhà sư và giáp trụ võ sĩ bị trói chặt - Yori.

Jack bất lực đứng ở rìa hào nhìn cuộc hành quyết sắp diễn ra. Hayato, Saburo và các nông dân đứng ngay cạnh, khuôn mặt họ hiện lên nỗi sợ hãi rõ rệt.

Ẩn trong bóng tối, Akuma cười man dại. “Chúng mày có từ giờ đến nửa đêm để đầu hàng,” hắn tuyên bố. “Bằng không thằng này sẽ chết.”

“Đừng hàng!” Yori la lớn, dù đã cố tỏ ra can đảm nhưng vẫn không giấu được chất giọng run run.

Nakamura bước tới đập cán búa vào mũ bảo vệ của Yori. “Câm mồm, hay muốn tao cắt lưỡi?”

Chấn động mạnh lập tức khiến Yori lịm đi.

Jack giật dờ lao ra, định xung phong giải cứu bạn mình.

Nhưng Hayato đã nhanh chóng giữ nó lại, “Đừng! Cậu sẽ chết mất!”

“Tôi *phải* cứu cậu ấy!”

“Cậu đang hành động đúng như Akuma muốn đấy. Hắn dùng Yori làm mồi chính là để nhử cậu ra,” Hayato nhấn mạnh. “Chỉ sợ chưa cứu được người thì đã bỏ mạng rồi.”

Nhận ra lí lẽ trong những lời này, Jack bèn thôi không vẫy vùng nữa.

“Nghe nói món thịt sư nướng ngon lắm đó!” Nakamura kích động rồi lui vào trong. Hai tên cướp còn lại cũng vậy, chỉ để lại ngọn đuốc lập loè trong gió.

“Tội mình phải làm *gì* đó đi chứ!” Saburo cũng tỏ ra sốt sắng không kém gì Jack.

“Đồng loạt xông tới thì sao?” Jack đề nghị.

“Được đó! Akuma sẽ không lường được kế này đâu,” Saburo xông xáo rút kiếm hưởng ứng.

Hayato vội vàng kéo Jack và Saburo sang một bên. “Quân của chúng ta toàn là nông dân, *không phải* võ sĩ đâu,” cậu nhắc nhở. “Thiếu đi lợi thế phòng tuyến mà bảo họ đi đánh nhau thì khác nào lấy trứng chọi đá.”

“Vậy thì chỉ chúng ta thôi?” Jack tiếp tục.

Đúng lúc này thì Toge bước tới xen ngang vào cuộc nói chuyện.

“Đừng nói là các người định đầu hàng đấy nhé?” Anh ta tỏ ra nghi ngờ nhóm Jack. “Nếu làm vậy thì Akuma sẽ đốt không chỉ nhà sư, mà cả các người, và *toàn bộ* dân làng ở đây, biến Tamagashi thành địa ngục trần gian.”

“Đừng lấy bụng tiểu nhân ra đo lòng quân tử,” Hayato giận dữ vì bị xúc phạm “Tinh thần võ sĩ đạo luôn đề cao lòng trung thành tuyệt đối!”

“Chúng tôi chỉ đang tính cách cứu Yori thôi,” Jack giải thích.

Toge quan sát khoảng cách từ hào đến cột gỗ. “Các người định hi sinh tất cả để cứu cậu ta ư?”

“Võ sĩ luôn như vậy,” Jack vừa nói vừa hồi tưởng về vị cha nuôi Masamoto của mình, cũng như cậu em nuôi Yamato. “Hơn nữa, Yori là bạn của tôi. Nếu có thể tôi sẵn sàng đổi mạng mình cho cậu ấy.”

“Chưa chắc đến mức ấy đâu,” Hayato mỉm cười nói. “Chúng ta vẫn còn một hi vọng nho nhỏ... mang tên Miyuki.”

Jack nhíu mày nhìn về phía bên kia chiến tuyến. Nó nhận ra mục tiêu của Akuma không phải muốn chúng đầu hàng, mà là phô diễn sự tàn độc nhằm bẻ gãy tinh thần chiến đấu của những võ sĩ vốn còn rất trẻ.

Lập luận của Hayato xung quanh việc ngay lập tức giải cứu Yori đương nhiên rất khó chấp nhận. Chính Jack cũng biết sẽ thật ngu dốt nếu biết phía trước là bẫy mà vẫn xông vào, nhưng nếu không làm thì nó cảm giác như mình lại một lần nữa phản bội Yori. Phản bội lại lời hứa sẽ bảo vệ cậu ấy - giống như lần ở trận Osaka vậy. Việc duy nhất Jack có thể làm bây giờ là cầu nguyện Miyuki sẽ thành công với kế hoạch thích sát trước nửa đêm. Tính mạng Yori phụ thuộc cả vào nữ sát thủ.

Căn cứ vào các ngôi sao thì thời gian không còn nhiều.

Ngọn đuốc giữa ruộng đã tắt, chiếc cột cùng Yori chìm vào bóng tối. Jack đóng tai nghe ngóng dấu hiệu Akuma đã bị giết... vẫn chưa có gì.

Một ngọn đuốc khác lại được thắp lên, từ từ di chuyển trong không trung như đám lửa ma trời, cho đến khi đến sát cạnh đồng củi.

Yori vẫn bất tỉnh nhân sự gục đầu trên ngực.

Khuôn mặt cháy xém đầy sẹo của Nakamura càng thêm phần tàn độc dưới ánh lửa. “THẰNG NGOẠI QUỐC!” hấn gào lên, đưa mắt nhìn một lượt các nông dân đang đứng cạnh hào rồi nở nụ cười quỷ quyệt khi thấy mái tóc vàng của Jack. “Mày có chịu hàng không?”

Jack thất thần nhìn vào bóng tối. *Cậu đâu rồi, Miyuki ơ?*

“Ông đang hỏi mày đó, thằng ngoại quốc!” Nakamura giậm dũ giơ cao ngọn đuốc.

Trái với mong muốn của con tim, Jack trả lời rất dứt khoát. “CHÚNG TÔI... KHÔNG HÀNG!”

GIÀN HOẢ THIÊU

Nakamura vứt bó đuốc trên tay xuống đất, cùi bắt lửa bốc cháy rất nhanh. Yori vẫn không hề hay biết gì về ngọn lửa đang dần bao quanh mình, đám khói bốc lên dày đặc trong không khí.

“Chúng ta *không thể* chờ được rồi,” Jack rút kiếm định xông lên.

Saburo cũng tập trung một số nông dân tình nguyện tham gia giải cứu lại một chỗ.

Hayato vội vàng bước tới chặn ngang. “ĐỪNG! Chẳng ích lợi gì đâu.”

“MAU TRÁNH RA! Nếu còn chần chờ Yori sẽ chết mất,” Jack nổi nóng.

Hayato vẫn không lay động. “Nhiều khả năng Miyuki đã thất bại rồi. Trừ phi bọn cướp rơi vào hỗn loạn, hành động của các cậu chính là tự đào huyệt chôn mình.”

Nghe những lời này, các nông dân tình nguyện lập tức nhụt chí lùi lại.

“Đã vậy tôi sẽ đi một mình,” Jack nhấn mạnh.

“Không được, vì còn có tớ nữa,” Saburo khẳng khái.

“Cả tôi nữa,” Yuto đứng ra, dù rất sợ nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm trả nợ ân tình cho Jack.

Phía bên kia chiến tuyến, tiếng lửa cháy ngày một to hơn.

“Làm ơn nghe tôi đi,” Hayato cố ngăn cản Jack và Saburo. “Đành rằng võ sĩ phải luôn sẵn sàng hi sinh, nhưng trong trường hợp này Yori chính là người sẽ thực hiện nghĩa vụ đó. Các cậu làm thế này khác nào dâng chiến thắng cho Akuma, có xứng đáng với những người đã ngã xuống trong cuộc chiến hay không?”

Jack biết những điều Hayato nói là hoàn toàn đúng, nhưng con tim không cho phép nó làm vậy. Nó thà chết, còn hơn nhìn bạn mình chết cháy dưới giàn hoả thiêu.

Ánh lửa bùng bùng giữa bầu trời đêm phản chiếu những bóng hình đang lảng lảng di chuyển phía sau.

“Đó! Rõ ràng bọn chúng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi,” Hayato thốt lên.

“Cậu ấy nói đúng, đây là một cái bẫy,” Saburo ôm đầu đau khổ.

“Nếu cậu cho rằng Yori muốn vậy,” Hayato tiếp tục. “Thì tôi sẽ không cản cậu nữa...”

Giàn hoả thiêu bất chợt bùng nổ nuốt trọn Yori trong biển lửa. Nhà sư nhí vẫn can đảm đến tận phút cuối, không hề vùng vẫy hay la hét.

“YORI!” Jack đau đớn khuyu gối.

Saburo đứng cạnh không kìm được dòng nước mắt.

Hayato cũng cảm thấy trách nhiệm vì đã ngăn cản cuộc giải cứu. “Cậu ta quả là một chiến binh can trường...”

“Nhà sư can trường thì đúng hơn,” một giọng nói bất ngờ vang lên.

Miyuki hiện ra trong bóng tối. Jack thở dài nhẹ nhõm khi biết ít nhất cô bạn này vẫn còn sống.

“Akuma chết rồi chứ?” nó lên tiếng hỏi.

Miyuki tiếc rẻ lắc đầu.

“Tại sao lại như vậy?” Jack nói giọng cáu kỉnh.

“Tôi buộc phải chọn lựa,” nữ sát thủ giải thích. “Giữa việc giết Akuma, và...”

Thế rồi, Yori thần kì xuất hiện ngay sau lưng cô.

Jack và Saburo sửng sờ nhìn nhau.

“YORI!” Jack không thể tin vào mắt mình. Nó vội vàng chạy tới siết chặt cậu bạn nhỏ rồi quỳ xuống cúi đầu xấu hổ. “Tớ lại khiến cậu thất vọng nữa rồi.”

“Đừng tự trách mình.”

“Cậu *muốn* đi, nhưng chính tôi đã cản lại đấy chứ.”

“Và tớ rất mừng vì điều đó,” Yori mỉm cười ấm áp. “Chẳng ai muốn bạn thân của mình phải hi sinh một cách vô ích cả.”

“Nhưng nếu cậu ở đây, thì ai đang ở đó?” Saburo chỉ giàn hoả thiêu thắc mắc.

“Hình nhân thế mạng chứ gì nữa.”

Jack cười lớn. Bây giờ nó mới nhận ra Yori không mặc bộ giáp lúc nãy nữa.

“Nhưng bọn tớ vẫn liên tục quan sát mà có thấy gì đâu?” Hayato ngạc nhiên.

Miyuki ném cho anh chàng cung thủ một nụ cười tinh nghịch, “Ma pháp *ninja* đó.”

Một tiếng gầm lớn phát ra từ phía bên kia chiến tuyến khi Nakamura phát hiện ra sự thật. Người nộm cháy nát khiến bộ áo giáp và chiếc mũ lẫn long lóc khỏi giàn khoan. Nakamura trừng mắt nhìn Yori đã an toàn đằng sau hàng rào phòng tuyến. Yori cúi đầu chào hân. Hành động này càng khiến tên cướp thêm điên tiết, hân đá chiếc mũ nằm trên đất rồi chạy về phía Akuma.

“Để tiện cho việc tẩu thoát, tôi buộc phải để lại thứ gì đó,” Miyuki giải thích. “Sự việc gấp gáp chẳng tiện giải thích với ai. Bản thân tôi cũng ra tay vừa kịp lúc thôi.”

“Vậy ra chính *cậu* đã dập tắt ngọn đuốc đầu tiên?” Jack càng lúc càng thêm ngưỡng mộ cô bạn sát thủ của mình.

“Bằng một quả đạn tuyết,” Miyuki gật đầu.

“Chắc Akuma đang điên tiết *lắm* đây,” Saburo cười toe toét.

Ngoài kia, tiếng đá nứt dần thu hút sự chú ý của mọi người. Sức nóng của ngọn lửa đã khiến lớp băng mỏng tan ra. Giàn hoả thiêu rơi xuống mặt nước bên dưới, toàn cảnh khu vực một lần nữa lại chìm vào bóng tối.

53

BIẾN MẤT

Điều quan trọng nhất vào thời điểm này là giữ tinh thần tỉnh táo.

Hai đêm không ngủ hẳn là khó khăn đối với những người nông dân hơn là bọn cướp Trắng Đen. Mọi người ngồi quanh bếp lửa, đầu gà gật chống chọi lại sự mệt mỏi. Bản thân các võ sĩ trẻ cũng thấy mắt mình nặng trĩu nhưng vẫn phải liên tục tuần tra bốn phía. Đêm không trăng tối đen đồng nghĩa với việc mọi thứ đều phải dựa vào thính giác. Bất kì tiếng động nào cũng có thể là dấu hiệu cho thấy bọn cướp đã sẵn sàng tấn công. Hayato báo có tiếng bước chân trên tuyết, nhưng không thấy tên cướp nào xuất hiện. Đến phiên Jack đi tuần thì nó nghe có tiếng gõ lách cách - thì ra phần còn lại của chiếc cầu đã bị dòng sông cuốn đi từng phần một. Tiếng vó ngựa khiến tất cả gồng mình cảnh giác, nhưng chung quy vẫn chẳng có gì.

Đêm tối cứ thế chìm vào sự tĩnh lặng khó hiểu.

“Theo cậu Akuma đang mưu đồ gì?” Miyuki là người đầu tiên cảm thấy bất an.

“Bao vây lâu dài chàng?” Saburo vừa ngáp vừa nói.

“Nhưng không có lương thực trước sau gì bọn chúng cũng phải rút lui vì đói thôi,” Yori nói.

“Chỉ e sẽ lại càng trở nên nguy hiểm,” Jack giậm chân giữ ấm. “Kiểu như bây chớ hoang ấỵ.”

Jack đưa mắt nhìn những người nông dân lúc này đang run rẩy vì mệt và lạnh. Không ai dám di chuyển ra ngoài phạm vi lửa trại vì sợ rằng mình sẽ bị bắt làm con tin. Kiệt quệ về thể xác lẫn tinh thần, rõ ràng dân làng đã sắp đến giới hạn chịu đựng.

“Tình hình này,” Jack tiếp tục, “Trận đấu tới sẽ mang tính quyết định đến toàn cục.”

“Hay tôi quay lại thích sát Akuma nhé?” Miyuki đề nghị. “Mọi thứ sẽ kết thúc rất nhanh.”

Jack lắc đầu. “Sau màn giải cứu Yori có lẽ Akuma đã tăng cường cảnh giác gấp đôi. Sẽ là quá mạo hiểm... ngay cả với một *ninja* như cậu.”

Đúng lúc này thì Miya, con gái ông Sora mang đến một ít cơm.

“Đây là cơm mẹ tôi gửi cho mọi người,” cô vừa nói vừa cúi đầu đưa ra chiếc làn rơm. Nói đoạn liếc nhìn qua đường hào về phía các thửa ruộng bên kia. “Có khi nào Akuma đã bỏ cuộc rồi không?”

Ngồi nghỉ cạnh bếp lửa, Jack lắc đầu đáp, “Khả năng đó rất khó xảy ra.”

“Dậy thôi nào, cậu Jack ơi!” Ông Sora lay người Jack hồi thức.

Chớp mắt trước ánh sáng bình minh, Jack thầm tự trách mình đã ngủ quên trong tình thế nguy cấp như vậy. Nó lập tức đứng dậy lăm lăm kiểm tra trong tay.

“Akuma đâu?” Jack hỏi.

“Biến mất rồi!” Ông Sora hưng phấn chỉ về phía bên kia reo lên.

Jack dụi mắt. Thật vậy, chẳng còn dấu hiệu nào của băng cướp trên bình nguyên trắng xoá tuyết nữa. Dấu hiệu duy nhất còn sót lại chỉ là một cái hố đen, nơi bọn chúng từng đốt lửa tối hôm qua.

Hayato phóng tới. “Tôi đã thử đi tuần dọc quanh đường hào nhưng chẳng thấy gì cả.”

“Chúng đi cướp làng khác rồi,” Toge vừa nói vừa dùng tay che nắng quan sát đường chân trời.

Tuy Jack còn nghi ngờ, nhưng những người nông dân đã hoàn toàn tin vào giả thuyết này, thậm chí còn bắt đầu ăn mừng.

“Chúng ta đã đánh bại bọn Trăng Đen!” Kunio toe toét reo hò.

Dân làng cũng giơ giáo hồ hởi phấn khích.

“Akuma chưa đi đâu. Hẳn *chỉ* trốn đâu đó quanh đây thôi,” Jack nhấn mạnh.

Nói đoạn liền chạy tới quảng trường leo lên tháp canh.

Miyuki và Yori đã ở đó tự bao giờ, cả hai đang thám thính xung quanh.

“Không thấy dấu hiệu nào của chúng,” Miyuki nói.

Jack cũng chẳng phát hiện gì bất thường, về phía đông, cối xay bây giờ chỉ còn là một cái khung cháy đen, khói bốc lên tựa như một con rắn bò trên nền trời. Nơi từng đặt chiếc cầu giờ chỉ còn một vài mẫu gỗ trôi nổi. Dây núi phía bắc cũng vậy, mọi thứ đều yên tĩnh.

Nhìn thấy Neko đang bước tới, Jack vội hỏi Miyuki, “Thế khu rừng thì sao rồi?”

Miyuki trao đổi bằng dấu hiệu với Neko. “Neko bảo phía đó cũng hoàn toàn bình thường.”

Phía bên dưới, dân làng đã rã nhóm buông vũ khí. Thậm chí nhóm của Yuudai cũng rời bỏ vị trí canh gác phía bắc của mình.

Toge đứng trên hiên nhà Trưởng làng cùng với ông Yoshi.

Vị già làng hỏi Jack, “Các cậu có nhìn thấy Akuma không?”

“Không, nhưng....”

Tiếng reo hò của các nông dân thậm chí khiến Jack không thể nói hết câu.

Toge đồng loạt phát biểu. “Nhờ các võ sĩ trẻ, và lòng dũng cảm của *chúng ta*, làng Tamagashi đã thoát khỏi nạn Trăng Đen!”

Không khí ăn mừng xung quanh càng trở nên tưng bừng.

Từ trên tháp canh, Jack lắc đầu ngao ngán. “Akuma không phải loại người dễ dàng từ bỏ như vậy đâu.”

“Có lẽ hấn nản chí vì đánh mãi không xong,” Yori nhận định.

“Hoặc đã đi tìm mục tiêu khác như Toge nói,” Miyuki thêm vào.

“Akuma rất giao hoạt, hấn biết dân làng đã thấm mệt, tình thần chiến đấu xuống rất thấp,” Jack nhấn mạnh. “Bọn chúng chính là muốn chúng ta lơ lửng ăn mừng như thế này.”

“Nhưng xung quanh có bóng dáng *ai* đâu?” Yori phản đối.

Jack lại phóng mắt quan sát, nhưng chỉ nhìn thấy toàn tuyết là tuyết, chẳng lẽ giặc Trăng Đen đã thật sự biến mất rồi ư?

Mặt trời lên cao toả ánh nắng ấm áp quét sạch dư âm đêm trăng đen đáng sợ. với việc trận đấu dường như đã kết thúc, Jack chợt cảm thấy mệt mỏi rã rời tứ chi.

“Chúng ta nên tranh thủ nghỉ ngơi,” Jack nói. “Nhưng vẫn cần phải thật cảnh giác.”

“Tôi sẽ nhận lượt tuần đầu tiên,” Miyuki đề nghị, có vẻ cũng phần nào chưa tin được việc này như Jack.

Quá mệt mỏi để có thể phản đối, Jack gật đầu rồi ra hiệu bảo Yori bước xuống trước. Nó đang định nổi bước theo sau thì chợt thấy bụi tuyết tung

toé chỗ khu ruộng. Cho rằng đây chỉ là ảo giác do quá mệt mỏi, Jack đặt chân xuống cầu thang.

Thế rồi nó nghe tiếng vó ngựa rầm rập từ đằng xa.

Gần như cùng lúc, Miyuki hô lớn, “Cướp đến từ hướng bắc!”

Jack quay lại thì thấy một hòn đá khổng lồ đang lăn tới, phía sau có năm tên cướp cười ngựa, Sayomi cầm cung dẫn đầu.

Dưới quảng trường, dân làng rên rỉ ngao ngán tuyệt vọng.

Yuudai hét lớn trấn tĩnh tinh thần, “ĐỘI HÀNG RÀO THEO TÔI!”

Jack cũng sững sờ khi nhận ra cảm giác nghi hoặc của mình là hoàn toàn chính xác. Nó chợt dạ nhìn lại khu ruộng một lần nữa thì thấy hai tên cướp cầm ván gỗ chặt từ chiếc cầu bị phá huỷ đang thả lên đường hào. Ngay sau đó Nakamura xuất hiện cùng với ba tên thuộc hạ trang bị đầy đủ dễ dàng phóng sang.

“Cướp ở phía nam!” Jack la thất thanh. Saburo vội vàng dẫn người đến ứng chiến.

“Cướp đến từ hướng đông!” Miyuki tri hô, Jack nhìn theo thì thấy đích thân Akuma đang dẫn quân cười ngựa xông tới, có lẽ đêm qua chúng đã đi đường vòng vượt qua sông.

Hayato hiệu triệu nhóm của mình. Các nông dân chạy tán loạn tìm vũ khí, cả ngôi làng hỗn loạn như tổ ong vỡ.

Khiếp đảm trước thế trận tổng tấn công của địch, Jack quay sang nói với Miyuki, “Lần này khéo hỏng thật!”

NGUYÊN TỔ HOẢ

Yuudai là người đầu tiên trở về vị trí. Nhưng như vậy vẫn là quá muộn.

Tảng đá đập mạnh vào giữa hàng rào tạo thành một lỗ lớn, tiếp tục xuyên qua rơi xuống con hào. Yuudai vội vàng xông tới ngăn cản bọn cướp tràn qua, vô tình không đề phòng Sayomi. Ả ma nữ giương cung nhắm bắn, mũi tên cắm thẳng vào ngực Yuudai khiến anh chàng khổng lồ ngã gục xuống đất.

Bây giờ thì chẳng còn ai ngăn giữa giặc cướp và các nông dân đang thất thần nữa.

Cùng thời điểm, Hayato nỗ lực dàn quân chặn cửa đông. Akuma và đám thuộc hạ đã sắp vượt qua phòng tuyến. Anh chàng cung thủ rút tên nhắm bắn. Thủ lĩnh băng Trắng Đen vẫn giữ nguyên tốc độ như thể thách thức Hayato vậy. Bất thành linh Độc Xà Kurochi xuất hiện từ sau cột tuyết, bóp cò trước khi Hayato kịp phản ứng.

Bị bất ngờ, anh chàng cung thủ không có chút cơ hội nào né tránh, cậu ta lập tức bị trúng đạn dội ngược ra sau, máu tươi chảy tràn trên tuyết trắng.

Từ trên tháp canh, Jack chứng kiến toàn bộ thảm cảnh đang diễn ra.

“Yori!” nó gọi nhà sư nhí đang đứng ở quảng trường bên dưới. “Hayato gặp chuyện rồi!”

Sau khi Yori rời đi, Jack quay lại nói với Miyuki, người lúc này vẫn đang khuyu gối quan sát. “Miyuki!” Jack hồi thúc. “Yuudai cũng bị thương rồi.”

“Cậu đi đi,” Miyuki vừa đáp vừa lấy ra bộ đánh lửa và một cái ống nhỏ nhỏ màu đen. Cô nàng lau bầu, “Lẽ ra tôi không muốn dùng thứ này chút nào.”

“Cậu đang nói gì vậy?”

Sau vài lần mồi, cuối cùng lửa cũng bắt trên tay Miyuki.

“Nguyên Tổ Hoả!” nữ sát thủ trả lời, sau đó đứng dậy với chiếc ống bọc cháy dữ dội trong tay. “Phòng tuyến cuối cùng của chúng ta.”

Nói đoạn bèn ném luôn chỗ thuốc súng này xuống dưới đường hào phía nam. Jack và Miyuki đứng nhìn cái ống lăn tới chỗ mục tiêu... và rơi cách đó một đoạn.

“Để tớ đá xuống,” Jack vội vàng chạy đi.

Nhưng Miyuki đã chụp tay nó lại. “Không kịp đâu,” cô giải thích, rõ ràng rất bức tức với cú ném hỏng của mình. “Chưa đến nơi nó đã nổ mất rồi.”

Jack chán nản lắc đầu, nó biết Miyuki nói đúng.

“KHÔNG!” Jack la lên khi thấy Neko phóng về hướng ống thuốc súng.

Nhưng hiển nhiên nhóc tì câm điếc không thể nghe.

Cô bé chạy nhanh như làn gió, chụp gọn chiếc ống ném xuống đường hào. Thời điểm đó bọn cướp vẫn đang tràn qua từ tứ phía. Vài giây sau, vụ nổ cuối cùng cũng xảy ra, một cột lửa tung cao lên bầu trời.

Neko bị chấn động bắn ngược ra sau, toàn thân bốc cháy. Mặt đất bắt đầu rung chuyển, toàn bộ đường hào bén lửa. Thì ra đêm trước khi trận tấn công xảy ra, Miyuki đã cẩn thận rải dầu một lượt xung quanh.

Cú nổ kinh thiên động địa và hình ảnh kinh hoàng diễn ra trước mắt khiến cả phe ta lẫn phe địch đều thất kinh. Những tên cướp xấu số đang cố vượt hào la lên đau đớn, rồi đổ gục chỉ trong vài giây.

Jack trơ mắt nhìn khung cảnh bên dưới sững sờ.

“Không ngờ Nguyên Tố Hoả lại lợi hại đến vậy!” nó cảm thán.

“Và đôi lúc là... quá mức,” Miyuki đáp, hai hàng nước mắt lăn dài trên má. “Neko hỏng rồi.”

Jack nhìn xuống nơi từng là chỗ Neko ngã xuống. Chẳng còn chút dấu hiệu nào cả. Nó chợt thấy tim mình nhói đau. Tuy đã đánh được bọn cướp một đòn đau, nhưng cái giá phải trả lại quá đắt. Neko chính là nguyên nhân Jack nhận lời bảo vệ làng Tamagashi... và bây giờ thì cô bé đã không còn nữa.

Miyuki nước nỡ. “Là... lỗi... tại... tôi.”

“Không, lỗi là do bọn Akuma - mọi chuyện đều tại chúng mà ra,” Jack nhấn mạnh. “Neko có vóc dáng của một chú chuột, nhưng mang trong mình trái tim của mãnh sư. Nếu không có sự hi sinh cao cả ấy thì giờ này có lẽ dân làng đã bị quân Trắng Đen thảm sát rồi.”

Jack chuyển chú ý về phía Hayato và Yuudai, cầu mong sao hai người này vẫn còn sống. Nó không thể nhìn thấy Hayato từ vị trí quan sát, Yuudai

thì vẫn đang nằm bất động, nhóm nông dân vây thành vòng tròn xung quanh.

Một người trong số họ bất chợt ngã xuống với mũi tên dài cắm sâu sau lưng. Sayomi từ bên kia màn lửa đang bắn tía từng người một. Lại một nạn nhân dính tên ngay cổ, những người khác bỏ chạy tán loạn.

Từ phía đông truyền về âm thanh hỗn loạn của chiến trận. Hiển nhiên không phải tên cướp nào cũng dính phải đòn Nguyên Tố Hoả vừa rồi.

55

VÕ TRẬN

Jack và Miyuki lao xuống với tốc độ nhanh nhất có thể.

“Cậu ra cản Sayomi, tớ đến giúp Hayato và Yori,” Jack rút kiếm phân công.

Nhưng Miyuki chưa đi được bao lâu thì toàn bộ dân làng thuộc nhóm của Hayato, cũng như rất đông phụ nữ và trẻ em, đã vừa la hét vừa chạy về phía quảng trường. Tiếng súng nổ phía sau càng làm tình hình thêm phần hỗn loạn.

Cách đó một đoạn, Yori vất vả dìu Hayato, Kunio cầm cung tên đỡ bên cạnh, ba người dùng chiếc quyền trượng của Yori như gậy cố lê lết về phía trước.

“Akuma!” Yori chỉ thều thào được nhiều đó.

Jack vội vàng phóng tới giúp họ trú tạm vào nhà cha mẹ Kunio bên cạnh bờ hồ.

“Akuma mặc giáp... ngọn lửa... không chạm được vào hăn...,” Hayato thở hắt một câu, rồi gục hăn.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa vang lên báo hiệu quân Trắng Đen đã lọt vào làng. Akuma đằng đằng sát khí đuổi theo một người phụ nữ, hăn hung hăng đâm đinh ba vào lưng người này rồi rút mạnh, để lại cái xác không hồn.

Bốn tên cướp cưỡi ngựa khác cũng chém giết loạn xạ. Có vẻ như bọn chúng muốn tàn sát tất cả mọi người ở đây.

Không còn Hayato lãnh đạo, nhóm nông dân rơi vào hỗn loạn, quên sạch sẽ những gì mình đã được huấn luyện. Họ kháng cự yếu ớt theo vài nhóm nhỏ, dễ dàng bị đánh bại bởi bọn cướp dày dạn kinh nghiệm.

Jack dừng cảm lao vào giữa.

“THEO TÔI!” nó la lớn, cố nâng cao sĩ khí cho dân làng, nhưng thật sự họ đã quá hoảng loạn.

“Giết thẳng ngoại quốc!” Akuma gào lên trong lúc truy sát người đàn ông gần đó.

Một con ngựa lao về phía Jack. Chủ nhân của nó có ngoại hình rất đáng sợ, tay cầm kiếm đỏ rực máu. Hẫng giơ cao vũ khí chém xuống, Jack chỉ vừa kịp gạt đòn này, lực tác động mạnh tới tưởng như tay đã đứt lìa.

Tên cướp vòng lại tiếp tục tấn công. Jack biết nó không thể chống lại đối thủ cưỡi ngựa. Tốc độ và sức mạnh của vật cưỡi, cộng thêm lợi thế độ cao là quá lớn.

Nghĩ vậy, Jack tra kiếm vào vỏ rồi dốc hết sức chạy. Phải đến khi hơi thở ngựa đã gần sát nách nó mới nhặt được thanh giáo tre nhằm sẵn từ trước để quay lại phản công. Tên cướp không kịp hãm cương nên bị đâm một phát vào ngực. Ngọn giáo tre vỡ tan tành khi chạm vào áo giáp thép, nhưng lực tác động cũng đủ khiến tên cướp văng khỏi yên.

Jack nhảy sang bên tránh đà phóng của con ngựa. Dù bị ngã ê ẩm nhưng hoàn toàn chưa bị thương, tên cướp ban nãy liền rút kiếm, quyết tâm thực hiện mệnh lệnh giết Jack của chủ tướng. Đến lúc này thì một vài nông dân dưới sự điều động của Yuto đã lấy lại được bình tĩnh, chạy đến bảo vệ Jack. Họ liên tục dùng giáo đâm vào tên cướp, nhanh chóng kết liễu mạng sống của hắn.

Jack thầm cảm thấy may mắn khi thoát được màn vừa rồi, vội vàng chạy đến chỗ Yuto.

“Hãy luôn ở cạnh nhau. Nhớ lời Hayato đã nói: *trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không.*”

Yuto im lặng gật đầu, có vẻ anh ta đang bị ám ảnh bởi cảm giác lần đầu giết người, dù cho đó có là kẻ thù đi chăng nữa.

“Tạo thành một phòng tuyến bảo vệ phụ nữ và trẻ em,” Jack chỉ vào nhóm dân làng đang co cụm bên kho gạo nói.

Nhận lệnh, Yuto và nhóm của mình lập tức đứng thành hàng bao quanh.

Phía bên kia, Jack thấy ông Sora bị đánh ngã bởi con ngựa ban nãy, hoàn toàn mất khả năng tự vệ trước bọn cướp. Một tên cầm gậy gỗ khổng lồ quật mạnh tới.

Dừng hết sức bình sinh, Jack lao tới ứng cứu, vừa kịp nắm tay ông Sora kéo ra khỏi vùng nguy hiểm.

Điên tiết vì bị mất con mồi, tên cướp chuyển mục tiêu sang Jack. Chiếc gậy gỗ của hắn sượt qua ót tuy không quá mạnh, nhưng cũng đủ khiến nó

chao đảo ngã xuống đất.

Jack thấy đầu mình quay cuồng, miệng nồng nặc mùi máu, cảm giác tê hại như say sóng giữa biển khơi vậy. Nó lơ mơ nhận ra mình đang là miếng mồi ngon của kẻ địch nên vội vàng tìm cách đứng dậy. Khung cảnh trận chiến như thể quay cuồng trong mắt Jack...

Akuma điên cuồng tàn sát dân làng...

Yori trong cơn nguy khốn, bị tấn công bởi một tên cướp không sợ khí công... Mặt Theo Nakamura xuất hiện tại quảng trường, vùng loạn xạ cây búa khổng lồ của hắn...

Phía đằng xa, Miyuki dùng xích *manriki* giật cây cung trong tay Sayomi. Ả Ma Nữ lấy *naginata* hai đầu tấn công. Nữ sát thủ chỉ biết né tránh, nhiều lúc tưởng như đã đứt lìa làm hai khúc dưới tay kẻ địch...

Jack cố chống chọi lại cơn đau đầu để tiếp tục chiến đấu. Đúng lúc đó Akuma phát hiện nó đang loạng choạng đứng giữa quảng trường liền thúc ngựa xộc tới. Với nụ cười đắc thắng trên môi, hắn giơ đinh ba nhắm thẳng ngực Jack đâm tới.

Thậm chí không thể đứng vững chứ đừng nói tới chạy trốn, Jack hoàn toàn bất lực đứng nhìn mối nguy hiểm gần kề.

QUYỀN TRƯỞNG

Thất bại đến gần, tất cả đã kết thúc. Ngôi làng sắp sửa bị thôn tính bởi đoàn quân ác quỷ của Akuma.

Jack đã quá ngu ngốc khi tin rằng mình đủ sức chống chọi lại băng cướp. Suy cho cùng, nó chỉ là một võ sĩ trẻ... sắp chết.

Jack nhìn chăm chăm vào ánh mắt tàn độc của kẻ địch. Đen tối tựa như đêm không trăng, chất chứa hận thù cùng sự thoả mãn dục vọng.

“Tao sẽ moi tim mày ra!” Akuma gầm lên đâm đinh ba tới. Jack thử đứng dậy một lần nữa, nhưng đôi chân đã phản bội lại nó.

Thế rồi đột nhiên nó thấy mình được bao bọc bởi một vòng tròn giáo mác. Những người nông dân tạo thành rào chắn vững chắc khiến ngựa Akuma phải dừng bước. Họ dũng cảm trụ vững bất chấp Akuma và hai tên thuộc hạ điên cuồng phá phách. Akuma gằn từng chữ, “Mày sẽ là đứa cuối cùng, thằng ngoại quốc!”

Nói đoạn ghì cương ngựa chuyển sang con mồi khác dễ xơi hơn.

“Đã bảo kiểu gì cậu cũng cần tớ cứu mạng rồi mà!” Saburo đỡ Jack dậy trêu. “Giờ thì chịu thừa nhận rồi chứ?”

Jack siết chặt vai Saburo, phần vì cảm kích phần vì muốn nhanh chóng đứng lên. Cơn chóng mặt đã dần qua, dù đầu vẫn rất đau, nhưng chí ít mọi thứ xung quanh đã không còn quay cuồng nữa.

“Làm gì mà lâu quá vậy?” Jack gượng cười.

“Bọn chúng đâu chỉ có mấy tên ở đây,” Saburo đáp.

Bất thành lình có tiếng súng nổ, một người trong số dân làng nấp cạnh đó trúng đạn ngã lăn ra.

Jack vội vàng nhìn quanh tìm dấu Kurochi, nhưng quảng trường hỗn loạn tới mức không thể xác định được phát súng khi nãy bắn ra từ vị trí nào. Dẫu sao cũng may mắn là Yori vẫn cầm cự rất tốt trước kẻ địch tấn công mình.

Tên cướp đi chân trần sử dụng kiếm này liên tiếp tấn công, nhưng cho đến lúc này nhà sư trẻ đều dễ dàng gạt đỡ.

Jack thực sự ấn tượng trước kỹ năng sử dụng quyền trượng của Yori. Căn cứ vào diễn biến này thì có lẽ thầy Yamada không chỉ truyền cho cậu học trò cứng thiên thuật hay khí công. Tên cướp vung kiếm đâm vào bụng Yori, cậu dùng quyền trượng gạt sang bên, mắc lưỡi kiếm vào vòng tròn sắt quạt mạnh. Thanh *katana* lập tức gãy làm đôi.

Chưa kịp thích ứng với việc mất đi vũ khí, tên cướp đã bị đầu bên kia của quyền trượng đập vào hàm. Đòn này khiến hắn đổ gục xuống đất. Nhóm nông dân đứng gần đó lập tức ùa lên, dưới làn giáo của họ, tên cướp vừa rồi chỉ còn là quá khứ. Yori nhắm mắt khẩn cho người đã khuất vài câu cầu siêu rồi nhanh chóng quay lại chăm sóc Hayato.

Đầu óc đã tỉnh táo hơn nhiều, Jack nhớ đến tình huống hiểm nghèo của Miyuki. Nó nhìn sang bên hàng rào thì thấy Sayomi đang vung trường đao *naginata* tấn công nữ sát thủ vốn đã thấm mệt.

“Miyuki!” Jack la thất thanh, nó đứng quá xa để có thể ra tay trợ giúp.

Thế rồi bất chợt vật quen thuộc ấy phóng ra trong không trung. Sayomi trúng phải chiếc phi tiêu Jack đưa cho Miyuki ban nãy. Bộ giáp dày của ả khiến cho món vũ khí không thể xuyên sâu, ma nữ này nhanh chóng hồi phục lại rồi tiếp tục chém điên cuồng.

Jack không thể nhắm mắt, dù rằng phải chứng kiến bạn mình bị sát hại là một việc vô cùng đau đớn. May thay, đúng vào lúc quyết định ấy, Yuudai bất ngờ bật dậy nắm chặt thân đại đao, vừa kịp lúc phần mũi sắp chạm tới đầu Miyuki. Anh chàng khống lồ giật món vũ khí khỏi tay Sayomi bẻ gãy gọn làm đôi, rồi nắm lấy ả bằng bàn tay to lớn của mình nhắc bổng lên. Sayomi vẫy vùng trong vô vọng. Với một tiếng hô uy mãnh, Yuudai ném ma nữ lên không trung, bay qua đám lửa đập vào hàng rào. Tóc ả vô tình mắc phải phần đỉnh vót nhọn, chỉ kịp thét lên một tiếng chói tai rồi rơi xuống đất với cái đầu đầy máu.

Yuudai, với mũi tên vẫn cắm sâu trên ngực, quay về phía Miyuki đỡ nữ sát thủ dậy. Nhìn thấy hình ảnh này, Jack chợt nhận ra mọi người vẫn đang kiên trì chống chọi như thế nào.

“Nhanh chóng xốc tinh thần các nhóm khác,” Jack nói với Saburo. “Bảo họ dùng giáo vây những tên còn lại. Chúng ta sẽ chấm dứt sự hoành hành của giặc Trắng Đen, một lần và mãi mãi.”

Trong lúc Saburo bắt đầu hô hào thì Jack nhìn thấy Nakamura trong bộ áo giáp cháy xém đang lèn vào nhà Trưởng làng. Hắn đập cửa, từ bên trong phát ra tiếng la của phụ nữ và trẻ em. Sức người là không đủ, Nakamura giờ búa đập nát cánh cửa ra.

Jack vội vàng chạy tới. Nó vừa lao đến nơi thì Nakamura đang chuẩn bị giết Già làng Yoshi. Tên cướp mặt sẹo đá ông cụ bò ra đất rồi giờ cao lưỡi búa.

“Vĩnh biệt con cháu đi là vừa rồi đó, lão già!” hắn cười khoái trá.

HỒ NƯỚC

Không còn thời gian cho bất kì tính toán nào khi mà cái chết đã gần kề Già làng Yoshi, Jack chỉ còn lựa chọn lao về phía trước.

Nó cúi đầu về phía trước, dùng một đòn trong mười sáu tuyệt kĩ *ninja* đánh mạnh vào Nakamura. Đòn húc đầu này khiến tên cướp gãy mất vài cái xương sườn, cùng lúc bay thẳng vào bức tường phía trước, búa rơi khỏi tay, chỉ cách đầu ông Yoshi một đoạn nhỏ.

Thở dốc nhưng vẫn chưa chịu thua, Nakamura chụp lấy Jack trước khi nó kịp né tránh. Bị kẹp giữa đôi bàn tay chắc khoẻ như gấu của kẻ địch, Jack vẫy vùng nhưng không thể thoát thân.

“Lần này mày chết chắc rồi con ạ,” Nakamura gầm lên, vết thọc trên khuôn mặt hằn đỏ rực như máu.

Hắn dùng mu bàn tay đánh mạnh vào thanh quản Jack khiến nó gần như tắc thở, mắt mờ dần, đầu choáng váng như thể sắp nổ tung. Jack hiểu mình khó có thể thoát khỏi tình thế nghìn cân treo sợi tóc một lần nữa.

Bên kia phòng, nhóm phụ nữ chỉ biết đứng đó nhìn, họ đã hoàn toàn bị chi phối bởi nỗi sợ.

Bất ngờ một cô gái thu hết can đảm lao tới, cô chụm tay theo tư thế của *ninja*, đánh đúng ngay chỗ sườn bị thương của Nakamura. Tên cướp gào lên đau đớn tột cùng.

Hắn đá cô gái văng đi, nhưng Jack đã kịp lợi dụng thời cơ vẫy thoát, tung cú đá cực mạnh vào ngực đối phương. Nakamura dễ dàng chụp chân Jack định vặn bẻ, nhưng hắn chưa kịp ra tay đã dính phải cú đá nổi bằng chân còn lại vào cằm, lập tức đổ gục xuống.

Jack cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc, nhưng sức chịu đựng của Nakamura quả là rất đáng sợ. Dù choáng váng như hắn vẫn đủ tỉnh táo để nhặt cây búa của mình lên vung về phía chân Jack. Jack nhảy vọt lên không trung, lưỡi búa sượt qua cằm xuống sàn. Nakamura gần như phát rồ, điên cuồng vung búa chém loạn xạ.

Nhóm phụ nữ và trẻ em trong phòng chạy tán loạn.

Jack quá tập trung tránh né nên vô tình vấp phải lò sưởi sau lưng, mất đà ngã ngửa.

Nakamura phóng tới, sẵn sàng tung đòn kết liễu.

Ông Yoshi, lúc này vẫn đang bò trên đất, vội vàng mò chiếc gậy đi đường ngáng giữa chân Nakamura khiến hắn vấp ngã, đầu búa cắm chặt vào bức tường ngay trên đầu Jack, vụn gỗ bắn ra tung toé.

Tên cướp chửi thề rồi đập mạnh ông cụ tội nghiệp. Jack bật dậy, nhưng nó chưa kịp rút kiếm thì Nakamura đã lao tới như một con bò mộng. Bức tường phía sau vốn đã bị yếu đi do trúng búa, giờ đây hoàn toàn bị chọc thủng bởi va chạm từ hai người. Jack và Nakamura văng ra khỏi nhà lao xuống dốc, liên tục tung cước tung quyền đâm đá nhau.

Dưới quảng trường, Akuma và thuộc hạ đã trở lại, nhưng vấp phải sự kháng cự của Saburo và các nông dân. Một tên cướp bị đánh văng khỏi ngựa, hắn cuống cuống tìm cách tháo chạy. Dân làng đang đuổi theo thì Akuma lao tới dùng đinh ba buộc họ phải lui bước.

Jack và Nakamura cũng đã ngừng lẫn. Tên cướp mặt theo húc đầu vào Jack khiến nó bị choáng, rồi liên tục xối tuyết tìm búa.

“Tao sẽ lấy đầu mày, thẳng ngoại quốc,” Nakamura khạc máu nói. “Và cả tay, chân, và...”

Không còn hơi sức để nói, hắn giơ cao búa chém xuống.

Jack lăn người né tránh rồi lập tức rút kiếm tấn công. Hai đòn chém bằng *katana* và đâm bằng *wakizashi* của nó đều thất bại, đã vậy còn bị đối phương phản hồi với một cú đập bằng cán búa vào tay trái. Đau đớn đến thấu xương, Jack buộc phải buông thanh đoản kiếm xuống.

“Trò mèo của mày không thẳng nổi tao đâu!” Nakamura cười khoái trá.

Nói đoạn liên tục xả mạnh búa khiến Jack chỉ còn cách tháo chạy. Nhận thấy mình không đủ sức xuyên qua phòng ngự của đối thủ, nó bắt đầu quan sát tìm kẽ hở trong tấn công của Nakamura, nhưng vì quá tập trung nên vô tình trượt chân ngã. Jack đứng dậy vừa kịp lúc lưỡi búa của Nakamura chém tới, cắm luôn vào mặt băng bên dưới tạo thành tiếng nứt mạnh, nước bắt đầu bắn lên.

Jack nhảy ra ngay. Nakamura thì quá chậm nên khi còn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã biến mất cùng với cây búa dưới mặt hồ lạnh giá.

Jack đứng im, cố gắng dần trải trọng lượng để mặt băng dừng vỡ thêm ra, nhưng xung quanh vẫn liên tục vang lên những tiếng rạn nứt. Nó thấy Yori và Hayato chạy tới, Yuudai và Miyuki cũng vậy.

“Đừng!” Jack vội ngăn. “Đừng lại gần.”

Nói đoạn bèn quăng thanh *katana* qua trước rồi tìm cách di chuyển về phía bờ hồ. “Để tôi lấy cây giáo tới!” Miyuki lo lắng.

Một lúc sau cô trở lại, nằm luôn trên tuyết chìa giáo ra cho Jack, rồi ra sức kéo khi nó đã bám được.

Bất thành lình, một bàn tay nắm lấy cổ chân Jack kéo nó xuống hố băng. “Đừng c...có m...mơ,” Nakamura lắp bắp, khuôn mặt xấu xí của hắn đã chuyển sang tái xanh.

Jack trượt xuống kéo theo cả Miyuki. Nó cố đập Nakamura, nhưng tên cướp nhất định không thả tay.

Chống chọi với cái lạnh và tên cướp, Jack cảm thấy ngón tay mình đang dần trượt khỏi ngọn giáo.

CƠN ÁC MỘNG CHẤM DỨT

“Tớ không thể giữ được nữa mất!” Jack kêu to.

Yuudai đã bắt đầu kéo Miyuki, và cả Jack cùng Nakamura lên, nhưng tên này đã quyết tâm sẽ cùng chết nên vẫn ra sức ghì lại.

“Buông Jack ra!” Yori vừa hô vừa ném tuyết vào tên cướp.

Jack cắn răng bám trụ vào hi vọng sống duy nhất, nhưng gần như sắp tuột tay đến nơi. Nửa thân dưới chìm trong mặt nước lạnh giá khiến sức lực nó yếu dần đi theo từng giây.

Đúng lúc Jack đã định bỏ cuộc thì một mũi tên từ đâu bay tới sượt qua vai cắm vào Nakamura khiến tên này chỉ kịp la lên đau đớn rồi chìm hẳn xuống dưới. Jack nhìn lên thì thấy Hayato đang vịn ở thành tường, tay cầm cung, Kunio mang tên đứng bên cạnh. Tuy nhiên nỗ lực bắn tên này là quá sức, một lần nữa, anh chàng cung thủ lại đổ gục xuống sàn.

Mọi người nhanh chóng kéo Jack ra khỏi hồ rồi tất cả cùng chạy đến chỗ Hayato. Cung thủ vẫn còn thở, một dòng máu tràn ra từ khoé miệng. Yori nhẹ nhàng đỡ cậu ngồi dậy.

“Trận chiến... kết thúc... chưa?” Hayato thều thào, khuôn mặt cậu trắng nhợt thiếu sức sống, bãi tuyết xung quanh đỏ rực những máu. Jack nhìn ra quảng trường. Chỉ còn Akuma và một tên cướp còn sống, nhưng chúng đã mất ngựa, và bị bao vây bởi dân làng trang bị giáo dài. Tên ác ma này hầu như không còn cơ hội chiến thắng... hay thậm chí là trốn thoát.

“Tội mình thắng rồi.”

Hayato mỉm cười hài lòng. Cậu chuyển chú ý sang Miyuki. “Vòng tròn lửa đó... là ý tưởng của cô à?”

Nữ sát thủ gật đầu.

“Tôi... chẳng tài nào nghĩ ra được,” Hayato nói. Bằng tất cả nguồn sinh lực ít ỏi còn sót lại, cậu giải hoà với Miyuki. “*Ninja* thật lợi hại....”

Miyuki đặt tay lên mặt cung thủ, một hàng nước mắt lăn dài trên má. Trong khoảnh khắc đó, không ai nói nên lời. Jack nghẹn ngào với mắt mát to lớn ngay trước thềm chiến thắng. Hayato đã cứu mạng Jack - và giờ đây thậm chí đến cơ hội nói tiếng cảm ơn cũng không còn.

Một tiếng la từ phía quảng trường phá vỡ bầu không khí tang thương.

“Đến lúc chấm dứt cơn ác mộng rồi,” Jack nói bằng chất giọng xen lẫn lòng quyết tâm và thương cảm. Nó đứng dậy đi lấy kiếm.

Phía bên kia, Saburo vẫn liên tục hô hào các nông dân duy trì đội hình.

“Có chuyện gì à?” Jack hỏi.

“Akuma rất cứng đầu,” Saburo giải thích. “Hắn điên cuồng đòi gặp cậu.”

Dân làng tạo thành đường cho Jack đi qua.

“Cẩn thận đấy,” Saburo bám sát bên cạnh, trường kiếm sẵn sàng trong tay. Jack gật đầu rồi bước vào trong.

“Cuối cùng cũng được đối mặt với võ sĩ ngoại quốc danh tiếng lẫy lừng!” Akuma vừa gắt vừa đưa mắt lên xuống quan sát Jack. Hắn đứng giữa vòng tròn giáo sắt mà dường như chẳng mấy bận tâm. “Tao đã nghe nhiều đồn đại về mày, nhưng luôn cho rằng đó chỉ là những lời đồn thổi, để cuối cùng phải trả một cái giá quá đắt. Một thằng nhóc ngoại quốc luyện thành tuyệt kỹ Nhị Thiên, lại sở hữu kỹ thuật *ninja*! Nói xem, mày còn mang trong mình những sức mạnh gì nữa?”

“Tôi chẳng có sức mạnh gì cả,” Jack giữ vững khoảng cách an toàn.

Akuma rống, “Còn sức mạnh *của tao* chính là đem đến nỗi sợ hãi!”

Hắn giả vờ tấn công khiến một nông dân nhảy khỏi đội hình. “Rõ ràng bọn chúng thì như vậy, nhưng tại sao *chúng mày* lại không?”

Jack nhìn vào cặp mắt khát máu của Akuma và đột nhiên cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

“Chúng tôi là một tập thể, vì vậy chẳng việc gì phải sợ ông,” Jack lí giải. “Và đó cũng chính là nguyên nhân dẫn đến thắng lợi này. Bây giờ thì mau chóng giải giáp đầu hàng đi.”

Akuma cười lớn. “Và mày sẽ để bọn tao sống?”

“Không như ông, tôi biết cái gì là lòng vị tha,” Jack trả lời khiến dân làng sửng sốt. “Tôi là một võ sĩ, sống và hành động theo tinh thần võ sĩ đạo. Còn dân làng ở đây đều là nông dân, không phải cướp cạ. Tôi không huấn

luyện họ trở thành những sát thủ máu lạnh - mà đơn giản là đủ mạnh để kháng cự lại những kẻ như ông mà thôi.”

Tên thuộc hạ của Akuma lập tức vứt kiếm quý mọp xuống phía Jack và dân làng. Một giây sau, hắn chỉ còn là một cái xác chết.

“Trăng Đen *không* bao giờ hàng,” Akuma lạnh lùng rút đinh ba ra khỏi lưng thuộc hạ. Jack thực sự kinh tởm bản chất tàn độc của tên ác quỷ này, cứ như thể tìm hắn được làm bằng đá vậy.

“Tao chết cũng được,” Akuma gầm lên, “nhưng nhất định phải kéo theo *mày!*” Nói đoạn liền rút thanh kiếm cán đen giắt ở đai lưng xông về phía Jack.

Nhưng hắn chưa đi được hai bước thì đã thở dốc ngã khuỵu xuống, lưng bị cắm sâu bởi một ngọn giáo dài, bàn tay xương xẩu cùng khuôn mặt nhăn nhúm của bà Natsuko xuất hiện từ phía sau.

“Ác ma như mày rất xứng đáng bị người ta đâm sau lưng,” bà cụ mắng. “Đòn này là cho con trai tao.”

Lúc Akuma loạng choạng đứng lên, Toge bước tới đâm thêm một giáo nữa vào lưng hắn. “Đây là cho vợ và con tao!” ông nức nở.

Nhưng thủ lĩnh Trăng Đen vẫn ngoan cố bước về phía Jack, lòng thù hận còn vượt qua cả nỗi đau thể xác.

Một người nông dân khác đâm vào bụng hắn. “Còn đây là cho con gái tao, Naoko.”

Thậm chí đến lúc này, Akuma vẫn tiếp tục bước đi.

Lần lượt từng người một, rồi sau đó là tập thể dân làng lao lên bảo vệ Jack, cũng như trút căm hờn lên đầu tên cướp. Danh sách nạn nhân của Akuma ngày một kéo dài, con số vết thương trên người hắn cũng vậy.

“Chúng ta có nên cản họ không?” Saburo ái ngại.

“Dân làng có quyền kết thúc cơn ác mộng này theo cách của họ,” Jack vừa đáp vừa nhìn Akuma chìm trong giáo mác.

Jack và Saburo trở lại bờ hồ, nơi Yori đang đọc kinh cầu nguyện cho vong hồn Hayato. Yuudai và Miyuki đứng ngay bên cạnh, đầu cúi thấp thể hiện lòng tôn kính.

Thấy Jack bước tới, Yuudai ngẩng đầu hỏi, “Neko đâu rồi?”

Jack liếc nhìn Miyuki, khuôn mặt nữ sát thủ chột nhảnh lại khi nhớ đến nỗi đau còn chưa nguôi.

“Con bé... chết rồi,” Jack tiết lộ khiến Yuudai sững sờ. “Nếu không có Neko, kế hoạch vòng tròn lửa đã không thể thành công...”

Lần đầu kể từ khi gặp Yuudai, Jack mới thấy anh bạn này bước tới giới hạn của sự chịu đựng. Cậu thở dài rồi nói, “Neko sinh ra trong một ngôi làng nông dân, nhưng với tôi, cô ấy luôn mang linh hồn võ sĩ đạo.” Nước mắt lăn dài trên má chàng trai khổng lồ.

“Và tố chất của... nhẫn giả,” giọng Miyuki cũng chan chứa nỗi buồn.

Màn tang thương này bị cắt ngang bởi Kunio. “Anh Jack, em giữ cung tên của anh Hayato được chứ?”

“Nghiêm túc đi!” Saburo nổi nóng. “Linh hồn của cậu ấy còn chưa rời khỏi đây, mọi người còn mới hay tin về cái chết của Neko nữa.”

Kunio há hốc mồm, sau đó chỉ tay ra phía sau. “Nếu nó chết rồi, thì kia là hồn ma chắc?”

Một bóng người đen đúa hiện ra từ nhà kho. Lông mày Neko đã cháy xém, quần áo te tua, nhưng ngoài ra thì vẫn khỏe mạnh bình thường. Mọi người không thể tin nhóc tí cầm điếu lại có thể thoát chết ngoạn mục đến vậy. Bất chấp đau đớn, Yuudai lao tới chỗ cô bé. Cậu còn chưa đi được nửa đường thì bất chợt có tiếng súng vang lên.

Yuudai ngã gục xuống đất. Neko bật khóc nức nở. Jack và mọi người đảo mắt nhìn quanh truy tìm hung thủ trong lúc dân làng tán loạn ầm nập.

“Trên kia kia!” Miyuki chỉ lên đỉnh tháp canh. Phía sau tấm màn bảo vệ, Kurochi đang gấp rút nạp đạn.

Neko liếc nhìn khuôn mặt hấp hối của Yuudai một lần nữa rồi lao người chạy đi.

Jack và Saburo phóng tới kéo Yuudai vào trong, nhưng cậu ta quá nặng. Cả bọn còn chưa vào tới nhà thì Kurochi đã đưa súng lên ngắm bắn.

Đúng lúc này thì tháp canh rung lắc dữ dội.

Neko liên tục dùng búa chẻ củi xả mạnh vào phần gốc bằng gỗ. Kurochi la lớn khi toà tháp rơi xuống đường hào vẫn bốc cháy ngùn ngụt bên dưới. Được tiếp thêm thuốc nổ trong người tên cướp, mọi thứ nhanh chóng trở thành một quả cầu lửa khổng lồ... với Độc Xà Kurochi là trung tâm.

BUỒN VUI LẤN LỘN

Tuyết rơi dày trên bình nguyên Okayama như nước mắt của hàng nghìn thiên sứ. Những vết máu khô dần bị phủ lấp bởi lớp mỏng màu trắng tinh khôi, thậm chí cả đường hào đen kịt lửa cũng biến mất khỏi tầm nhìn. Xung quanh, trời đất đang tự mình điều trị những vết thương gây ra bởi trận chiến kéo dài nhiều ngày đêm vừa qua.

Dân làng và các võ sĩ trẻ cũng vậy.

Trong lúc các nông dân tụ tập tại quảng trường chôn cất người thân, Jack và nhóm bạn chuẩn bị những bước cuối cùng cho buổi tiễn đưa Hayato.

Lúc đi ngang qua nhà kho cùng với Miyuki và Saburo, Jack thoáng thấy ánh thép lấp lánh trong tuyết. Một chiếc khăn buộc đầu màu đỏ tung bay trong gió. Cúi sát xuống, Jack nhận ra đây chính là thanh *hachimaki* của Akuma, dấu hiệu duy nhất còn sót lại của tên cướp hung bạo. Dù vậy thì món đồ này dường như vẫn bốc ra tà khí rất nặng - chất chứa bao đau đớn, chết chóc mà giặc Trắng Đen từng gây ra.

Jack bảo hai người bạn đứng lại chờ rồi bước tới hồ nước ném chiếc khăn xuống, lặng lẽ nhìn nó chìm dần rồi mất hút.

Ba đứa tiếp tục leo lên đồi đứng cạnh Yori. Lúc này nhà sư nhí đang cảm hương khắp xung quanh, miệng lầm nhẩm cầu kinh. Hayato được đặt nằm trên một tấm phản gỗ, tay khoanh trước ngực, cung tên bên hông, đầu buộc khăn trắng, trông như thể một chiến binh đã bước vào viên mãn.

“Chúng ta có thể làm được gì nữa không?” Jack hỏi sau khi Yori ngừng cầu nguyện.

Yori khẽ lắc đầu. “Tuy chưa từng cử hành tang lễ bao giờ, nhưng tớ nghĩ mọi thứ đều đã đầy đủ rồi, chỉ còn chờ Yuudai nữa thôi.”

Mọi người quay lại nhìn thì thấy Neko đang giúp Yuudai di chuyển đến dần.

“Pháp thuật hồi phục của cậu lợi hại thật đấy,” Yori cảm thán với Miyuki.

Nữ sát thủ khiêm tốn trả lời, “Cậu ấy rất khỏe, lại gặp may là viên đạn chỉ cắm vào phần mềm ở chân mà thôi.”

Yuudai cúi sát đầu thể hiện lòng tôn kính trước bằng hữu đã khuất của mình, rồi nói bằng giọng nghiêm trang, “Một chiến binh quả cảm, một võ sĩ anh hùng, một người bạn chí tình chí nghĩa. Chúng tôi sẽ không bao giờ quên sự hi sinh của anh.”

Yori cắm thêm vài nén hương rồi bắt đầu làm lễ trong sự im lặng của mọi người. Cuối cùng ngọn lửa được thắp lên, đưa Hayato vĩnh viễn về với đất trời.

Dưới quảng trường, nhiều người quỳ gối tỏ lòng biết ơn trước vong linh vị võ sĩ trẻ, không khí tang thương bao trùm cả ngôi làng.

“Cũng như tuyết phủ kín đi những vết máu, kết thúc này đánh dấu một sự khởi đầu mới,” Yori tuyên bố. “Đông qua xuân tới, Tamagashi sẽ hồi sinh thật sự mạnh mẽ.”

Đến khoảng trưa thì tang lễ của Trưởng làng Junichi cũng được tiến hành theo nghi thức vừa rồi, phần tro còn lại đem chôn chỗ khu ruộng. Sau khi mọi việc hoàn tất, Toge chính thức đảm nhiệm cương vị Trưởng làng mới. Trong vài ngày tiếp theo, ông gấp rút điều động dân làng dỡ bỏ hàng rào, xây lại cầu mới. Mọi vũ khí, kể cả của bọn cướp đều được họ gom lại giao cho nhóm Jack để tỏ lòng thành, nhưng mọi người đều thống nhất không nhận - những người nông dân đã chứng minh họ xứng đáng được giữ chúng.

Miyuki và Neko lo dỡ bỏ chạm bẫy khỏi khu rừng, còn Jack và Saburo thì xem xét chỗ cối xay. Yori đi thăm từng nhà một vừa để làm lễ siêu độ, vừa để an ủi mọi người. Riêng Yuudai thì dù bị thương như thế nhưng vẫn xung phong nhận nhiệm vụ chặt các tháp canh.

Đến ngày thứ tư thì một bữa tiệc nho nhỏ được tổ chức. Chiều hôm đó, dân làng tập trung tại quảng trường ăn uống mừng chiến thắng trước Akuma và bè lũ. Họ chuẩn bị những món ăn ngon nhất có thể, khá đa dạng với đậu phụ, rau củ, cá nướng, và hai thùng rượu sake.

“Yuudai có vẻ hợp với cuộc sống ở đây nhỉ?” Miyuki nhận định.

Jack nhìn về phía anh chàng khổng lồ. Cả bọn phải cố gắng lắm mới nhìn được cười khi chứng kiến Neko tọng thêm cả đồng rau vào cái mồm vốn đã đầy ắp thức ăn của Yuudai.

Jack mỉm cười. “Neko cũng rất vui nữa.”

Miyuki khẽ liếc mắt nhìn bộ đôi. “Có lẽ số mệnh con bé không phải là trở thành *ninja*.”

Nói đoạn quay về phía Jack. “Thế cậu định bao giờ thì lên đường đi Nagasaki?”

Akuma độc ác đã chết, ngôi làng đã trở nên an toàn, mọi người cũng hoàn toàn hồi phục sau bốn ngày nghỉ ngơi, chẳng còn lí do gì để Jack chần chừ ở đây nữa - ngoại trừ cảm giác an toàn được ở bên bạn bè. Tuyết trắng bao phủ con đường ra vào làng, nhưng thời tiết đã tốt hơn rất nhiều, chẳng bao lâu nữa đường Funasaka sẽ mở ra, đồng nghĩa cuộc truy đuổi của tướng lĩnh do Shogun cử đến cũng bắt đầu.

“Vài ngày nữa,” Jack đáp. “Giờ là lúc dưỡng sức cũng như chuẩn bị lương thực.”

Miyuki gật đầu đồng tình. Cô nhìn thẳng vào mắt Jack hỏi, “Cậu *muốn* tôi đi cùng chứ, Jack?”

Jack cũng nhìn Miyuki, nữ sát thủ đã cho nó quá nhiều mà chưa đòi hỏi lại điều gì. Trong vài tháng vừa rồi, nó đã nhiều lần phải dựa vào lòng quả cảm, và hơn hết là tình bạn cao quý của cô.

“Tất nhiên rồi,” Jack mỉm cười ấm áp. Yori và Saburo cũng tiến lại gần.

“Phi vụ này ngon ăn đó,” Saburo dù miệng đầy cơm cá vẫn cố nói xen vào. Anh chàng vẫn đội chiếc mũ móp trên đầu như một kiểu huân chương vậy. “Khi về phải khoe ông già ngay mới được. Nhờ cậu mà tớ được làm người hùng đó, Jack!”

“Không có mọi người thì tớ bỏ mạng từ lâu rồi,” Jack đáp. “Điên rồ nhận nhiệm vụ bất khả thi. Nhờ có lòng tin của cậu, Saburo, sức mạnh của Yuudai, kĩ năng của Hayato, mưu mẹo của Miyuki, và trí tuệ của Yori, chúng ta mới chuyển bại thành thắng, bảo vệ được dân làng. Đúng như Hayato đã nói, *trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không*.”

“Nhưng thuyền thì cần có thuyền trưởng mới được,” Yori nhú mày đầy ẩn ý với Jack.

Nó cười lớn. Đúng là Yori *luôn biết cách chu toàn*.

Toge đứng trên mái hiên vỗ tay kêu gọi mọi người chú ý. Ông gọi Jack và nhóm võ sĩ lại. Từ sau cái chết của Akuma, và đặc biệt là sau khi đảm nhiệm vai trò Trưởng làng, người nông dân này đã trở nên dễ gần hơn rất

nhiều. Toge lên tiếng, “Trắng Đen đã không còn gắn liền với nỗi sợ hãi... và đây là lí do ăn mừng của chúng ta!”

Dân làng hưng phấn hò reo hưởng ứng.

“Dù đã mất rất nhiều trong quá khứ, nhưng giờ đây tương lai đã nằm trong tay chúng ta - tất cả đều nhờ những võ sĩ trẻ đang đứng đây. Chúng tôi mãi mãi biết ơn các vị.”

Nói đoạn ông cúi đầu thi lễ với nhóm Jack.

Dân làng đồng thành hô, “VÕ SĨ... TRẺ! VÕ SĨ... TRẺ!” rồi đồng loạt cúi đầu. Già làng Yoshi chống gậy bước đến nhoèn cái miệng móm hết răng của mình ra cười.

“Lão vẫn luôn tin rằng, người trẻ không phải cái bình chờ được lấp đầy, mà là ngọn lửa chờ thời cơ bùng cháy. Và ngọn lửa của các cậu chính là thứ ánh sáng rực rỡ nhất mà lão biết.”

Jack khiêm tốn đáp, “Tôi mừng là mình đã có ích.”

Lúc bước xuống, nó thấy vợ chồng ông Sora và Miya, con gái họ bước tới lên tiếng, “Cảm ơn cậu, Jack!”

Ông Sora thêm vào, “Nếu không có cậu thì chúng tôi đã mãi mãi mất Miya rồi.”

Miya bước đến đưa cho Jack một chiếc mũ rơm mới. “Chúc cậu may mắn trong chuyến hành trình sắp tới,” cô nói.

Jack nhận quà nhưng chưa kịp đáp lễ thì đã nghe Kuno vừa chạy vừa la, “*Samurai! Samurai TỐI RỒI!*”

60

TIỀN VÀNG

Buổi tiệc buộc phải kết thúc sớm. Dân làng lo lắng nhìn Toge, người lúc này cũng mặt mày u ám chẳng khác gì họ. Vị tân trưởng làng vội vàng ra lệnh cất giấu đồ ăn thức uống xung quanh.

“Võ sĩ của Lãnh chúa Ikeda chỉ xuất hiện khi cần thu thuế mà thôi.” Ông Sora giải thích với Jack. “Nhưng mùa này mà họ đã tới rồi, như vậy khả năng rất lớn là đang lục soát tìm cậu!”

Trong lúc dân làng tất bật dọn dẹp thì ông Sora đem Jack, Miyuki, và các võ sĩ trẻ khác vào trú tạm trong nhà kho rồi đóng cửa lại. Cả bọn đưa mắt nhìn qua khe hở ra bên ngoài.

Toge và ông Yoshi đứng ở mái hiên chờ các võ sĩ, trong khi các nông dân còn lại đứng dọc theo rìa quảng trường, đầu cúi sát. Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần. Mười võ sĩ trang bị đầy đủ xuất hiện. Tên đầu lĩnh xuống ngựa bước tới. Toge và ông Yoshi vội vàng khúm núm thi lễ.

“Chuyện gì đã xảy ra với cái cầu ở đây vậy?” vị *samurai* chất vấn.

“Bị Akuma phá huỷ ạ,” Toge trả lời.

“Vậy bọn chúng đâu?”

“Chết hết rồi ạ.”

Tên đầu lĩnh tỏ vẻ kinh ngạc. “Chết? Ai giết?”

“Một vài *ronin* ạ,” Toge giải thích.

“Các người thuê võ sĩ vô chủ ư?” hăn nghi ngờ. “Bằng cái gì?”

“Gạo, chúng tôi chỉ có nhiều đó.”

Tên võ sĩ cười lớn. “Hèn gì trông đứa nào cũng như sắp chết đói vậy!” Nói đoạn quay về phía Toge, tay đặt sẵn trên chuôi kiếm. “Thế thằng võ sĩ ngoại quốc đâu?”

Toge nuốt nước bọt, cúi gằm mắt nhìn xuống đất. “Nhanh lên, bạn tao không có nhiều thời gian đâu. Chính người đã bảo nó đang ở đây mà.”

“Thật không thể tin được!” Ông Sora thốt lên. “Toge đã bán đứng các cậu ư?”

Jack cũng ngạc nhiên chẳng kém. Nó biết người đàn ông này rất cáu kỉnh, nhưng không ngờ lại hèn hạ đến vậy.

“Hèn gì lúc chuẩn bị đi thám thính trại Akuma tìm mãi chẳng thấy ông ta đâu cả,” Yori lắc đầu ngao ngán.

“An tâm, *người* sẽ được trả công tương xứng,” tên đầu lĩnh vừa nói vừa móc bốn *koban* ra khỏi túi. Toge liếc mắt nhìn những đồng tiền vàng lấp lánh, rồi quay đầu về phía nhà kho.

“Toge sắp khai mất!” Ông Sora sợ hãi.

Saburo rút kiếm. “Bọn tớ sẽ không để chúng bắt cậu đâu, Jack.”

“Ba người cứ chạy về phía rừng cây, tôi sẽ ở lại đánh lạc hướng chúng,” Miyuki cũng sẵn sàng với thanh đoản đao trên tay.

“Không, tớ không thể để cậu hi sinh như vậy,” Jack phản đối. “Đây là chuyện của cá nhân tớ.”

Toge lại cúi đầu như cũ. “Cậu ta... chết rồi.”

Jack và nhóm bạn không khỏi sửng sờ trước câu trả lời này.

Tên võ sĩ nghi hoặc nhìn Toge. “Chết thì xác đâu?”

Toge lúng túng không đáp.

Vị *samurai* hất mấy đồng tiền đánh lách cách trong tay. “Sống hay chết nó vẫn đáng giá bốn *koban* đó.”

Già làng Yoshi chống gậy bước tới. “Chúng tiện nhân rất mong được phục vụ cho Tướng Quân vĩ đại. Nhưng cậu ngoại quốc kia đã chết dưới tay Akuma trong trận chiến, cả xác cũng bị lửa thiêu rụi rồi.”

Tay võ sĩ nắm tóc Toge kéo mặt lên nhìn thẳng vào mắt.

“Lẽ ra tao nên cắt lưỡi mày tội làm mất thì giờ nhà quan rồi đấy,” nói đoạn quăng tân trưởng làng xuống đất vẻ ghê tởm. “Nhưng *nếu* nó đã chết thì coi như việc cũng xong. Không xác, khỏi thương.”

Thế rồi hắn xoay người cất bốn đồng tiền vào túi treo lên ngựa, đưa mắt nhìn quanh làng một lần cuối, đặc biệt chú ý đến chỗ kho gạo. May là cuối cùng hắn cũng rút lui cùng với đám thuộc hạ của mình.

“Suýt chết,” Saburo rút kiếm thở dài nhẹ nhõm. “Từ nay chắc chúng sẽ không đuổi theo nữa đâu, Jack ạ!”

“Các cậu nhầm to rồi,” ông Sora lắc đầu. “Võ sĩ *chưa bao giờ* tin lời nông dân chúng tôi. Kiểu gì họ cũng sớm quay lại thôi.”

61

PHẠM NHÂN

Sáng sớm hôm sau, ông Sora giúp Jack thu gom lương thực cần thiết cho chuyến hành trình dài ngày đi Nagasaki. với việc quân lính của Lãnh chúa Ikeda có thể quay lại bất kì lúc nào, nó buộc phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt.

Trong lúc người nông dân già xới cơm vào thùng rơm, Jack với tay lấy túi hành lí cất kĩ dưới sàn gỗ. Bên trong là viên ngọc trai đen của Akiko, bốn chiếc phi tiêu, và quan trọng hơn cả là bản hải đồ.

Neko bước đến với nước và bánh dẻo. Nhóc tí cầm chiếc quỳ gối trước mặt Jack, cặp mắt ươn ướt nhìn thẳng vào mắt nó.

Em làm cho anh đó, cô bé đưa bánh cho nó ra hiệu.

Jack mỉm cười cảm kích cầm một cái lên ăn. Loại bánh dẻo nhân đậu đỏ này có vị rất ngọt.

Ngon lắm, Jack ra hiệu. Em nấu ăn rất cừ.

Neko cúi đầu cảm tạ lời khen rồi thở dài, *Em sẽ được gặp lại anh chứ?*

Jack lắc đầu.

Nước mắt bắt đầu chảy trên mặt Neko. *Mãi là bạn bè chứ?*

Jack đáp, *Ừ, mãi là bạn bè.*

Nhận được câu trả lời, Neko tiếp tục tới chỗ những nhân vật còn lại với một màn chia tay đầy nước mắt khác.

Jack cất bánh dẻo, nước, và gạo do ông Sora vừa chuẩn bị vào túi hành lí rồi nhặt cặp song kiếm chuôi quắn vải đỏ giắt lên đai lưng. Nó đã sẵn sàng lên đường.

Yori cùng Saburo cũng tiến vào với hành lí trên vai.

“Các cậu không cần phải đi theo tớ đâu,” Jack ái ngại. “Hành trình lần này ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.”

Saburo cười lớn. “Thế đánh nhau với đám cướp khát máu Trắng Đen mà không nguy hiểm à?”

“Các cậu sẽ thành phạm nhân bị truy nã đấy,” Jack giải thích.

“Có những lúc chúng ta không thể đi một mình,” Yori cầm quyền trượng lên nói.

Thật vậy, chỉ có đoàn kết cùng nhau thì cơ hội mỏng manh đến được đích mới mở ra. Trận chiến vừa qua chính là minh chứng rõ ràng nhất. Nghĩ vậy, Jack gật đầu bước ra ngoài.

Toàn bộ dân làng đều có mặt để nói lời chia tay. Họ cúi đầu thể hiện lòng biết ơn sâu sắc nhất.

Yuudai bước tới, “Hi vọng mọi người hiểu quyết định ở lại đây của tôi. Đây là thời điểm Tamagashi rất cần người bảo vệ.”

“Đương nhiên rồi,” Jack đưa mắt nhìn đầy ẩn ý với Miyuki khi thấy Neko khép nép đứng bên Yuudai. “Nhưng bọn tớ sẽ rất nhớ cậu đấy, anh bạn lớn, nhất là sức mạnh, và cả trí hài hước dù là trong tình huống hiểm nghèo nhất.”

Yuudai cười tươi. “Được chiến đấu bên cạnh cậu là vinh dự của tôi. Hi vọng về sau chúng ta sẽ vẫn còn dịp gặp lại.”

Hai người cúi đầu thi lễ với nhau, sau đó Saburo, Yori và Miyuki cũng nói lời tạm biệt. Bất thành linh, Toge vượt ra khỏi hàng người mà quỳ rạp dưới chân Jack.

“Tôi đã mắc sai lầm quá lớn,” ông thừa nhận. “Cứ ngỡ giao nộp cậu là hi vọng sống còn duy nhất... Giờ đây chỉ có thể cầu xin cậu rộng lòng tha thứ...”

Toge cúi đầu chạm đất thể hiện lòng thành khẩn, trong bụng đã sẵn sàng đón nhận lưỡi kiếm của Jack bất kì lúc nào. Jack biết Toge thực sự hối hận, cũng như mất hết sự tín nhiệm vì hành động nông nổi đó. Nhưng chí ít thì ông cũng đã chuộc được lỗi vào giờ phút quyết định, hơn nữa cá tính mạnh mẽ này sẽ rất cần thiết để dẫn dắt dân làng trong giai đoạn tái kiến thiết sắp tới.

“Trên đời này không có cái gọi là sai lầm,” Jack lặp lại lời dạy ngày trước của thầy Yamada. “Một khi biết rút kinh nghiệm, thì việc đó sẽ trở thành bài học.”

Toge gật đầu ra vẻ hiểu ý. Nhận được sự tha thứ, tân trưởng làng trở lại mái hiên đứng bên cạnh Già làng Yoshi.

Nhiệm vụ cứu làng đã kết thúc, Jack đội mũ rơm vẫy tay tạm biệt lần cuối.

Lúc mặt trời lên đến quá lưng núi thì Jack và những người bạn của mình cũng bước dần vào bình nguyên đầy tuyết, để lại bốn hàng dấu chân, nơi trước đó vốn chỉ có một.

CHÚ THÍCH NGUỒN TRÍCH DẪN

Dưới đây là những đoạn trích dẫn được sử dụng trong quyển *Samurai trẻ tuổi: Ngũ Đại - Hỏa* (số trang được để trong ngoặc vuông) cũng như các chú thích đi kèm:

1. [Trang 63] “Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” tác giả: Tôn Tử (một vị tướng của Trung Quốc ở cuối thời Xuân Thu)
2. [Trang 117] “Can đảm không có nghĩa là không sợ, mà phải biết được điều gì còn quan trọng hơn cả nỗi sợ đó.” Trích đoạn từ bài viết “Những Chiến binh Không Thầm lặng!” trong *Gnosis: Tìm về truyền thống bí truyền cổ Châu Âu*, bản quyền tác giả năm 1991 của Ambrose Hollingworth Redmoon (tên thật là James Neil Hollingworth)
3. [Trang 127] “Kẻ nào dám nghịch lửa sẽ bị lửa thiêu ra tro.” Tác giả: Abigail Van Buren (bút danh của nhà báo người Mỹ Pauline Phillips, sinh năm 1918)
4. [Trang 127] “Chỉ có những kẻ nằm xuống mới bị người khác giẫm lên.” Trích nguồn từ Brian Weir (không rõ nguồn gốc trích dẫn)
5. [Trang 158] “Trong cơn bão cây có thể đổ, nhưng cả một khu rừng thì không.” Tác giả: Francois Rabelais (một nhà văn và cũng là một bác sĩ người Pháp thời Phục hưng, sinh năm 1494 - mất năm 1553)

TÊN NHÂN VẬT TRONG TRUYỆN

Trang web của loạt truyện *Samurai* trẻ tuổi đã tổ chức một cuộc thi gợi ý tên cho nhân vật cầm đầu băng đảng khét tiếng - kẻ sẽ đối đầu với Jack trong tập truyện này.

Và người chiến thắng trong cuộc thi chính là:

Rozina Bashir

Bạn đã đưa ra tên nhân vật gợi ý là **Akuma**, có nghĩa là “Ác ma” trong tiếng Nhật, cái tên này hoàn toàn phù hợp với bản chất độc ác xấu xa của nhân vật phản diện trong tập truyện.

Cùng với rất nhiều gợi ý hay của các độc giả gửi về, tôi đã chọn những tên sau đây để dùng trong truyện:

Trắng Đen (*Kuro Tsuki*): được gợi ý bởi bạn Miranda Chong - tôi rất thích ý tưởng về hình ảnh trắng đen hay còn gọi là trắng non để dùng làm biệt danh cho tên thủ lĩnh của băng cướp, đồng thời cũng là thời điểm hằn ra tay.

Hayato: được gợi ý bởi Rachel Andrews và Sharuk Rahman, cái tên này nói về một người cực kì nhanh nhạy, vì vậy rất thích hợp với kĩ năng của nhân vật với cây cung.

Yuudai: được gợi ý bởi Andrew Dent, cái tên này mang ý nghĩa về một người anh hùng to lớn, đương nhiên rất phù hợp với nhân vật có thân hình to lớn trong truyện.

Neko: được gợi ý bởi Maria Hoffman, cái tên có nghĩa là “mèo”. Mặc dù tên gợi ý đầy đủ là Bakeneko, có nghĩa là một con mèo có phép thuật. Cái tên này đã tạo hứng thú cho ý tưởng so sánh nhân vật với một con mèo.

Toge: được gợi ý bởi Shray Bhandary, có nghĩa là cái “gai”. Như Shray đã viết trong phần miêu tả, cái tên rất phù hợp về mặt nghĩa bóng.

Nakamura: được gợi ý bởi Carl Petzer, đây là tên của một tên cướp có thật trong lịch sử Nhật Bản thế kỉ thứ mười sáu, kẻ được đồn đại là đã giết chết vị tướng nổi tiếng Akechi Mitsuhide.

Sayomi: được gợi ý bởi Sharuk Rahman, cái tên mang hàm nghĩa “sinh ra trong đêm” - rất phù hợp với một nhân vật nữ trong băng cướp. Cái tên đã giúp tạo ra một nhân vật mới mà tôi chưa từng nghĩ đến.

Xin chân thành cảm ơn sự đóng góp của các bạn độc giả!

THÔNG TIN VỀ VÕ SĨ ĐẠO

Võ Sĩ Đạo có nghĩa là “Con đường của một võ sĩ”, nó bao gồm một loạt các tiêu chuẩn đạo đức và tinh thần tương tự với tinh thần hiệp sĩ của phương Tây. Các võ sĩ Nhật Bản phải luôn tuân thủ một cách khắt khe bảy tiêu chí cơ bản này trong suốt quá trình luyện tập cũng như; sinh hoạt đời thường.

義

1. *Nghĩa*: một người có phẩm chất này phải luôn đưa ra được quyết định chính xác dựa trên các chuẩn mực đạo lý, luôn bình đẳng, công bằng với tất cả mọi người bất kể màu da, chủng tộc, giới tính hay tuổi tác của họ.

勇

2. *Dũng*: khả năng làm chủ tình hình bằng lòng quả cảm và sự tự tin.

仁

3. *Nhân*: sự dung hòa của lòng trắc ẩn và độ lượng. Nhân cùng với Nghĩa là hai nguyên tắc nhằm đảm bảo một võ sĩ sẽ không dùng sức mạnh của mình một cách lỗ mãng hoặc vì lợi ích cá nhân.

礼

4. *Lễ*: luôn nhã nhặn và cư xử lịch thiệp với người khác. Một người có lễ phải luôn tôn trọng tất cả mọi người.

真

5. *Chân*: hướng thiện, làm theo lẽ phải, luôn nỗ lực hết khả năng của mình, thành thật với chính bản thân, cũng như những người khác.

名誉

6. *Danh dự*: một võ sĩ phải biết cách phấn đấu tìm kiếm danh dự cho mình, cụ thể là luôn hướng tới thành công, nhưng đi kèm với đó phải là những hành động đúng mực, không bất chấp thủ đoạn.

忠義

7. *Trung nghĩa*: là chuẩn mực quan trọng nhất, căn bản nhất; nếu không trung thành, tận tụy với nhiệm vụ được giao, cũng như với người khác, thì sẽ không bao giờ đạt được thành tựu như mong muốn.

GHI CHÚ

[1] Shuriken là một loại vũ khí của các *ninja*.

[2] Neko: Tiếng Nhật nghĩa là *mèo*.

[3] Tiếng Nhật nghĩa là: Rất cảm ơn, rất cảm ơn.

[4] Em trai của Akiko tên là Hanzo bị bắt cóc, khi sống ở làng Ninja cậu bé có tên là Kiyoshi.

[5] Sun-phua: Hợp chất của lưu huỳnh với một nguyên tố khác.